HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

1 iunie 2022 *

„Uniunea economică și monetară – Uniunea bancară – Mecanism unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Procedura de rezoluție aplicabilă în cazul în care o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate – Adoptare de către SRB a unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español – Delegare de competențe – Dreptul de a fi ascultat – Dreptul de proprietate – Obligația de motivare – Articolele 14, 18 și 20 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014”

În cauza T-628/17,

**Aeris Invest Sàrl**, cu sediul în Luxemburg (Luxemburg), reprezentată de M. Roca Junyent, R. Vallina Hoset, G. Serrano Fenollosa, E. Galán Burgos și Varela Suárez, avocați,

reclamantă,

împotriva

**Comisiei Europene**, reprezentată de L. Flynn și A. Steiblytė, în calitate de agenți,

și

**Comitetului unic de rezoluție (SRB)**, reprezentat de J. King și M. Fernández Rupérez, în calitate de agenți, asistate de B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch și S. Ianc, avocați,

pârâți,

susținuți de

**Regatul Spaniei**, reprezentat de L. Aguilera Ruiz și J. Rodríguez de la Rúa Puig, în calitate de agenți,

de

**Parlamentul European**, reprezentat de P. López-Carceller, M. Martínez Iglesias, L. Visaggio, J. Etienne, M. Menegatti și M. Sammut, în calitate de agenți,

de

* Limba de procedură: spaniola.

**Consiliul Uniunii Europene**, reprezentat de A. de Gregorio Merino, J. Bauerschmidt, H. Marcos Fraile și A. Westerhof Löfflerová, în calitate de agenți,

și de

**Banco Santander, SA**, cu sediul în Santander (Spania), reprezentată de J. Rodríguez Cárcamo, A. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero și J. Remón Peñalver, avocați,

intervenienți,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea, pe de o parte, a Deciziei SRB/EES/2017/08 a sesiunii executive a SRB din 7 iunie 2017 privind adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español, SA și, pe de altă parte, a Deciziei (UE) 2017/1246 a Comisiei din 7 iunie 2017 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español (JO 2017, L 178, p. 15),

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă),

compus din domnii M. van der Woude, președinte, M. Jaeger, V. Kreuschitz și G. De Baere (raportor) și doamna G. Steinfatt, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 17 iunie 2021,

pronunță prezenta

## Hotărâre

### I. Cadrul juridic

1 În urma crizei financiare din anul 2008, s-a decis crearea unei uniuni bancare în Uniunea Europeană, susținută de un cadru unic de reglementare pentru serviciile financiare, cuprinzător și detaliat, aplicabil pieței interne în ansamblul său, și având în componență un mecanism unic de supraveghere și noi cadre de garantare a depozitelor și de rezoluție.

2 Prima etapă în realizarea uniunii bancare a constat în instituirea unui mecanism unic de supraveghere (MUS) prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63). Potrivit considerentului (12) al acestui regulament, un MUS ar trebui să asigure punerea în aplicare în mod coerent și eficace a politicii Uniunii referitoare la supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, aplicarea cadrului unic de reglementare pentru serviciile financiare în același mod instituțiilor de credit din toate statele membre în cauză și faptul că respectivele instituții de credit sunt supuse unei supravegheri de cea mai bună calitate, nestingherită de alte considerații care nu sunt de ordin prudențial. În acest scop, Regulamentul nr. 1024/2013 conferă Băncii Centrale Europene (BCE) atribuții specifice privind politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, pentru a contribui la siguranța și soliditatea instituțiilor de credit și la stabilitatea sistemului financiar din Uniune și din fiecare stat membru.

3 Ulterior, a fost adoptată Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190). În considerentul (1), aceasta indică următoarele:

„Criza financiară a demonstrat că există o lipsă semnificativă de instrumente adecvate la nivelul Uniunii pentru a gestiona în mod eficient situația instituțiilor de credit și a firmelor de investiții neviabile sau în curs de a intra în dificultate […] Aceste instrumente sunt necesare în special pentru a preveni insolvența sau, în cazul în care aceasta se produce, pentru a reduce la minimum consecințele negative prin menținerea funcțiilor de importanță sistemică ale instituției în cauză. Pe parcursul crizei, aceste provocări au reprezentat un factor major care a forțat statele membre să salveze instituțiile prin utilizarea banilor contribuabililor. Obiectivul unui cadru de redresare și rezoluție credibil este acela de a evita pe cât posibil necesitatea unei astfel de măsuri.”

4 Obiectivul Directivei 2014/59 este de a institui norme comune minime de armonizare a dispozițiilor naționale care reglementează rezoluția băncilor în Uniune și prevede cooperarea între autoritățile de rezoluție în situații de dificultate ale băncilor transfrontaliere. În această privință, Directiva 2014/59 prevede, printre altele, la articolul 3 alineatul (1), că fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.

5 Cu toate acestea, întrucât, pe de o parte, Directiva 2014/59 nu determina centralizarea procesului decizional în materie de rezoluție, dispunea în esență punerea la dispoziția autorităților naționale din fiecare stat membru a unor instrumente și competențe comune în materie de rezoluție și le lăsa acestora o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește aplicarea instrumentelor respective și utilizarea mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției și întrucât, pe de altă parte, această directivă nu împiedica în totalitate adoptarea de decizii separate și potențial contradictorii de către statele membre în ceea ce privește rezoluția grupurilor transfrontaliere, s-a decis instituirea unui mecanism unic de rezoluție (MUR).

6 Astfel, a doua etapă în realizarea uniunii bancare a constat în adoptarea Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1).

7 Considerentul (12) al Regulamentului nr. 806/2014 indică:

„Asigurarea unor decizii eficace în materie de rezoluție pentru băncile din Uniune aflate în dificultate, inclusiv în ceea ce privește utilizarea fondurilor colectate la nivelul Uniunii, este esențială pentru finalizarea pieței interne a serviciilor financiare. În cadrul pieței interne, situațiile de dificultate majoră cu care se confruntă unele bănci dintr-un stat membru pot afecta stabilitatea piețelor financiare din Uniune în ansamblu. Asigurarea unor norme eficiente și uniforme în materie de rezoluție și a unor condiții echitabile de finanțare a rezoluției în toate statele membre este nu numai în interesul statelor membre în care băncile își desfășoară activitatea, ci și în interesul tuturor statelor membre în general, constituind un mijloc de a asigura condiții de concurență echitabile și de a îmbunătăți funcționarea pieței interne. Sistemele

bancare de pe piața internă sunt puternic interconectate, grupurile bancare sunt internaționale, iar băncile dețin un procent important de active străine. În lipsa MUR, crizele bancare din statele membre care participă la MUS ar avea un impact sistemic negativ mai puternic și în statele membre neparticipante. Instituirea MUR va asigura o abordare neutră în ceea ce privește băncile aflate în dificultate și va spori stabilitatea băncilor din statele membre participante și va împiedica propagarea efectelor colaterale în statele membre neparticipante, facilitând astfel funcționarea pieței interne în ansamblu. Mecanismele de cooperare care vizează instituții stabilite atât în state membre participante, cât și în state membre neparticipante ar trebui să fie clare și nu ar trebui să fie discriminat, direct sau indirect, niciun stat membru sau grup de state membre, ca loc de prestare a serviciilor financiare.”

8 Potrivit articolului 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, acesta are ca obiect instituirea unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme pentru rezoluția entităților menționate la articolul 2 care sunt stabilite în statele membre participante, și anume băncile al căror supraveghetor din țara de origine este BCE sau autoritatea națională competentă din statele membre a căror monedă este euro sau din statele membre a căror monedă nu este euro care au stabilit legături de strânsă cooperare în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul nr. 1024/2013 [a se vedea considerentul (15) al Regulamentului nr. 806/2014].

9 Articolul 1 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că aceste norme uniforme și această procedură uniformă se aplică de către Comitetul unic de rezoluție (SRB), instituit în conformitate cu articolul 42 din același regulament, împreună cu Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană și cu autoritățile naționale de rezoluție, în cadrul MUR instituit prin același regulament. Se prevede de asemenea că MUR este sprijinit de un fond unic de rezoluție (FUR).

10 În temeiul articolului 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB hotărăște cu privire la o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție financiară cu sediul într-un stat membru participant, în cazul în care cele trei condiții prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din același regulament sunt îndeplinite.

11 Prima condiție impune ca entitatea să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate. Evaluarea acestei condiții este realizată de BCE, după consultarea SRB, sau de SRB și se consideră îndeplinită în cazul în care entitatea se află în una sau mai multe dintre situațiile enumerate la articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014.

12 A doua condiție presupune să nu existe nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat sau măsuri de supraveghere.

13 A treia condiție presupune ca o măsură de rezoluție să fie necesară în interes public, și anume ca aceasta să fie necesară pentru atingerea unuia sau mai multor obiective ale rezoluției, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

14 Articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele rezoluției ca fiind următoarele: asigurarea continuității funcțiilor critice; evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii; protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar; protejarea depunătorilor și a investitorilor; protejarea fondurilor și a activelor clienților.

15 Articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că, înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, SRB se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de SRB și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității în cauză.

16 Potrivit articolului 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea face parte integrală din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital.

17 Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB adoptă o schemă de rezoluție.

18 Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție, SRB, Consiliul și Comisia trebuie să se asigure că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu anumite principii enumerate la articolul 15 din Regulamentul nr. 806/2014, printre care figurează principiul potrivit căruia acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi, precum și principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă o entitate vizată de măsura de rezoluție ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.

19 În schema de rezoluție, SRB determină aplicarea instrumentelor de rezoluție. Articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 enumeră diferitele instrumente de rezoluție disponibile, și anume vânzarea activității, instrumentul instituției-punte, separarea activelor și recapitalizarea internă.

20 În schema de rezoluție, SRB poate de asemenea să își exercite competența de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital ale entității în cauză în condițiile prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014. Potrivit articolului 19 din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție poate presupune și acordarea de ajutoare de stat sau recurgerea la FUR.

21 Potrivit articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB transmite schema de rezoluție Comisiei de îndată ce o adoptă. În termen de 24 de ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele sale discreționare, altele decât cele prevăzute la al treilea paragraf, și anume respectarea criteriului privind interesul public sau o modificare semnificativă a cuantumului FUR. În ceea ce privește aceste din urmă aspecte discreționare, în termen de 12 ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia poate propune Consiliului să se opună schemei de rezoluție în temeiul faptului că schema de rezoluție adoptată de SRB nu îndeplinește criteriul privind interesul public ori să adopte sau să se opună unei modificări semnificative a cuantumului prevăzut de la FUR în schema de rezoluție transmisă de SRB. Schema de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către SRB.

22 Articolul 18 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB se asigură că sunt întreprinse măsurile de rezoluție necesare în vederea aplicării schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție relevante. Schema de rezoluție este adresată acestora din urmă, solicitându-li-se să ia toate măsurile necesare pentru a o pune în aplicare în conformitate cu articolul 29 din același regulament, prin exercitarea competențelor de rezoluție.

23 Ulterior adoptării unei măsuri de rezoluție, în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență. Această evaluare poate conduce, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014, la plata unei compensații acționarilor sau creditorilor dacă aceștia au suferit pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență.

## II. Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii

24 Reclamanta, Aeris Invest Sàrl, este o persoană juridică de drept luxemburghez, care era acționar al Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „Banco Popular”) înainte de adoptarea unei scheme de rezoluție în privința acesteia din urmă.

### A. Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție

25 Grupul Banco Popular, a cărui societate-mamă era Banco Popular, era, la data rezoluției, al șaselea grup bancar spaniol.

26 În 2016, Banco Popular a efectuat o majorare de capital de 2,5 miliarde de euro.

27 La 5 decembrie 2016, sesiunea executivă a SRB a adoptat un plan de rezoluție a grupului Banco Popular (denumit în continuare „planul de rezoluție din 2016”). Instrumentul de rezoluție privilegiat în planul de rezoluție din 2016 era instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014.

28 La 3 februarie 2017, Banco Popular a publicat raportul său anual 2016, în care a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, precum și numirea unui nou președinte.

29 La 10 februarie 2017, DBRS Ratings Limited (DBRS) (devenită DBRS Morningstar) a scăzut ratingul Banco Popular, cu perspectivă negativă, având în vedere situația slăbită a capitalului Banco Popular în urma unei pierderi nete mai mari decât cea prevăzută în raportul său anual, menționată la punctul 28 de mai sus, precum și eforturile Banco Popular pentru reducerea stocului său încă ridicat de active neperformante.

30 La 3 aprilie 2017, Banco Popular a anunțat rezultatul auditurilor interne care indicau că puteau fi necesare corecții la raportul anual 2016. Aceste ajustări au fost efectuate în raportul financiar al Banco Popular pentru primul trimestru al anului 2017.

31 La 10 aprilie 2017, cu ocazia adunării generale a acționarilor Banco Popular, președintele consiliului de administrație a anunțat că banca preconiza fie o majorare de capital, fie o tranzacție corporativă ca urmare a situației grupului din punctul de vedere al fondurilor proprii și al nivelului său de active neperformante. Președintele-director general al Banco Popular a fost înlocuit la mai puțin de un an de la data intrării sale în funcție.

32 În urma anunțului din 3 aprilie 2017 privind necesitatea ajustării rezultatelor financiare pentru anul 2016, DBRS a scăzut, la 6 aprilie, ratingul Banco Popular, menținându-și perspectiva negativă. Standard & Poor's, la 7 aprilie, și Moody's Investors service (denumită în continuare „Moody's"), la 21 aprilie 2017, au scăzut de asemenea ratingul Banco Popular cu perspectivă negativă.

33 În luna aprilie 2017, Banco Popular a inițiat o procedură de vânzare privată în scopul realizării vânzării sale către un concurent puternic, ceea ce ar fi restabilit situația sa financiară. Data limită pentru ca eventualii cumpărători interesați de achiziționarea Banco Popular să își prezinte oferta fusese stabilită la 10 iunie 2017, apoi a fost amânată până la sfârșitul lunii iunie 2017.

34 La 5 mai 2017, Banco Popular a prezentat raportul său financiar pentru primul trimestru al anului 2017, anunțând pierderi în valoare de 137 de milioane de euro.

35 La 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate (*Liquidity Coverage Requirement*) al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1).

36 Prin scrisoarea din 16 mai 2017, Banco Santander, SA, a informat Banco Popular că nu era în măsură să prezinte o ofertă fermă în cadrul procedurii de vânzare privată.

37 La 16 mai 2017, Banco Popular, într-o comunicare a unui fapt relevant către Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Comisia Națională pentru Piața Valorilor Mobiliare, Spania), a arătat că potențialii cumpărători își manifestaseră interesul în procedura de vânzare privată, însă nu fusese primită nicio ofertă fermă.

38 La 19 mai 2017, agenția FITCH a scăzut pe termen lung ratingul Banco Popular.

39 La 23 mai 2017, președinta SRB, doamna Elke König, a acordat un interviu canalului de televiziune Bloomberg, în cadrul căruia a fost întrebată, printre altele, cu privire la situația Banco Popular.

40 În cursul lunii mai 2017, numeroase articole de presă au raportat dificultățile Banco Popular. Cu titlu de exemplu, trebuie menționat un articol din 11 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „Saracho dispune vânzarea urgentă a Popular către JP Morgan și Lazard ca urmare a unui risc de faliment" (*Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra*). În articolul respectiv se arată că președintele băncii mandatase JP Morgan și Lazard să organizeze vânzarea urgentă a băncii ca urmare a unui risc de faliment, din cauza exodului masiv al depozitelor clienților particulari și instituționali, și că acesta considera că singurul mod de a asigura viabilitatea băncii era vânzarea completă și iminentă a întregului grup. Articolul relatează că, „ținând seama de persistența retragerilor din depozite și de închiderea unor surse de finanțare externe, banca se expunea unui risc serios de faliment și că,

prin urmare, [președintele său] fusese obligat să activeze măsura cea mai drastică și să se abțină în mod progresiv de la vânzarea activelor sale pentru a îmbunătăți ponderea fondurilor proprii și a îndeplini cerințele BCE”.

41 La 15 mai 2017, un articol publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „BCE inspectează Banco Popular timp de două luni în plin proces de vânzare” (*El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta*), arată că planul de vânzare a Banco Popular, pus în aplicare de președintele său, a avut loc după inspecția efectuată de BCE, care confirmase deficitul rezervelor. Potrivit acestui articol, inspectorii BCE constataseră că dificultățile Banco Popular ar fi legate de deficitul său de rezerve pentru a-și acoperi expunerea imobiliară și că ar fi necesar să se evite retragerile ocazionale din depozite. Acești inspectori și-ar fi exprimat de asemenea nemulțumirea cu privire la prezentarea conturilor aferente anului 2016.

42 La 31 mai 2017, agenția Reuters a publicat un articol intitulat „UE, avertizată în legătură cu riscul unei rezoluții a Banco Popular” (*La UE, advertida de riesgo de una solución ordenada en Banco Popular*). Acest articol menționează în special că, potrivit unui înalt funcționar al Uniunii rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor în Europa avertizase funcționarii Uniunii că Banco Popular ar putea necesita rezoluția dacă nu ar reuși să găsească un cumpărător. Potrivit acestui articol, funcționarul respectiv a indicat de asemenea că președinta SRB emisese recent o „avertizare timpurie” și declarase că SRB urmărea procedura (referitoare la Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții.

43 În aceeași zi, SRB a publicat un comunicat de presă prin care contesta conținutul acestui articol.

44 În primele zile ale lunii iunie 2017, Banco Popular a trebuit să facă față unor retrageri de lichidități masive.

45 La 5 iunie 2017, dimineața, Banco Popular a prezentat Banco de España (Banca Spaniei) o primă cerere de aport urgent de lichidități, apoi o a doua cerere, după-amiaza, care conținea o majorare a sumei solicitate, ca urmare a unor mișcări de lichidități importante. În temeiul unei cereri a Băncii Spaniei și în urma evaluării BCE din aceeași zi referitoare la cererea de aport urgent de lichidități a Banco Popular, Consiliul guvernatorilor BCE nu a formulat obiecții cu privire la un aport urgent de lichidități pentru Banco Popular în perioada care se încheia la 8 iunie 2017. Banco Popular a primit o parte a acestui aport urgent de lichidități, iar ulterior Banca Spaniei a arătat că nu era în măsură să furnizeze Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

46 La 6 iunie 2017, DBRS și Moody’s au scăzut ratingul Banco Popular.

### B. Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție

47 La 23 mai 2017, SRB a însărcinat Deloitte, în calitate de expert independent, să realizeze evaluarea Banco Popular în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014.

48 La 24 mai 2017, SRB a solicitat Banco Popular, în temeiul articolului 34 din Regulamentul nr. 806/2014, informațiile necesare pentru realizarea evaluării sale. La 2 iunie 2017, SRB a solicitat de asemenea Banco Popular să furnizeze informații privind procedura de vânzare privată, precum și să prevadă un acces la camera de date virtuală securizată pe care aceasta din urmă o instituise în cadrul procedurii menționate.

49 La 3 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/06, adresată Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare, Spania), privind comercializarea Banco Popular (denumită în continuare „decizia privind comercializarea”). SRB a aprobat inițierea imediată a procedurii de vânzare a Banco Popular de către FROB și a indicat acestuia din urmă cerințele privind scoaterea pe piață conform articolului 39 din Directiva 2014/59. SRB indica, printre altele, că FROB trebuia să contacteze cei cinci cumpărători potențiali care fuseseră invitați să depună o ofertă în cadrul procedurii de vânzare privată.

50 Dintre cei cinci cumpărători potențiali, doi au decis să nu participe la procedura de vânzare, iar unul a fost exclus de BCE din motive prudențiale.

51 La 4 iunie 2017, cei doi cumpărători potențiali care au decis să participe la procedura de vânzare, Banco Santander și Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), au semnat un acord de nedivulgare, iar la 5 iunie 2017 au avut acces la camera de date virtuală.

52 La 5 iunie 2017, SRB a adoptat o primă evaluare (denumită în continuare „evaluarea 1”), în aplicarea articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, care avea drept obiectiv să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

53 La 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare a faptului dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014.

54 În această evaluare, BCE a arătat că, în cursul lunilor precedente, Banco Popular suferise o deteriorare importantă a situației sale de trezorerie, în principal ca urmare a unei epuizări semnificative a bazei sale de depozite. Banco Popular s-a confruntat cu ieșiri importante de lichidități la toate segmentele de clientelă. BCE a enumerat evenimentele care conduseseră la problemele de lichiditate cu care trebuia să se confrunte Banco Popular.

55 În această privință, BCE a arătat că, în luna februarie 2017, cu ocazia prezentării conturilor sale anuale, Banco Popular divulgase o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la pierderi de 3,485 miliarde de euro în 2016, precum și înlocuirea președintelui său de lungă durată, care efectuase o revizuire a strategiei băncii. Anunțul referitor la rezervele suplimentare și la pierderile aferente încheierii exercițiului a condus la o scădere a ratingului Banco Popular de către DBRS la 10 februarie 2017 și a suscitat îngrijorări profunde din partea clientelei Banco Popular, care s-au concretizat prin retrageri importante și neașteptate de depozite și printr-o frecvență ridicată a vizitelor clienților în sucursalele băncii.

56 BCE a arătat de asemenea că publicarea de către Banco Popular, la 3 aprilie 2017, a unei declarații publice ad-hoc care informa cu privire la rezultatul mai multor audituri interne ce puteau avea un impact semnificativ asupra situațiilor financiare ale instituției, precum și confirmarea că președintele-director general al instituției urma să fie înlocuit la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție au declanșat un alt val de retrageri de depozite. BCE a arătat că acest val de retrageri de depozite fusese alimentat și de:

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Standard & Poor’s la 7 aprilie 2017;

– anunțarea de către Banco Popular, la 10 aprilie 2017, a faptului că nu va plăti dividende și că ar putea fi necesară o majorare de capital sau o tranzacție corporativă ca urmare a situației tensionate a fondurilor proprii și a alinierii necesare *inter pares* a acoperirii activelor neperformante;

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Moody's la 21 aprilie 2017;

– publicarea rezultatelor din primul trimestru al anului 2017 care erau mai slabe decât se prevăzuse;

– acoperirea mediatică negativă și continuă, cum ar fi articolele din 11 și 15 mai 2017 menționate la punctele 40 și 41 de mai sus, care sugerau că președintele Banco Popular dispusese o vânzare urgentă a băncii ca urmare a unui risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități și că banca trebuia să facă față unei nevoi suplimentare importante de rezerve rezultând dintr-o inspecție la fața locului efectuată de supraveghetor.

57 BCE a constatat de asemenea că depozitele pierdute începând cu 31 mai 2017 erau deosebit de relevante, după divulgarea în mass-media a faptului că banca ar putea intra în lichidare dacă procesul de vânzare în curs nu era fructuos într-un termen foarte scurt.

58 În plus, BCE a arătat că, deși Banco Popular a dezvoltat diverse măsuri generatoare de lichidități suplimentare în cursul săptămânilor anterioare și a început să le pună în aplicare, amploarea fluxurilor de intrare realizate și încă așteptate era insuficientă pentru a remedia epuizarea poziției de lichiditate a Banco Popular la data evaluării. Aceasta a arătat și că, chiar dacă se recurgea la aportul urgent de lichidități pentru care Consiliul guvernatorilor BCE nu emisese obiecții la 5 iunie 2017, situația de trezorerie la această dată nu era suficientă pentru a garanta capacitatea Banco Popular de a face față creanțelor sale cel târziu la 7 iunie 2017.

59 BCE a apreciat că măsurile deja adoptate de Banco Popular nu fuseseră suficient de eficiente pentru a inversa deteriorarea situației sale de trezorerie. Aceasta a arătat că, drept măsură alternativă pentru a garanta capacitatea sa de a face față angajamentelor sale care deveneau scadente, Banco Popular încerca să pună în aplicare o tranzacție corporativă, și anume vânzarea sa către un concurent mai puternic. Totuși, BCE a considerat că, ținând seama de deteriorarea situației de trezorerie a Banco Popular, de lipsa dovezii capacității acesteia de a răsturna situația lichidității sale într-un viitor apropiat și de faptul că negocierile nu conduseseră până atunci la un rezultat pozitiv, confirmarea unei asemenea tranzacții private nu era previzibilă într-un termen care permitea Banco Popular să își poată achita datoriile sau alte creanțe la scadență.

60 BCE a constatat că, în același timp, nu existau măsuri de supraveghere sau de intervenție timpurie disponibile care să permită restabilirea imediată a situației de trezorerie a Banco Popular și care să îi asigure suficient timp pentru a pune în aplicare o tranzacție corporativă sau o altă soluție. Măsurile aflate la dispoziția BCE ca autoritate competentă, în temeiul transpunerii naționale a articolului 104 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338) și a articolelor 27-29 din Directiva 2014/59 sau a articolului 16 din Regulamentul nr. 1024/2013, nu puteau garanta că Banco Popular ar avea posibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență, dată fiind amploarea și ritmul deteriorării lichidității observate.

61 În concluzie, ținând seama în special de retragerile excesive din depozite, de rapiditatea cu care banca pierduse trezoreria și de incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, BCE a considerat că existau elemente obiective care indicau că probabil Banco Popular se va afla, în viitorul apropiat, în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a constatat că Banco Popular se afla sau, în orice caz, era susceptibilă de a se afla în dificultate, în viitorul apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și cu alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

62 La 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a informat BCE că ajunsese la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

63 În aceeași zi, FROB a adoptat o scrisoare care conținea informațiile privind procedura de vânzare (denumită în continuare „scrisoarea de procedură”) și prin care s-a stabilit termenul de depunere a ofertelor la 6 iunie 2017 la miezul nopții.

64 Tot în aceeași zi, BBVA, unul dintre cei doi cumpărători potențiali ai Banco Popular, a informat FROB că nu va depune o ofertă.

65 Tot la 6 iunie 2017, Deloitte a prezentat SRB o a doua evaluare (denumită în continuare „evaluarea 2”), redactată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014. Obiectivul evaluării 2 era acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor Banco Popular, de a furniza o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și de a furniza elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să stabilească condiții comerciale pentru instrumentul de vânzare a activității. Această evaluare a estimat în special valoarea economică a Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai bun caz, la minus 8,2 miliarde de euro în cazul cel mai nefavorabil și la minus 2 miliarde de euro pentru cea mai bună estimare.

66 La 7 iunie 2017, Banco Santander a depus o ofertă fermă.

67 Prin scrisoarea din 7 iunie 2017, FROB a informat SRB că Banco Santander depusese o ofertă la 7 iunie la ora 3.12 și că prețul oferit de Banco Santander pentru vânzarea acțiunilor Banco Popular era de un euro. FROB a arătat că comitetul său director reținuse Banco Santander drept ofertant câștigător în procedura de vânzare concurențială a Banco Popular și a decis să propună SRB să desemneze Banco Santander drept cumpărător în decizia SRB privind adoptarea unei scheme de rezoluție în privința Banco Popular.

### C. Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017

68 La 7 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/08 privind schema de rezoluție pentru Banco Popular (denumită în continuare „schema de rezoluție”) în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

69 Potrivit articolului 1 din schema de rezoluție, SRB, întrucât a considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, a decis să supună Banco Popular unei proceduri de rezoluție începând de la data rezoluției.

70 Astfel, SRB a considerat, în primul rând, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în al doilea rând, că nu existau alte măsuri care ar putea împiedica intrarea Banco Popular în dificultate în timp util și, în al treilea rând, că era necesară în interes public o măsură de rezoluție sub forma unui instrument de vânzare a activității Banco Popular. În această privință, SRB a indicat că rezoluția era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume asigurarea continuității funcțiilor critice ale băncii și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare.

71 La articolul 5 punctul 5.1 din schema de rezoluție, SRB a decis următoarele:

„Instrumentul de rezoluție aplicat Banco Popular va consta într-o vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014 prin transferul acțiunilor către un cumpărător. Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital vor fi efectuate imediat înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității."

72 Articolul 6 din schema de rezoluție privește reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital și instrumentul de vânzare a activității. La articolul 6 punctul 6.1, SRB a menționat măsurile pe care le adoptase în aplicarea competenței de a reduce valoarea contabilă prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014.

73 Astfel, la articolul 6 punctul 6.1 din schema de rezoluție, SRB a decis:

– mai întâi, să reducă valoarea contabilă a cuantumului nominal al capitalului social al Banco Popular cu suma de 2 098 429 046 de euro, ceea ce conducea la anularea a 100 % din acțiunile Banco Popular;

– apoi, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei privind schema de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, „acțiunile noi I";

– în continuare, să reducă la zero valoarea contabilă nominală a „acțiunilor noi I", ceea ce determina anularea a 100 % din aceste „acțiuni noi I";

– în sfârșit, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, „acțiunile noi II".

74 Articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție prevede că aceste măsuri de reducere a valorii contabile și de conversie sunt întemeiate pe evaluarea 2 coroborată cu rezultatele unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de autoritatea spaniolă de rezoluție, FROB.

75 La articolul 6 punctul 6.5 din schema de rezoluție, SRB a arătat că exercita competențele care îi erau conferite prin articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la instrumentul de vânzare a activității, și că a dispus ca „acțiunile noi II" să fie transferate către Banco Santander, libere de orice drept sau privilegiu al unui terț, în schimbul plății unui preț de cumpărare de un euro. Se preciza că cumpărătorul își dăduse deja consimțământul pentru transfer.

76 De asemenea, SRB a arătat că transferul „acțiunilor noi II” trebuia efectuat pe baza ofertei obligatorii a cumpărătorului din 7 iunie 2017 și trebuia pus în aplicare de FROB în temeiul Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédit y empresas de servicios de inversión (Legea 11/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de servicii de investiții) din 18 iunie 2015 (BOE nr. 146 din 19 iunie 2015, p. 50797, denumită în continuare „Legea 11/2015”).

77 Schema de rezoluție a fost prezentată Comisiei spre aprobare la 7 iunie 2017, la ora 5.13.

78 La 7 iunie 2017, la ora 6.30, Comisia a adoptat Decizia (UE) 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular (JO 2017, L 178, p. 15) și a notificat-o SRB. În consecință, schema de rezoluție a intrat în vigoare în aceeași zi.

79 Din considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 reies următoarele:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014.”

80 În aceeași zi, FROB a adoptat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul nr. 806/2014. În acest cadru, FROB și-a dat acordul pentru transferul acțiunilor noi ale Banco Popular rezultate din conversia instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 („acțiunile noi II”) către Banco Santander.

### D. Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție

81 La 14 iunie 2018, Deloitte a transmis SRB evaluarea diferenței de tratament, prevăzută la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul nr. 806/2014, realizată pentru a stabili dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență (denumită în continuare „evaluarea 3”). La 31 iulie 2018, Deloitte a trimis SRB un addendum la această evaluare prin care a corectat anumite erori de formă.

82 La 28 septembrie 2018, în urma unei fuziuni prin absorbție, Banco Santander a devenit succesorul cu titlu universal al Banco Popular.

83 La 17 martie 2020, SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2020/52 de stabilire a necesității de a acorda o compensație acționarilor și creditorilor în legătură cu care au fost luate măsurile de rezoluție privind Banco Popular. Un anunț referitor la această decizie a fost publicat la 20 martie 2020 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2020, C 91, p. 2). În decizia respectivă, SRB a considerat că acționarii și creditorii care fuseseră afectați de rezoluția Banco Popular nu aveau dreptul la o compensație din FUR, în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014.

## III. Procedura și concluziile părților

84 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 18 septembrie 2017, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

85 Prin înscrisul depus la grefă la 15 noiembrie 2017, SRB a solicitat Tribunalului, în temeiul articolului 92 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să dispună activități de cercetare judecătorească privind prezentarea anumitor documente menționate în anexă. Prin decizia din 30 noiembrie 2017, Tribunalul a decis să nu admită această cerere de dispunere a unei activități de cercetare judecătorească în acest stadiu al procedurii.

86 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 6 și la 30 noiembrie 2017 și, respectiv, la 5 și la 13 decembrie 2017, Banco Santander, Consiliul, Regatul Spaniei și Parlamentul European au formulat cereri de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor SRB și ale Comisiei. Prin deciziile din 6 august 2018, președintele Camerei a opta a Tribunalului a admis intervențiile Regatului Spaniei, Parlamentului și Consiliului și, prin Ordonanța din 12 aprilie 2019, a admis intervenția Banco Santander. Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul și Banco Santander și-au depus memoriile, iar reclamanta și SRB și-au depus observațiile cu privire la acestea în termenele acordate.

87 La 16 februarie 2018, Tribunalul, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din regulamentul de procedură, a invitat SRB să depună ultima versiune neconfidențială a schemei de rezoluție, precum și o versiune neconfidențială a evaluării 2, publicate pe site-ul său internet. SRB a depus documentele în termenul acordat.

88 La 6 iulie 2018, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din regulamentul de procedură, Tribunalul a adresat părților principale întrebări scrise. Părțile principale au răspuns la această cerere în termenul acordat.

89 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, în temeiul articolului 27 alineatul (5) din regulamentul de procedură, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a treia, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

90 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 21 ianuarie 2020, reclamanta a invocat un motiv nou în temeiul articolului 84 din regulamentul de procedură. Comisia, SRB, Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul și Banco Santander și-au depus observațiile în termenele acordate.

91 La propunerea Camerei a treia, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 28 din regulamentul său de procedură, să trimită cauza în fața unui complet de judecată extins.

92 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 2 octombrie 2020, reclamanta a depus o nouă propunere de probe, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din regulamentul de procedură. Comisia, SRB, Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul și Banco Santander și-au depus observațiile în termenul acordat.

93 La 16 martie 2021, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din regulamentul de procedură, Tribunalul a solicitat SRB să prezinte mai multe documente. Prin scrisoarea din 30 martie 2021, SRB a răspuns că documentele solicitate erau în parte confidențiale și că puteau fi prezentate în cazul în care Tribunalul ar adopta o măsură de cercetare judecătorească.

94 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 19 aprilie 2021, reclamanta a depus o nouă propunere de probe și o cerere de măsuri de organizare a procedurii. Comisia, SRB, Parlamentul, Consiliul și Banco Santander și-au depus observațiile în termenul acordat.

95 Prin Ordonanța din 12 mai 2021, Tribunalul a obligat SRB, în temeiul, pe de o parte, al articolului 24 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, al articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3), precum și al articolului 103 din regulamentul de procedură, să prezinte versiunile integrale ale următoarelor documente: schema de rezoluție, evaluarea 2, evaluarea BCE din 6 iunie 2017 cu privire la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, scrisoarea Banco Popular adresată BCE din 6 iunie 2017, inclusiv anexa la aceasta, și scrisoarea BCE adresată Banco Popular din 18 mai 2017. Tribunalul a obligat de asemenea SRB să prezinte versiunea neconfidențială a scrisorii Banco Popular adresate BCE din 6 iunie 2017, inclusiv anexa la aceasta, și a scrisorii BCE adresate Banco Popular din 18 mai 2017.

96 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 17 mai 2021, reclamanta a depus o cerere de măsuri de organizare a procedurii. Comisia, SRB, Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul și Banco Santander și-au depus observațiile în termenul acordat.

97 Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale documentelor prezentate de SRB în executarea Ordonanței din 12 mai 2021 și a transmis reclamantei, precum și Regatului Spaniei, Parlamentului, Consiliului și Banco Santander scrisoarea din 6 iunie 2017 a Banco Popular adresată BCE fără anexa la aceasta.

98 Întrucât doi membri ai Camerei a treia extinse au fost împiedicați să participe la ședință, președintele Tribunalului a desemnat doi alți judecători pentru a completa camera.

99 Pledoariile și răspunsurile părților la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 17 iunie 2021.

100 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 30 iulie 2021, reclamanta a formulat o cerere de redeschidere a fazei orale a procedurii, în temeiul articolului 113 alineatul (2) litera (c) din regulamentul de procedură. Prin decizia din 27 august 2021, președintele Camerei a treia extinse a Tribunalului a respins această cerere, întrucât niciuna dintre condițiile prevăzute la articolul 113 alineatul (2) din regulamentul de procedură nu era îndeplinită în speță, elementele pe care reclamanta își întemeia cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii nefiind susceptibile să aibă o influență decisivă asupra deciziei Tribunalului.

101 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea schemei de rezoluție și a Deciziei 2017/1246 (denumite în continuare, împreună, „deciziile atacate”);

– obligarea SRB la plata cheltuielilor de judecată.

102 Comisia și SRB solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

103 Regatul Spaniei, Consiliul și Banco Santander solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

104 Parlamentul solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii în măsura în care se întemeiază pe excepțiile de nelegalitate a Regulamentului nr. 806/2014;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

## IV. În drept

### A. Cu privire la noua propunere de probe din 19 aprilie 2021

105 Prin actul depus la Tribunal la 19 aprilie 2021, reclamanta a prezentat o nouă propunere de probe în temeiul articolului 85 alineatul (3) din regulamentul de procedură. Această probă privește o cerere de acces la documente adresată de reclamantă SRB la 4 mai 2018, prin care se urmărește obținerea evaluării definitive *ex post* a Banco Popular și a răspunsului SRB din 19 iunie 2018.

106 Comisia, SRB și Banco Santander arată că aceste documente nu sunt pertinente pentru prezentul litigiu.

107 Potrivit articolului 85 alineatul (3) din regulamentul de procedură, cu titlu excepțional, părțile principale mai pot depune sau propune probe înainte de închiderea fazei orale a procedurii, cu condiția ca întârzierea în depunerea sau propunerea de probe să fie justificată.

108 Potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea unui act al Uniunii se apreciază în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (a se vedea Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată). În consecință, la momentul aprecierii legalității unui act al Uniunii, este exclusă luarea în considerare a elementelor ulterioare datei la care acesta a fost adoptat (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2014, Si.mobil/Comisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, punctul 64 și jurisprudența citată).

109 Este suficient să se constate că noua propunere de probe prezentată de reclamantă privește un schimb de scrisori între ea și SRB, privind o cerere de acces la documente, datând din lunile mai și iunie 2018. Prin urmare, aceste documente nu sunt susceptibile să repună în discuție legalitatea deciziilor atacate, având în vedere că sunt cu mult ulterioare adoptării lor.

110 În plus, reclamanta nu explică ce informație cuprinsă în acest schimb de scrisori ar fi relevantă pentru soluționarea litigiului și nu identifică ce argument invocat în cererea introductivă sau în replică ar trebui să susțină acest schimb.

111 Prin urmare, este necesar să se considere că noua propunere de probe prezentată de reclamantă la 19 aprilie 2021 nu este relevantă pentru a aprecia legalitatea deciziilor atacate, fără a fi necesar să se examineze dacă reclamanta a justificat prezentarea tardivă a acestor documente care, ținând seama de data lor, se aflau deja la dispoziția sa înainte de depunerea replicii.

## B. Cu privire la fond

112 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă, în cererea introductivă, zece motive. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare și a dreptului la apărare, consacrate la articolele 15 și 296 TFUE și la articolele 42 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* și a articolului 88 din Regulamentul nr. 806/2014. Al treilea motiv este întemeiat pe o excepție de nelegalitate, în măsura în care articolele 21 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiile referitoare la delegarea de competențe. Al patrulea motiv este întemeiat pe o excepție de nelegalitate, în măsura în care articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, și principiul proporționalității prevăzut la articolul 5 alineatul (4) TUE. Al cincilea motiv este întemeiat pe o excepție de nelegalitate, în măsura în care articolele 18 și 20 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de a fi ascultat, consacrat la articolele 17 și 41 din cartă. Al șaselea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, și pe încălcarea articolului 5 alineatul (4) TUE. Al șaptelea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, consacrat la articolele 17 și 41 din cartă. Al optulea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE. Al nouălea motiv este întemeiat pe încălcarea articolelor 14 și 20 din Regulamentul nr. 806/2014, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE. Al zecelea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 14 din Regulamentul nr. 806/2014, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE.

113 În replică, reclamanta invocă două motive noi. Al unsprezecelea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (14) din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 20 alineatele (11) și (15) din același regulament, precum și pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură. Al doisprezecelea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 20 alineatele (3) și (5) din același regulament.

114 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că jurisprudența a delimitat întinderea controlului exercitat de Tribunal atât în situații în care actul atacat se întemeiază pe o apreciere a elementelor de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe, cât și atunci când este vorba despre aprecieri economice complexe.

115 Pe de o parte, în ceea ce privește situațiile în care autoritățile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere, în special în ceea ce privește aprecierea unor elemente de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe pentru a determina natura și întinderea măsurilor pe care le adoptă, controlul instanței Uniunii trebuie să se limiteze la a examina dacă exercitarea unei astfel de competențe nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere ori dacă aceste autorități nu au depășit în mod vădit limitele puterii lor de apreciere. Într-un asemenea context, instanța Uniunii nu poate să substituie prin aprecierea sa cu privire la elementele de fapt de ordin științific și tehnic pe cea a autorităților Uniunii, care sunt singurele cărora Tratatul FUE le-a încredințat această sarcină (Hotărârea din 21 iulie 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punctul 60, și Hotărârea din 7 martie 2013, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, punctul 76; a se vedea de asemenea Hotărârea din 11 mai 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punctul 163 și jurisprudența citată).

116 Pe de altă parte, în ceea ce privește controlul pe care instanțele Uniunii îl exercită cu privire la aprecierile economice complexe efectuate de autoritățile Uniunii, acesta este un control restrâns, care se limitează în mod necesar la verificarea respectării normelor de procedură și de motivare, a

exactității prezentării situației de fapt, precum și a lipsei unei erori vădite de apreciere și a abuzului de putere. Nu ține de competența instanțelor Uniunii ca, în cadrul acestui control, să substituie aprecierea autorității Uniunii competente cu propria apreciere economică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 1985, Remia și alții/Comisia, 42/84, EU:C:1985:327, punctul 34; Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punctul 100 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 ianuarie 2020, Iberpotash/Comisia, T-257/18, EU:T:2020:1, punctul 96 și jurisprudența citată).

117 Întrucât deciziile pe care SRB trebuie să le adopte în cadrul unei proceduri de rezoluție sunt întemeiate pe aprecieri economice și tehnice foarte complexe, este necesar să se considere că principiile care reies din jurisprudența menționată la punctele 115 și 116 de mai sus se aplică controlului pe care instanța este chemată să îl exercite.

118 Cu toate acestea, deși i se recunoaște SRB o marjă de apreciere în materie economică și tehnică, aceasta nu implică faptul că instanța Uniunii trebuie să se abțină de la a controla interpretarea, la care recurge SRB, a unor date de natură economică pe care se întemeiază decizia sa. Astfel, după cum a statuat Curtea, chiar în cazul unor aprecieri complexe, instanța Uniunii trebuie să verifice nu numai exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente care trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punctul 57 și jurisprudența citată; Hotărârea din 26 martie 2019, Comisia/Italia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punctul 104 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punctul 115 și jurisprudența citată).

119 În această privință, pentru a stabili că SRB a săvârșit o eroare vădită în aprecierea faptelor de natură să justifice anularea schemei de rezoluție, elementele de probă prezentate de reclamantă trebuie să fie suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în această schemă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 iunie 2018, Lubrizol France/Consiliul, C-223/17 P, nepublicată, EU:C:2018:442, punctul 39; Hotărârea din 12 decembrie 1996, AIUFFASS și AKT/Comisia, T-380/94, EU:T:1996:195, punctul 59, și Hotărârea din 13 decembrie 2018, Comune di Milano/Comisia, T-167/13, EU:T:2018:940, punctul 108 și jurisprudența citată).

120 Tribunalul consideră oportun să examineze mai întâi excepțiile de nelegalitate invocate în cadrul celui de al treilea, al patrulea și al cincilea motiv, apoi al optulea motiv și, în sfârșit, celelalte motive.

### *1. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 21 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiile referitoare la delegarea de competențe*

121 Reclamanta arată că articolele 21 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiile stabilite prin Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), și prin Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), în materia delegării de competențe de către instituții. Delegarea către SRB a competenței de a reduce valoarea contabilă a instrumentelor de capital, prevăzută la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014, și a competenței de vânzare a activității, prevăzută la articolul 24 din același

regulament, nu ar respecta cele trei condiții stabilite în aceste hotărâri, și anume obiectivele nu ar fi stabilite cu precizie, împrejurările și condițiile în care aceste competențe ar putea fi exercitate nu ar fi delimitate, iar respectarea principiului proporționalității nu ar fi garantată.

122 Comisia, Parlamentul și Consiliul susțin în esență că legiuitorul Uniunii nu a delegat SRB competențe discreționare, întrucât schema de rezoluție a SRB ar produce efecte juridice obligatorii numai dacă este aprobată de Comisie sau de Consiliu. Competențele prevăzute la articolele 21 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 ar necesita o aprobare din partea Comisiei în conformitate cu Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Întrucât competența de a decide cu privire la probleme care implică aprecieri discreționare este rezervată Comisiei sau Consiliului, acestea din urmă și-ar asuma astfel responsabilitatea juridică și politică de a stabili politica de rezoluție a Uniunii.

123 Trebuie arătat că tratatele nu cuprind nicio dispoziție care să prevadă atribuirea de competențe unui organ sau unei agenții a Uniunii. Astfel, nici articolul 290 TFUE, care prevede delegarea către Comisie a unor competențe de elaborare a normelor în cadrul actelor legislative, nici articolul 291 TFUE, care conferă competențe de punere în aplicare statelor membre, Comisiei și, în anumite situații limitate, Consiliului, nu menționează agențiile (Concluziile avocatului general Jääskinen prezentate în cauza Regatul-Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2013:562, punctul 75).

124 Prin urmare, jurisprudența, și în special Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), a stabilit principiile în materia delegării de competențe. În continuare, Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), a aplicat aceste principii în cazul în care legiuitorul Uniunii a conferit competențe autonome unei agenții.

125 La punctul 41 din Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), Curtea a arătat că, în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), a subliniat că, în esență, consecințele care rezultă dintr-o delegare de competențe erau foarte diferite, după cum aceasta din urmă viza, pe de o parte, competențe de executare delimitate net și a căror exercitare putea fi, prin urmare, supusă unui control riguros în raport cu criterii obiective stabilite de autoritatea care deleagă sau, pe de altă parte, o „putere discreționară, care implică o largă libertate de apreciere și a cărei exercitare [putea] fi expresia unei veritabile politici economice”.

126 Curtea a adăugat că a arătat de asemenea, în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), că o delegare de primul tip nu putea modifica în mod semnificativ consecințele pe care le determina exercitarea competențelor pe care le afecta, în timp ce o delegare de al doilea tip, înlocuind opțiunile autorității care deleagă cu cele ale autorității delegate, opera o „veritabilă deplasare a responsabilității” (Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2014:18, punctul 42).

127 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că procedura de adoptare a măsurilor de rezoluție instituite de legiuitor în Regulamentul nr. 806/2014 dădea curs observațiilor formulate de Serviciul juridic al Consiliului într-un aviz din 7 octombrie 2013 referitor la propunerea de regulament al Comisiei, care urmărea să aprecieze compatibilitatea procedurii prevăzute inițial în propunerea de regulament cu principiile în materie de delegare de competențe, astfel cum au fost interpretate în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

128 Inițial, în propunerea de regulament examinată în acest aviz, repartizarea competențelor între Comisie și SRB era diferită de cea care a fost reținută în final în Regulamentul nr. 806/2014. În special, Comisia avea competența de a supune o entitate unei rezoluții, de a stabili un cadru pentru utilizarea instrumentelor de rezoluție și de a decide dacă și cum trebuiau utilizate competențele de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital, iar SRB, în conformitate cu cadrul stabilit de Comisie, avea competența să adopte deciziile adresate autorităților naționale de rezoluție.

129 În avizul său, Serviciul juridic al Consiliului a arătat că anumite măsuri pe care le putea include SRB într-o decizie de rezoluție nu erau definite cu suficientă precizie. Serviciul juridic al Consiliului a considerat că economia generală și structura propunerii de regulament, în care Comisia adoptă decizia de rezoluție de bază, iar SRB este obligat să acționeze în cadrul criteriilor stabilite de Comisie, erau conforme cu dreptul Uniunii, astfel cum a fost interpretat în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Acesta a apreciat însă că competențele SRB de a pune în aplicare instrumentele de rezoluție și deciziile sale păreau, într-o anumită măsură, a fi de natură discreționară și a depăși exercitarea unor competențe pur tehnice. El a concluzionat că, în consecință, ar putea fi necesar fie să se includă în regulament alte dispoziții în scopul de a încadra corect aplicarea de către SRB a instrumentelor de rezoluție, fie să se implice în exercitarea competențelor menționate o instituție a Uniunii învestită cu competențe de executare.

130 Legiuitorul Uniunii, luând în considerare acest aviz al Serviciului juridic al Consiliului, a modificat mecanismul de adoptare a măsurilor de rezoluție. În măsura în care adoptarea unei măsuri de rezoluție implică o marjă de apreciere discreționară, legiuitorul a rezervat această competență unei instituții, iar nu SRB.

131 Aceasta reiese în special din considerentele (24) și (26) ale Regulamentului nr. 806/2014, care au următorul cuprins:

„(24) Dat fiind faptul că numai instituțiile Uniunii pot elabora politica în materie de rezoluție a Uniunii și că o marjă discreționară continuă să existe pentru adoptarea fiecărei scheme de rezoluție, este necesar să se prevadă implicarea adecvată a Consiliului și a Comisiei, în calitate de instituții care pot exercita competențe de executare în conformitate cu articolul 291 din TFUE. Evaluarea aspectelor legate de marja discreționară în luarea de decizii privind rezoluția de către comitet ar trebui realizată de Comisie. Având în vedere impactul considerabil al deciziilor privind rezoluția asupra stabilității financiare a statelor membre și a Uniunii ca atare, precum și asupra suveranității fiscale a statelor membre, este important să i se confere Consiliului competența de executare în vederea luării anumitor decizii privind rezoluția. Astfel, ar trebui să fie de competența Consiliului ca, la propunerea Comisiei, să exercite un control efectiv asupra evaluării de către comitet a existenței interesului public și să evalueze orice modificare substanțială a cuantumului din fond ce urmează a fi folosită într-o anumită măsură de rezoluție. […]

(26) […] Comitetul ar trebui să adopte schema de rezoluție în cazul în care consideră că sunt îndeplinite criteriile referitoare la declanșarea rezoluției. Procedura legată de adoptarea schemei de rezoluție, care implică Consiliul și Comisia, consolidează independența operațională necesară a comitetului, respectând în același timp principiul delegării de competențe agențiilor, astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene […]. Prin urmare, prezentul regulament prevede că schema de rezoluție adoptată de comitet intră în vigoare numai dacă, în cursul unei perioade de 24 de ore de la adoptarea

sa de către comitet, nu există obiecțiuni din partea Consiliului sau Comisiei sau schema de rezoluție este aprobată de către Comisie. Motivele pentru care Consiliului i se permite ca, la propunerea Comisiei, să aducă obiecțiuni la schema de rezoluție a comitetului ar trebui să fie limitate strict la existența unui interes public și la modificările substanțiale aduse de Comisie cuantumului propus de comitet pentru a fi utilizat din fond. […] În calitate de observator la reuniunile comitetului, Comisia ar trebui să verifice în permanență că schema de rezoluție adoptată de comitet respectă pe deplin prezentul regulament, că asigură un echilibru corespunzător între diferitele obiective și interese aflate în joc, că respectă interesul public și că integritatea pieței interne este menținută. Având în vedere că măsura de rezoluție necesită un proces decizional extrem de rapid, Consiliul și Comisia ar trebui să coopereze îndeaproape, iar Consiliul nu ar trebui să repete lucrările pregătitoare desfășurate deja de Comisie. […]"

132 Astfel, în ceea ce privește procedura de rezoluție, articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că Comisia fie aprobă schema de rezoluție, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele sale discreționare și că o schemă de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către SRB.

133 Prin urmare, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, este necesar ca o instituție a Uniunii, și anume Comisia sau Consiliul, să aprobe schema de rezoluție cu privire la aspectele sale discreționare pentru ca aceasta să producă efecte juridice. Legiuitorul Uniunii a încredințat astfel unei instituții responsabilitatea juridică și politică de a stabili politica Uniunii în materie de rezoluție, evitând astfel o „veritabilă deplasare a responsabilității" în sensul Hotărârii din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

134 Astfel cum susțin Comisia, Parlamentul și Consiliul, legiuitorul european, prin instituirea procedurii de adoptare a unei măsuri de rezoluție prevăzute de Regulamentul nr. 806/2014 și prin rezervarea în mod expres a deciziei privind aspectele discreționare ale unei asemenea măsuri instituțiilor Uniunii, nu a delegat SRB o competență autonomă.

135 În lumina acestor considerații, trebuie analizate competențele conferite SRB prin articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014 referitor la competența de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital și prin articolul 24 din același regulament referitor la instrumentul de vânzare a activității, vizate în excepția de nelegalitate invocată de reclamantă.

136 Mai întâi, este necesar să se arate că alegerea instrumentului de vânzare a activității și exercitarea competenței de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital în cadrul unei măsuri de rezoluție presupun îndeplinirea condițiilor de adoptare a unei scheme de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. În special, acestea presupun că măsura de rezoluție este necesară în interes public în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

137 Or, în temeiul articolului 18 alineatul (7) al treilea paragraf litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, Comisia, după transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, poate propune Consiliului să se opună schemei de rezoluție pentru motivul că schema de rezoluție adoptată de SRB nu îndeplinește criteriul privind interesul public menționat la alineatul (1) litera (c) al acestui articol.

138 Respectarea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 condiționează decizia de a supune o instituție unei proceduri de rezoluție, iar controlul necesității măsurii în raport cu interesul public presupune exercitarea unei puteri discreționare care implică o marjă largă de apreciere. Pentru acest motiv, legiuitorul Uniunii a conferit în mod expres Comisiei, și eventual Consiliului, iar nu SRB, controlul respectării acestei condiții.

139 Potrivit articolului 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, „[î]n sensul alineatului (1) litera (c) de la prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură”.

140 Articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 indică:

„Atunci când acționează, în sfera responsabilităților lor, în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție țin seama de obiectivele rezoluției și aleg instrumentele de rezoluție și competențele de rezoluție care, în opinia lor, sunt cele mai în măsură să atingă obiectivele relevante ale rezoluției pentru fiecare situație în parte.”

141 Rezultă că revine Comisiei, în cadrul evaluării respectării criteriului privind interesul public, sarcina de a aprecia dacă alegerea instrumentului de rezoluție și dacă exercitarea competenței de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital sunt adaptate și proporționale cu obiectivele rezoluției. Reiese de asemenea că Comisia trebuie să aprecieze dacă schema de rezoluție avută în vedere de SRB este adaptată circumstanțelor proprii entității în cauză, având în vedere în special motivele pentru care s-a considerat că aceasta din urmă se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate.

142 Prin urmare, pe de o parte, este necesar să se considere că alegerea instrumentului de vânzare a activității prevăzut la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 ca instrument de rezoluție ține de proporționalitatea măsurii în raport cu criteriul interesului public și că Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres că revine Comisiei fie sarcina de a aproba acest instrument, fie de a formula obiecții. În consecință, trebuie să se considere că acest articol nu conferă SRB o putere discreționară.

143 Pe de altă parte, în ceea ce privește exercitarea competenței de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital prevăzută la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014, este necesar să se arate că acest articol face numeroase trimiteri la procedura prevăzută la articolul 18 din același regulament, printre altele, la articolul 21 alineatul (9), care prevede că, „[î]n cazul în care sunt îndeplinite atât una sau mai multe dintre condițiile menționate la alineatul (1), cât și cele menționate la articolul 18 alineatul (1), se aplică procedura prevăzută la articolul 18 alineatele (6), (7) și (8)”. Astfel, decizia de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital ale entității în cauză este supusă procedurii de adoptare a schemei de rezoluție prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 și, printre altele, aprobării Comisiei.

144 În plus, competența de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital face parte dintre competențele de rezoluție prevăzute la articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, a căror utilizare trebuie să fie proporțională în raport cu obiectivele rezoluției și

care țin de aprecierea de către Comisie a respectării criteriului privind interesul public. Prin urmare, este necesar să se considere că articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014 nu conferă SRB o putere discreționară.

145 Pe de altă parte, trebuie amintit că alegerea instrumentului de vânzare a activității și exercitarea competenței de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital, ca elemente esențiale ale schemei de rezoluție, nu produc efecte juridice decât dacă o instituție a Uniunii, și anume Comisia sau Consiliul, le-a aprobat.

146 Prin urmare, este necesar să se considere că articolele 21 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 nu conțin o delegare de competențe autonome către SRB în sensul Hotărârii din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

147 Prin argumentele sale, reclamanta susține în esență că delegarea de competențe conferite SRB prin articolele 21 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 nu respectă condițiile stabilite prin Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), menționate la punctul 121 de mai sus.

148 Or, în măsura în care s-a constatat că articolele 21 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 nu conduceau la o delegare de competențe către SRB, condițiile stabilite de Curte în Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), prin care se urmărește să se aprecieze dacă o delegare de competențe autonome conferite unei agenții era conformă cu principiile stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), nu sunt, așadar, aplicabile în speță. Prin urmare, argumentele reclamantei prin care urmărește să demonstreze că nu erau îndeplinite condițiile stabilite prin această hotărâre nu sunt pertinente.

149 Din tot ceea ce precedă reiese că excepția de nelegalitate a articolelor 21 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 trebuie respinsă.

### *2. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, și principiul proporționalității prevăzut la articolul 5 alineatul (4) TUE*

150 Reclamanta invocă, în temeiul articolului 277 TFUE, o excepție de nelegalitate a articolelor 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014. Aceasta arată în esență că dispozițiile menționate, în măsura în care constrâng acționarii să fie primii care suportă pierderile în orice împrejurări, aduc atingere, pe de o parte, dreptului de proprietate garantat de articolul 17 din cartă, fără ca această restricție să poată fi considerată justificată conform articolului 52 alineatul (1) din cartă, și, pe de altă parte, principiului proporționalității garantat de articolul 5 alineatul (4) TUE.

151 Reclamanta susține că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 restrâng dreptul de proprietate al acționarilor în măsura în care aceștia din urmă sunt obligați să suporte pierderile care decurg din rezoluție. Articolele menționate ar împiedica căutarea unor soluții mai puțin restrictive și, prin urmare, nu ar îndeplini condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă. În această privință, reclamanta susține că nu este posibil să se stabilească o prezumție generală potrivit căreia ar exista un interes public ca pierderile să fie suportate în primul rând de acționari, fără posibilitatea de a examina alte măsuri. Apreciază că autoritatea publică ar trebui să

poată evalua interesul public de a nu utiliza fonduri publice sau de a nu recurge la FUR în fiecare caz concret, în funcție de situația finanțelor publice, de situația pieței, de contextul economic, precum și de solvabilitatea instituției.

152 Reclamanta susține de asemenea că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiul proporționalității garantat de articolul 5 alineatul (4) TUE, în măsura în care SRB ar trebui să poată verifica de la caz la caz dacă există un interes public ca pierderile să fie suportate de acționari sau dacă dreptul de proprietate trebuie să primeze în funcție de împrejurările fiecărei spețe. Aceste articole ar institui de asemenea o discriminare între diferitele categorii de creditori, în special în raport cu articolul 27 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014.

153 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că dispozițiile a căror legalitate este contestată de reclamantă conțin principii generale care reglementează rezoluția sau instrumentele de rezoluție.

154 Articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluție se iau în conformitate cu următoarele principii:

(a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;

[…]”

155 Articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„În cazul în care comitetul decide să aplice un instrument de rezoluție unei entități sau unui grup menționat la articolul 7 alineatul (2) sau unei entități sau unui grup menționat la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 6a alineatul (5), dacă sunt îndeplinite condițiile privind aplicarea alineatelor respective, și în cazul în care respectiva măsură de rezoluție ar genera unele pierderi suportate de către creditori sau o conversie a creanțelor acestora, comitetul însărcinează autoritățile naționale de rezoluție să își exercite competența de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21 imediat înainte de aplicarea instrumentului de rezoluție sau concomitent cu aceasta.”

156 Este necesar să se considere că reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital prevăzute la articolul 22 din Regulamentul nr. 806/2014 constituie o aplicare a principiului potrivit căruia acționarii sunt primii care suportă pierderile, prevăzut la articolul 15 din același regulament.

157 Articolul 17 alineatul (1) din cartă prevede:

„Orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege, și în schimbul unei despăgubiri juste acordate în timp util pentru pierderea pe care a suferit-o. Folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general.”

158 Articolul 52 alineatul (1) din cartă prevede:

„Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.”

159 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de proprietate garantat prin articolul 17 alineatul (1) din cartă nu este o prerogativă absolută, iar exercitarea sa poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Uniune. În consecință, astfel cum reiese din articolul 52 alineatul (1) din cartă, pot fi instituite restricții în privința exercitării dreptului de proprietate cu condiția ca aceste restricții să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite și să nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însuși conținutului dreptului astfel garantat (a se vedea Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctele 69 și 70, precum și jurisprudența citată; Hotărârea din 16 iulie 2020, Adusbef și alții, C-686/18, EU:C:2020:567, punctul 85, și Hotărârea din 23 mai 2019, Steinhoff și alții/BCE, T-107/17, EU:T:2019:353, punctul 100).

160 Rezultă că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate suferi restrângeri dacă acestea sunt prevăzute de textele aplicabile, necesare pentru urmărirea unui obiectiv general și proporționale cu acest obiectiv.

161 În primul rând, din jurisprudență reiese că serviciile financiare joacă un rol central în economia Uniunii. Băncile și instituțiile de credit sunt o sursă esențială de finanțare pentru întreprinderi active pe diferitele piețe. În plus, băncile sunt deseori interconectate și multe dintre ele își exercită activitățile la nivel internațional. Acesta este motivul pentru care dificultățile uneia sau mai multor bănci riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru respectiv, fie în alte state membre. Acest lucru riscă, la rândul său, să producă efecte de contagiere negative în alte sectoare ale economiei (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 50; Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 72, și Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

162 Potrivit Curții, obiectivul care constă în a asigura stabilitatea sistemului financiar, evitând totodată cheltuieli publice excesive și minimizând denaturările concurenței, constituie un interes public superior (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 69).

163 Curtea a statuat deja că, ținând seama de obiectivul care constă în asigurarea stabilității sistemului bancar în zona euro și având în vedere riscul iminent de pierderi financiare la care ar fi fost expuși deponenții la băncile vizate în caz de faliment al acestora din urmă, anumite restricții privind dreptul de proprietate puteau fi justificate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 74).

164 De asemenea, Curtea a statuat că, deși există un interes general clar să se asigure o protecție puternică și consecventă a investitorilor pe întreg teritoriul Uniunii, nu se poate considera că acest interes prevalează, în toate împrejurările, asupra interesului general de a asigura stabilitatea

sistemului financiar (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 91, și Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 54).

165 În această privință, considerentul (61) al Regulamentului nr. 806/2014 prevede că limitările drepturilor acționarilor și ale creditorilor ar trebui să se conformeze prevederilor de la articolul 52 din cartă și că instrumentele de rezoluție ar trebui să se aplice doar acelor entități care se află sau sunt susceptibile de a se afla în dificultate și numai atunci când acest lucru este necesar pentru atingerea obiectivului de stabilitate financiară, în interesul general.

166 Trebuie arătat că articolul 15 alineatul (1) și articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevăd în mod expres că acestea sunt puse în aplicare în cadrul unei măsuri de rezoluție, ceea ce implică faptul că ele răspund obiectivelor unei rezoluții.

167 În această privință, articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că obiectivele rezoluției sunt următoarele: asigurarea continuității funcțiilor critice, evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, protejarea depunătorilor și protejarea fondurilor și a activelor clienților.

168 Prin urmare, este necesar să se considere că obiectivul urmărit de o măsură de rezoluție care vizează garantarea stabilității sistemului financiar constituie un obiectiv de interes general care, în temeiul jurisprudenței citate la punctele 162-164 de mai sus, poate justifica anumite restricții privind dreptul de proprietate. Restrângerile dreptului de proprietate al acționarilor pe care articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 le-ar putea determina răspund aceluiași obiectiv de interes general recunoscut de Uniune și, prin urmare, pot fi justificate, în conformitate cu cerințele articolului 52 alineatul (1) din cartă.

169 În al doilea rând, trebuie amintit că aplicarea articolelor 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 presupune ca condițiile de adoptare a unei măsuri de rezoluție să fie îndeplinite.

170 În ceea ce privește condițiile de adoptare a unei măsuri de rezoluție, articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că entitatea vizată de măsura de rezoluție trebuie să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate, că nu trebuie să existe o perspectivă rezonabilă ca alte măsuri de natură privată sau prudențiale să împiedice funcționarea sa într-un termen rezonabil și că măsura trebuie să fie necesară în interesul public.

171 Trebuie arătat de asemenea, astfel cum reiese în special din articolul 18 alineatul (8) din Regulamentul nr. 806/2014, că o măsură de rezoluție constituie o soluție alternativă la o procedură normală de insolvență.

172 Curtea a statuat, în ceea ce privește acționarii băncilor, că, potrivit regimului general aplicabil statutului acționarilor societăților pe acțiuni, aceștia își asumă pe deplin riscul investițiilor lor (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 73).

173 Curtea a considerat, în domeniul ajutoarelor de stat, că, întrucât acționarii răspund pentru datoriile băncii în limita capitalului social al acesteia, faptul că punctele 40-46 din Comunicarea Comisiei privind aplicarea, de la 1 august 2013, a normelor privind ajutoarele de stat pentru măsurile de sprijin în favoarea băncilor în contextul crizei financiare („Comunicarea privind sectorul bancar”) (JO 2013, C 216, p. 1) impun ca, pentru acoperirea deficitului de capital al unei

bănci, înainte de acordarea unui ajutor de stat, acești acționari să contribuie la absorbția pierderilor suferite de aceasta în aceeași măsură precum în absența unui astfel de ajutor de stat nu poate fi considerat ca afectând dreptul lor de proprietate (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 74).

174 Este necesar să se considere, prin analogie, că, în cazul unei entități care face obiectul unei măsuri de rezoluție, aplicarea principiului potrivit căruia acționarii sunt primii care suportă pierderile, prevăzut la articolul 15 din Regulamentul nr. 806/2014, și exercitarea competenței de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital, prevăzută la articolul 22 din același regulament, sunt consecința faptului că acționarii unei entități trebuie să suporte riscurile inerente investițiilor lor și ca urmare a faptului că, întrucât entitatea respectivă face obiectul unei rezoluții ca urmare a intrării sale în dificultate, aceștia trebuie să suporte consecințele economice.

175 Reclamanta invocă mai multe argumente prin care urmărește să susțină că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiul proporționalității prin faptul că nu permit o analiză de la caz la caz sau examinarea altor soluții.

176 Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul proporționalității, care face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate [a se vedea Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Cota de pescuit pentru peștele-spadă mediteraneean), C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 6 mai 2021, Bayer CropScience și Bayer/Comisia, C-499/18 P, EU:C:2021:367, punctul 166 și jurisprudența citată]. Acest principiu este amintit la articolul 5 alineatul (4) TUE, precum și la articolul 1 din Protocolul privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat la Tratatul UE și la Tratatul FUE.

177 *Primo*, reclamanta susține că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 se aplică în orice împrejurări, fără să se țină seama de împrejurările fiecărei spețe.

178 Desigur, articolul 15 din Regulamentul nr. 806/2014 conține un principiu care trebuie să ghideze orice măsură de rezoluție, în măsura în care acționarii trebuie să își asume riscurile legate de investițiile lor. În această privință, trebuie amintit că, în temeiul jurisprudenței citate la punctul 173 de mai sus, contribuția acționarilor la pierderile băncii nu poate constitui o atingere adusă dreptului lor de proprietate.

179 Totuși, contrar a ceea ce pare să susțină reclamanta, aplicarea acestui principiu nu conduce în mod automat la exercitarea competenței de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital, prevăzută la articolul 22 din Regulamentul nr. 806/2014, în fiecare ipoteză în care o entitate face obiectul unei măsuri de rezoluție.

180 Astfel, în ceea ce privește participarea acționarilor și a creditorilor, articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014 prevede condițiile în care este exercitată competența de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital.

181 În plus, este necesar să se arate că articolul 22 din Regulamentul nr. 806/2014 nu impune aplicarea unui instrument de rezoluție specific. Revine SRB și Comisiei sarcina de a decide, în funcție de împrejurările speței, instrumentul de rezoluție cel mai adecvat.

182 *Secundo*, reclamanta susține că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 ar împiedica căutarea unor soluții mai puțin restrictive, precum recurgerea la FUR, la fonduri publice sau la împrumuturi, în funcție de împrejurări. Este necesar să se considere că acest argument se întemeiază pe o înțelegere eronată a mecanismului de rezoluție.

183 Astfel, pe de o parte, conform articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, adoptarea unei măsuri de rezoluție și, prin urmare, exercitarea, în acest cadru, a competenței de a reduce și de a converti instrumentele de capital presupun lipsa unei soluții alternative din sectorul privat sau de supraveghere.

184 Soluțiile mai puțin restrictive avute în vedere de reclamantă nu pot fi considerate, așadar, măsuri alternative la participarea acționarilor și a creditorilor în cadrul unei măsuri de rezoluție.

185 În plus, reclamanta pare să nu țină seama de faptul că măsura de rezoluție constituie o alternativă la o situație de lichidare a entității potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență. În cazul în care dificultățile întâmpinate de o bancă ar putea fi rezolvate prin împrumuturi, indiferent dacă sunt de natură publică sau privată, nu ar putea fi inițiată o procedură de rezoluție, în măsura în care nu ar fi îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

186 Pe de altă parte, este necesar să se arate că acordarea unui ajutor de stat sau a unui ajutor din partea FUR nu este exclusă în cadrul unei măsuri de rezoluție în temeiul articolului 19 din Regulamentul nr. 806/2014. Astfel, contrar celor susținute de reclamantă, în funcție de împrejurările speței, SRB și Comisia pot decide să autorizeze recurgerea la fonduri publice sau la FUR.

187 *Tertio*, reclamanta adaugă, în replică, că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar permite recurgerea la soluții mai flexibile, în special în caz de criză de lichidități, care nu constituie problema cea mai gravă pe care o poate întâmpina o bancă, precum împrumuturi ale autorităților publice sau un aport de lichidități al BCE.

188 Prin intermediul acestui argument, reclamanta pare să reproșeze legiuitorului că nu a avut în vedere la articolul 22 din Regulamentul nr. 806/2014 o altă soluție decât o măsură de rezoluție pentru a rezolva dificultăți pe care le poate întâmpina o bancă. Este suficient să se constate că acest argument este inoperant, în măsura în care, dacă o bancă nu se află într-o situație în care îndeplinește condițiile pentru a face obiectul unei măsuri de rezoluție, acest lucru nu reiese din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 806/2014.

189 În orice caz, contrar celor susținute de reclamantă, o criză de lichidități este susceptibilă să conducă o bancă la o situație în care s-ar afla în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență ori, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat, ceea ce constituie una dintre ipoteze, prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, în care o entitate va fi considerată că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate.

190 *Quarto*, reclamanta susține că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă de asemenea principiul proporționalității prin faptul că stabilesc o discriminare între diferitele categorii de creditori și că deținătorilor de depozite li s-ar acorda un tratament privilegiat nejustificat.

191 Trebuie amintit că principiul egalității de tratament constituie un principiu general al dreptului Uniunii, consacrat în prezent la articolele 20 și 21 din cartă, care impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (Hotărârea din 9 martie 2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, punctul 55; Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 191, și Hotărârea din 3 iunie 2021, Ungaria/Parlamentul, C-650/18, EU:C:2021:426, punctul 98).

192 În această privință, este suficient să se arate, pe de o parte, că articolul 15 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că „creditorii instituției aflate în rezoluție sunt următorii plasați, după acționari, în asumarea pierderilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora, stabilită la articolul 17, cu excepția cazului în care în prezentul regulament se prevede în mod expres altceva”. Articolul 15 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal.

193 În plus, articolul 21 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede de asemenea că „[c]omitetul se asigură că autoritățile naționale de rezoluție exercită fără întârziere competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor stabilită la articolul 17”. Această dispoziție prevede o ordine de prioritate a creanțelor și face distincție, în această privință, între diferite categorii de creditori, deținătorii de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, deținătorii de instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar și deținătorii de instrumente de fonduri proprii de nivelul 2.

194 Acționarii și creditorii deținători de instrumente subordonate, în funcție de apartenența lor la una dintre aceste categorii, nu se află într-o situație comparabilă și pot primi un tratament diferit în funcție de ordinea de prioritate a creanțelor lor. În plus, respectarea principiului nediscriminării între creditori este garantată de articolul 15 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014.

195 Pe de altă parte, acționarii unei bănci nu se află într-o situație comparabilă cu deponenții. Spre deosebire de acționari, deponenții nu pot fi considerați investitori care trebuie să își asume riscurile economice ale unei investiții în capitalul social al băncii.

196 În plus, protecția deponenților face parte dintre obiectivele rezoluției în temeiul articolului 14 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 806/2014 și este amintită la articolul 15 alineatul (1) litera (h) din același regulament. Regulamentul nr. 806/2014 asigură astfel conformitatea unei măsuri de rezoluție cu principiile prevăzute de Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO 2014, L 173, p. 149).

197 Din ceea ce precedă reiese că reclamanta nu a dovedit că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 ar conduce la o restricție disproporționată a dreptului de proprietate.

198 Pe de altă parte, contrar celor susținute de reclamantă, trebuie să se țină seama de faptul că Regulamentul nr. 806/2014 a prevăzut un mecanism care urmărește să garanteze că atingerile aduse dreptului de proprietate al acționarilor, care ar putea decurge din măsura de rezoluție, nu sunt disproporționate.

199 În această privință, potrivit considerentului (62) al Regulamentului nr. 806/2014, atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate și, în consecință, acționarii și creditorii afectați nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat dacă entitatea ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție.

200 Printre principiile generale care reglementează rezoluția, articolul 15 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 806/2014 stabilește principiul potrivit căruia niciun creditor nu este tratat mai defavorabil, și anume:

„niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă o entitate menționată la articolul 2 ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență, în conformitate cu măsurile de protecție prevăzute la articolul 29”.

201 Pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care entitatea în cauză ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că o evaluare se efectuează ulterior rezoluției. Potrivit articolului 20 alineatul (17) din Regulamentul nr. 806/2014, această evaluare stabilește dacă există vreo diferență între tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei privind măsura de rezoluție și tratamentul real de care au beneficiat în cadrul rezoluției.

202 Dacă, în urma acestei evaluări, se stabilește că acționarii sau creditorii au suferit pierderi mai mari în cadrul rezoluției decât cele pe care le-ar fi suferit în cadrul unei lichidări potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență, articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB poate recurge la FUR pentru a-i despăgubi.

203 Astfel, Regulamentul nr. 806/2014 garantează că acționarii și creditorii nu vor suferi, ca urmare a rezoluției, un tratament mai defavorabil decât cel pe care l-ar fi suferit în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, prevăzând, dacă este cazul, un mecanism de despăgubire. În conformitate cu respectarea dreptului de proprietate, consacrat la articolul 17 alineatul (1) din cartă, în ipoteza în care o schemă de rezoluție ar conduce la o atingere adusă dreptului de proprietate al acționarilor și al creditorilor, Regulamentul nr. 806/2014 stabilește un mecanism care garantează o despăgubire justă pentru pierderea lor.

204 Contrar celor afirmate de reclamantă, procedura de insolvență constituie singura alternativă la rezoluție. Astfel, este suficient să se amintească faptul că, în temeiul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, aspectul că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate și că nu există nicio perspectivă rezonabilă ca această intrare în dificultate să poată fi împiedicată prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat sau măsuri de supraveghere sunt condiții pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție.

205 În această privință, trebuie arătat că, în domeniul ajutoarelor de stat, Curtea a statuat că pierderile acționarilor băncilor aflate în dificultate vor avea, în orice caz, aceeași amploare, independent de aspectul dacă acestea sunt cauzate de o hotărâre de declarare a falimentului din cauza neacordării unui ajutor de stat sau de o procedură de acordare a unui astfel de ajutor supusă condiției prealabile a repartizării sarcinilor (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 75).

206 Curtea a arătat că punctul 46 din Comunicarea privind sectorul bancar prevede că „ar trebui respectat principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat” și că „creditorii subordonați nu ar trebui să primească mai puțin din punct de vedere economic decât valoarea pe care ar fi avut-o instrumentele lor în cazul în care nu s-ar fi acordat niciun ajutor de stat” (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 77).

207 Potrivit Curții, din cuprinsul acestui punct rezultă că măsurile de repartizare a sarcinilor de care ar fi condiționată acordarea unui ajutor de stat în favoarea unei bănci deficitare nu pot aduce dreptului de proprietate al creditorilor subordonați o atingere pe care aceștia nu ar fi suferit-o în cadrul procedurii de faliment ca urmare a neacordării unui astfel de ajutor. În aceste condiții, nu se poate susține în mod valabil că măsurile de repartizare a sarcinilor, precum cele prevăzute de Comunicarea privind sectorul bancar, constituie o ingerință în dreptul de proprietate al acționarilor și al creditorilor subordonați (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctele 78 și 79).

208 Prin urmare, este necesar să se considere, prin analogie, că aplicarea principiului potrivit căruia niciun creditor nu poate fi tratat mai defavorabil, prevăzut la articolul 15 din Regulamentul nr. 806/2014, garantează acționarilor unei entități care fac obiectul unei măsuri de rezoluție o despăgubire justă conformă cu cerințele articolului 17 din cartă.

209 Pe de altă parte, prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 21 ianuarie 2020, reclamanta a invocat un motiv nou în temeiul articolului 84 alineatul (2) din regulamentul de procedură. Aceasta arată că Ordonanța din 10 octombrie 2019, Aeris Invest/SRB (T-599/18, nepublicată, în prezent în recurs, EU:T:2019:740), are o incidență directă asupra excepției de nelegalitate a articolelor 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 și că afirmațiile formulate în cadrul celui de al patrulea motiv trebuie completate în raport cu această ordonanță.

210 Comisia, SRB, Regatul Spaniei, Consiliul și Banco Santander arată că argumentele invocate de reclamantă la 21 ianuarie 2020 constituie un motiv nou, care este inadmisibil.

211 Întrucât reclamanta a confirmat în ședință că nu era vorba despre un motiv nou, ci despre o dezvoltare a celui de al patrulea motiv, Tribunalul se va limita să examineze noile argumente invocate la 21 ianuarie 2020, în măsura în care acestea vin în susținerea excepției de nelegalitate invocate în cadrul celui de al patrulea motiv.

212 Reclamanta susține că din cuprinsul punctelor 48 și 49 din Ordonanța din 10 octombrie 2019, Aeris Invest/SRB (T-599/18, nepublicată, în prezent în recurs, EU:T:2019:740), împotriva căreia a formulat recurs, reiese că Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede o compensație pentru acționarii care sunt privați de dreptul lor de proprietate în cazuri precum cel al Banco Popular. Potrivit acestei ordonanțe, acționarii Banco Popular nu ar avea dreptul la o compensație, chiar dacă valoarea reală a Banco Popular ar fi mai mare decât cea pe care i-o atribuia evaluarea 2. Reclamanta deduce de aici că Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede un sistem de despăgubire adecvat pentru acționarii care sunt privați de dreptul lor de proprietate și că excepția de nelegalitate trebuie, așadar, să fie admisă. Ea adaugă că compensația prevăzută la articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar fi adecvată și suficientă.

213 Trebuie amintit că, în Ordonanța din 10 octombrie 2019, Aeris Invest/SRB (T-599/18, nepublicată, în prezent în recurs, EU:T:2019:740), Tribunalul a respins acțiunea în anulare formulată de reclamantă împotriva deciziei SRB de a nu efectua o evaluare definitivă *ex post* a Banco Popular. La punctul 47 din această ordonanță, Tribunalul a constatat că instrumentul de

vânzare a activității aplicat Banco Popular nu făcea parte dintre cazurile prevăzute la articolul 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014, în care o compensație putea fi plătită în urma unei evaluări definitive *ex post*. Tribunalul a considerat, astfel, la punctele 48 și 49 din ordonanța sa, menționate de reclamantă:

„48 În plus, este necesar să se constate că articolul 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014 nu permite despăgubirea foștilor acționari și creditori ai unei entități ale cărei instrumente de capital au fost convertite în întregime, le-a fost redusă valoarea contabilă și au fost transferate unui terț.

49 În această privință, reclamanta susține în mod eronat că evaluarea *ex post* afectează în mod direct situația juridică a foștilor acționari ai Banco Popular și că, dacă estimarea valorii de piață a Banco Popular era mai mare decât cea rezultată din evaluarea 2, aceștia din urmă ar avea dreptul la o compensație conform articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014."

214 Este suficient să se arate că, în Ordonanța din 10 octombrie 2019, Aeris Invest/SRB (T-599/18, nepublicată, în prezent în recurs, EU:T:2019:740), Tribunalul s-a pronunțat numai cu privire la situația reclamantei în cadrul rezoluției Banco Popular și a considerat că compensația prevăzută la articolul 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014 nu era aplicabilă în speță.

215 Din aceasta reiese că considerațiile limitate la cazul în speță efectuate de Tribunal în Ordonanța din 10 octombrie 2019, Aeris Invest/SRB (T-599/18, nepublicată, în prezent în recurs, EU:T:2019:740), nu sunt pertinente în vederea aprecierii legalității Regulamentului nr. 806/2014. În plus, în înscrisul depus la 21 ianuarie 2020, reclamanta nu stabilește nicio legătură între această ordonanță și articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014, a căror nelegalitate este invocată în cadrul celui de al patrulea motiv.

216 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, în măsura în care reclamanta a formulat recurs împotriva Ordonanței din 10 octombrie 2019, Aeris Invest/SRB (T-599/18, nepublicată, în prezent în recurs, EU:T:2019:740), aceasta nu este definitivă.

217 Rezultă că noile argumente invocate de reclamantă la 21 ianuarie 2020 nu sunt pertinente pentru aprecierea excepției de nelegalitate invocate în cadrul celui de al patrulea motiv.

218 Din ansamblul considerațiilor care precedă reiese că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 nu constituie o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere însuși conținutului dreptului de proprietate al acționarilor entității vizate de o măsură de rezoluție, ci trebuie considerate ca stabilind o restricție privind dreptul lor de proprietate justificată și proporțională, în conformitate cu dispozițiile articolului 17 alineatul (1) și ale articolului 52 alineatul (1) din cartă, precum și cu cele ale articolului 5 alineatul (4) TUE.

219 Prin urmare, excepția de nelegalitate invocată în cadrul celui de al patrulea motiv trebuie respinsă.

### *3. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 18 și 20 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de a fi ascultat, consacrat la articolele 17 și 41 din cartă*

220 În temeiul articolului 277 TFUE, reclamanta invocă o excepție de nelegalitate a articolelor 18 și 20 din Regulamentul nr. 806/2014, întrucât aceste dispoziții încalcă dreptul de a fi ascultat, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, în măsura în care nu prevăd audierea acționarilor

entității care face obiectul unei măsuri de rezoluție. Această lipsă a audierii ar fi incompatibilă și cu garanțiile procedurale ale dreptului de proprietate prevăzut la articolul 17 din cartă coroborat cu articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, potrivit cărora, în cazul unei ingerințe în dreptul de proprietate al unei persoane, ar trebui să i se ofere o ocazie adecvată de a-și expune cauza autorităților competente.

221 Comisia, SRB și Parlamentul susțin că, în ipoteza în care acționarii unei instituții supuse unei proceduri de rezoluție ar dispune de un drept de a fi ascultat, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, acest drept ar fi recunoscut chiar și în lipsa unei dispoziții exprese în Regulamentul nr. 806/2014. Lipsa unei dispoziții exprese, la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, care să prevadă o audiere a acționarilor nu ar determina nelegalitatea acestui regulament, în măsura în care nicio dispoziție nu interzice o astfel de audiere.

222 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că reclamanta contestă lipsa audierii acționarilor entității care face obiectul unei măsuri de rezoluție în cadrul procedurii care conduce la adoptarea acestei măsuri, dar nu invocă niciun argument privind articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014, care privește evaluarea. Prin urmare, este necesar să se considere că, prin excepția de nelegalitate invocată în cadrul celui de al cincilea motiv, reclamanta contestă validitatea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014 referitor la procedura de rezoluție, în măsura în care această dispoziție, prin faptul că nu prevede o audiere a acționarilor de către SRB, anterior adoptării unei măsuri de rezoluție, le încalcă dreptul de a fi ascultați, garantat prin articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

223 Trebuie amintit că articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă prevede că dreptul la bună administrare include dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere.

224 Dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și exprima în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele. În plus, trebuie să se precizeze că dreptul de a fi ascultat urmărește un dublu obiectiv. Pe de o parte, acesta servește la instrumentarea dosarului și la stabilirea situației de fapt cât mai precis și corect posibil și, pe de altă parte, permite asigurarea unei protecții efective a persoanei interesate. Dreptul de a fi ascultat urmărește în special să garanteze ca orice decizie cauzatoare de prejudicii să fie adoptată în deplină cunoștință de cauză și are în special ca obiectiv să permită autorității competente să corecteze o eroare sau persoanei vizate să invoce elementele privind situația sa personală pentru ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut (a se vedea Hotărârea din 4 iunie 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punctele 68 și 69 și jurisprudența citată).

225 Trebuie arătat că Curtea a afirmat întotdeauna importanța dreptului de a fi ascultat și conținutul său foarte larg în ordinea juridică a Uniunii, considerând că acest drept trebuie să se aplice oricărei proceduri susceptibile de a conduce la un act cauzator de prejudiciu. Conform jurisprudenței Curții, respectarea dreptului de a fi ascultat se impune chiar în cazul în care reglementarea aplicabilă nu prevede în mod expres o astfel de formalitate (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctele 85 și 86 și jurisprudența citată; Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punctul 67 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 7 noiembrie 2019, ADDE/Parlamentul, T-48/17, EU:T:2019:780, punctul 89 și jurisprudența citată).

226 În consecință, având în vedere caracterul său de principiu fundamental și general de drept al Uniunii, aplicarea principiului dreptului la apărare, care include dreptul de a fi ascultat, nu poate fi nici exclusă și nici restrânsă printr-un act normativ, iar respectarea sa trebuie, prin urmare, asigurată atât în cazul lipsei totale a unei reglementări specifice, cât și în cazul existenței unei reglementări care nu ar ține seama ea însăși de principiul menționat (a se vedea Hotărârea din 18 iunie 2014, Spania/Comisia, T-260/11, EU:T:2014:555, punctul 62 și jurisprudența citată).

227 Astfel, domeniul de aplicare al dreptului de a fi ascultat, ca principiu și drept fundamental din ordinea juridică a Uniunii, este deschis atunci când administrația urmărește să adopte un act cauzator de prejudiciu, respectiv un act care poate afecta în mod negativ interesele persoanei particulare sau ale statului membru vizat, aplicarea sa nedepinzând de existența unei reguli exprese în acest scop, prevăzută de dreptul derivat (Hotărârea din 18 iunie 2014, Spania/Comisia, T-260/11, EU:T:2014:555, punctul 64).

228 În această privință, pe de o parte, trebuie arătat că, potrivit considerentului (121) al Regulamentului nr. 806/2014, acesta respectă drepturile fundamentale și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în special de cartă, îndeosebi dreptul la apărare, și ar trebui să fie pus în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii. Pe de altă parte, nicio dispoziție a Regulamentului nr. 806/2014 nu exclude și nici nu restrânge explicit dreptul de a fi ascultat al acționarilor și al creditorilor entității în cauză în timpul procedurii de rezoluție.

229 În plus, trebuie arătat, asemenea Comisiei și Consiliului, că o măsură de rezoluție adoptată de SRB la finalul procedurii prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiect rezoluția unei entități. Entitatea care face obiectul rezoluției trebuie considerată persoana față de care este adoptată o măsură individuală și în privința căreia dreptul de a fi ascultat este garantat prin articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

230 Astfel, trebuie să se țină seama de faptul că acționarii și creditorii acestei entități nu sunt destinatari ai unei măsuri de rezoluție, care nu este o decizie individuală luată împotriva lor.

231 Totuși, este necesar să se arate că, potrivit articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB poate exercita competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale entității vizate de o măsură de rezoluție în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 din acest regulament.

232 Astfel, procedura prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, chiar dacă nu constituie o procedură individuală deschisă împotriva acționarilor și a creditorilor entității în cauză, poate conduce la adoptarea unei măsuri de rezoluție susceptibile să le afecteze în mod defavorabil interesele.

233 Or, jurisprudența Curții, citată la punctul 225 de mai sus, a reținut o interpretare largă a dreptului de a fi ascultat ca fiind garantat oricărei persoane în cursul procedurii susceptibile să conducă la un act cauzator de prejudiciu. Prin urmare, nu se poate exclude ca acționarii unei instituții care face obiectul unei măsuri de rezoluție să se poată prevala de dreptul de a fi ascultați în cadrul procedurii de rezoluție.

234 Cu toate acestea, exercitarea dreptului de a fi ascultat poate fi supusă unor restrângeri în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, citat la punctul 158 de mai sus.

235 În consecință, este necesar să se examineze dacă inexistența în Regulamentul nr. 806/2014 a unei dispoziții care să prevadă explicit o audiere a acționarilor și a creditorilor entității în cauză în cadrul procedurii prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat constituie o limitare a exercitării dreptului de a fi ascultat care este conformă cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

236 Curtea a considerat că drepturile fundamentale, precum respectarea dreptului la apărare, nu constituie prerogative absolute, ci pot presupune restricții, cu condiția ca acestea să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite prin măsura în cauză și să nu constituie, în raport cu obiectivul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere substanței înseși a drepturilor astfel garantate (a se vedea Hotărârea din 10 septembrie 2013, G. și R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punctul 33 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Prequ'Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, punctul 50 și jurisprudența citată).

237 În această privință, SRB, precum și Regatul Spaniei, Parlamentul și Consiliul, arată că restrângerea dreptului de a fi ascultat al acționarilor ar fi justificată, pe de o parte, de obiectivul care vizează garantarea stabilității piețelor financiare și, pe de altă parte, de necesitatea de a asigura eficacitatea deciziilor de rezoluție, care trebuie adoptate cu celeritate.

238 În primul rând, trebuie arătat că mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014, în special considerentele (12), (58) și (61) ale acestuia, precizează că stabilitatea piețelor financiare este unul dintre obiectivele urmărite de mecanismele de rezoluție instituite prin regulamentul respectiv.

239 În plus, potrivit articolului 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 din același regulament, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. Printre obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 figurează, între altele, cel de „evitare[ a] efectel[or] negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață", precum și cel de „protejare[ a] fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar".

240 În această privință, trebuie amintit că din jurisprudența citată la punctul 161 de mai sus reiese că serviciile financiare joacă un rol central în economia Uniunii și că intrarea în dificultate a uneia sau a mai multe bănci riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru în cauză, fie în alte state membre. În plus, potrivit jurisprudenței citate la punctul 162 de mai sus, obiectivul care constă în a asigura stabilitatea sistemului financiar, evitând totodată cheltuieli publice excesive și minimizând denaturările concurenței, constituie un interes public superior.

241 În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO") a considerat, în decizia sa din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, punctul 6), că, în domeniile sensibile din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar, statele dispuneau de o marjă largă de apreciere și că, prin urmare, imposibilitatea unui acționar de a participa la procedura care conduce la vânzarea băncii nu era disproporționată în raport cu obiectivele legitime de a proteja drepturile creditorilor și de a menține buna administrare a stării de insolvență a băncii.

242 De asemenea, trebuie menționată Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții (C-41/15, EU:C:2016:836), pronunțată cu ocazia unei cereri de decizie preliminară privind interpretarea articolelor 8, 25 și 29 din A doua Directivă 77/91/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului [54 al doilea paragraf TFUE], pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO 1977, L 26, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 8). Această cauză privea o măsură excepțională a autorităților naționale prin care se urmărea evitarea, prin intermediul unei majorări de capital, a intrării în dificultate a unei societăți care, potrivit instanței de trimitere, amenința stabilitatea financiară a Uniunii. Curtea a apreciat că protecția pe care A doua Directivă 77/91 o conferea acționarilor și creditorilor unei societăți pe acțiuni în ceea ce privește capitalul social al acesteia nu se extindea la o astfel de măsură națională adoptată într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru și care urmărea să remedieze o amenințare sistemică la adresa stabilității financiare a Uniunii care rezultă din insuficiența fondurilor proprii ale societății vizate (Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 50). Curtea a adăugat că prevederile celei de A doua Directive 77/91 nu se opun, așadar, unei măsuri excepționale privind capitalul social al unei societăți pe acțiuni pe care autoritățile naționale o adoptaseră într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru, fără aprobarea adunării generale a acestei societăți și în scopul evitării unui risc sistemic și al asigurării stabilității financiare a Uniunii (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 51 și jurisprudența citată).

243 Aceste considerații se aplică prin analogie situației foștilor acționari ai unei bănci care a fost supusă unei proceduri de rezoluție în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

244 În plus, trebuie arătat că un alt obiectiv al rezoluției urmărit de articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume acela de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale entității vizate de o măsură de rezoluție, participă de asemenea la obiectivul de interes general de protecție a stabilității piețelor financiare.

245 Potrivit articolului 2 alineatul (1) punctul 35 din Directiva 2014/59, funcțiile critice ale unei instituții sunt definite ca fiind „activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare din cauza dimensiunii, cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau activităților transfrontaliere ale unei instituții sau grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni”.

246 În această privință, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul delegat (UE) 2016/778 al Comisiei din 2 februarie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește circumstanțele și condițiile în care plata contribuțiilor *ex post* extraordinare poate fi amânată parțial sau integral și în ceea ce privește criteriile de stabilire a activităților, serviciilor și operațiunilor pentru funcțiile critice și de stabilire a liniilor de activitate și a serviciilor asociate pentru liniile de activitate esențiale (JO 2016, L 131, p. 41) prevede criteriile de stabilire a funcțiilor critice. Este vorba despre o funcție care este furnizată de o instituție unor părți terțe care nu sunt afiliate instituției sau grupului și a cărei perturbare bruscă ar avea un impact negativ semnificativ asupra părților terțe, ar avea un efect de contagiune sau ar afecta încrederea generală a actorilor de pe piață, dată fiind relevanța sistemică a funcției pentru părțile terțe și relevanța sistemică a instituției sau a grupului în exercitarea acestei funcții.

247 Obiectivul care constă în asigurarea continuității funcțiilor critice ale entității vizate de o măsură de rezoluție, prevăzut la articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, urmărește să evite o întrerupere a acestor funcții care ar putea determina perturbări nu numai pe piața relevantă, ci și pentru întreaga stabilitate financiară a Uniunii.

248 Prin urmare, dat fiind că urmărește să mențină sau să restabilească situația financiară a unei instituții de credit, în special în măsura în care constituie o alternativă la lichidarea sa, trebuie să se considere că o măsură de rezoluție răspunde efectiv unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

249 Din ceea ce precedă reiese că procedura de rezoluție, instituită prin Regulamentul nr. 806/2014 și descrisă la articolul 18, urmărește un obiectiv de interes general, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, și anume obiectivul de a garanta stabilitatea piețelor financiare, care poate justifica o restrângere a dreptului de a fi ascultat.

250 În al doilea rând, mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014 implică faptul că, atunci când o măsură de rezoluție devine necesară, aceasta trebuie adoptată rapid. Este vorba, printre altele, despre considerentele (26), (31), (53) și în special despre considerentul (56) al acestui regulament, care prevede că, în scopul de a reduce la minimum perturbarea pieței financiare și a economiei, procesul de rezoluție ar trebui realizat într-o perioadă scurtă de timp.

251 În această privință, Curtea a considerat că Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiectiv să instituie, potrivit considerentului (8) al acestuia, mecanisme de rezoluție mai eficiente, care trebuie să reprezinte un instrument esențial pentru evitarea daunelor provocate în trecut de intrarea în dificultate a unor bănci și că un astfel de obiectiv presupune luarea rapidă a deciziilor, după cum arată termenele scurte prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat, pentru ca stabilitatea financiară să nu fie pusă în pericol (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 55).

252 Astfel, articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede, printre altele, că, în cazul în care BCE estimează că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, aceasta comunică fără întârziere evaluarea sa Comisiei și SRB. Potrivit alineatului (2) al aceluiași articol, în cazul în care SRB însuși realizează o evaluare, aceasta este comunicată BCE fără întârziere. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (1), SRB adoptă o schemă de rezoluție care, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, este transmisă Comisiei de îndată ce este adoptată. Comisia dispune astfel de un termen de 24 de ore pentru a aproba o schemă de rezoluție sau pentru a formula obiecții.

253 Rezultă că, odată ce entitatea îndeplinește condițiile pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție, și anume, *primo*, că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, *secundo*, că nu există altă perspectivă rezonabilă ca intrarea sa în dificultate să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat sau prin măsuri de supraveghere și, *tertio*, că rezoluția sa este necesară pentru atingerea unuia sau mai multora dintre obiectivele prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014, articolul 18 din același regulament prevede că o decizie trebuie să fie adoptată într-un termen foarte scurt.

254 Această luare de decizie rapidă urmărește în special să asigure continuitatea funcțiilor critice ale entității în cauză și să evite consecințele unei intrări în dificultate a entității asupra stabilității financiare. Rapiditatea unei luări de decizii constituie, așadar, o condiție a eficacității sale.

255 Astfel, Curtea a statuat deja că urgența care impune o acțiune imediată din partea autorității competente justifica o restrângere a dreptului de a fi ascultat al persoanelor afectate de măsurile adoptate în domeniul răspunderii pentru mediul înconjurător (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2010, ERG și alții, C-379/08 și C-380/08, EU:C:2010:127, punctul 67) și în domeniul agriculturii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2006, Dokter și alții, C-28/05, EU:C:2006:408, punctul 76).

256 În plus, în domeniul măsurilor de înghețare a fondurilor, Curtea a statuat că comunicarea motivelor pe care se întemeiază includerea inițială a numelui unei persoane sau al unei entități pe lista persoanelor care fac obiectul unor măsuri restrictive, anterior acestei includeri, ar fi de natură să compromită eficacitatea măsurilor de înghețare a fondurilor și a resurselor economice pe care le impune dreptul Uniunii. În vederea atingerii obiectivului urmărit prin regulamentul aplicabil, astfel de măsuri trebuie, prin însăși natura lor, să beneficieze de un efect de surpriză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctele 338-340; Hotărârea din 21 decembrie 2011, Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punctul 61, și Hotărârea din 12 februarie 2020, Amisi Kumba/Consiliul, T-163/18, EU:T:2020:57, punctul 51).

257 Pentru motive care țin de asemenea de obiectivul urmărit de dreptul Uniunii și de eficacitatea măsurilor pe care le prevede acesta, autoritățile Uniunii nu sunt obligate să procedeze la o audiere a reclamanților înainte de includerea inițială a numelor lor în lista persoanelor care fac obiectul măsurilor restrictive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 341, și Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 103).

258 Acest lucru este valabil cu atât mai mult în cazurile în care restrângerea dreptului de a fi ascultat nu privește entitatea vizată de procedura de rezoluție, ci pe acționarii sau creditorii săi.

259 Trebuie arătat de asemenea că, în decizia sa din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), Curtea EDO a constatat că vânzarea băncii în faliment ca întreprindere în activitate fusese realizată pentru a obține îndestularea rapidă și mai sigură a creditorilor săi, care așteptau de mulți ani să primească ce le era datorat, și finalizarea rapidă a procedurii de faliment. În consecință, necesitatea simplității și a rapidității în procedura care conduce la vânzarea băncii era de o importanță capitală. Dacă legea ar fi prevăzut că instanța competentă în materia falimentului era obligată să consulte toți acționarii și creditorii băncii, aceasta ar fi determinat o încetinire semnificativă a procedurii și, în consecință, o întârziere suplimentară în ceea ce privește plata sumelor datorate creditorilor și în finalizarea procedurii de faliment.

260 În Hotărârea din 24 noiembrie 2005, Capital Bank AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, punctul 136), Curtea EDO a statuat că, într-un domeniu sensibil din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar și în anumite situații, putea exista o necesitate imperioasă de a acționa cu cea mai mare diligență și fără preaviz, în scopul de a evita prejudicii ireparabile pentru bancă, depunătorii săi și ceilalți creditori ai săi sau pentru sistemul bancar și financiar în ansamblul său.

261 În plus, faptul că măsura de rezoluție poate conduce la o ingerință în dreptul de proprietate al acționarilor și al creditorilor entității vizate nu poate justifica o obligație de a li se acorda un drept de a fi ascultați înainte de adoptarea acesteia.

262 În această privință, Tribunalul a subliniat deja, la punctul 282 din Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co și alții/Consiliul și alții (T-680/13, EU:T:2018:486), că procedurile aplicabile trebuie să ofere persoanei în cauză o ocazie adecvată de a-și susține cauza în fața autorităților competente. Pentru a se asigura de respectarea acestei condiții, care constituie o cerință inerentă articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, procedurile aplicabile trebuie examinate dintr-un punct de vedere general (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 368 și jurisprudența citată; Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 119, și Curtea EDO, 20 iulie 2004, Bäck împotriva Finlandei, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, punctul 56). Astfel, cerința menționată nu poate fi interpretată în sensul că persoana interesată trebuie, în orice împrejurare, să își poată susține punctul de vedere în fața autorităților competente înaintea adoptării măsurilor care aduc atingere dreptului său de proprietate (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 19 septembrie 2006, Maupas și alții împotriva Franței, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, punctele 20 și 21).

263 Tribunalul a considerat că această situație se regăsea în special atunci când, precum în cazul unei măsuri de rezoluție, măsurile în cauză nu constituiau o sancțiune și se înscriau într-un context de o urgență deosebită. În această ultimă privință, Tribunalul a arătat că era vorba despre prevenirea unui risc iminent de colaps al băncilor vizate pentru protejarea stabilității sistemului financiar al unui stat membru și despre evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro. Or, punerea în aplicare a unei proceduri de consultare prealabilă, în cadrul căreia miile de deponenți și de acționari ai băncilor vizate și-ar fi putut exprima în mod util punctul de vedere înaintea adoptării decretelor prejudiciabile, ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor pentru prevenirea unui asemenea colaps. Realizarea obiectivului care constă în protejarea stabilității sistemului financiar a acestui stat și evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro ar fi fost expusă unor riscuri semnificative (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 282 și jurisprudența citată).

264 Această apreciere a fost confirmată de Curte, care a apreciat că Tribunalul și-a sprijinit în mod întemeiat raționamentul pe Hotărârea Curții EDO din 21 iulie 2016, Mamatas și alții împotriva Greciei (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), din care rezultă că cerința potrivit căreia orice restricție privind dreptul de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege nu poate fi interpretată în sensul că persoanele în cauză ar fi trebuit consultate înainte de adoptarea acestei legi, în special atunci când o astfel de consultare prealabilă ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor care urmăreau să prevină colapsul băncilor în cauză (Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 159).

265 Pe de altă parte, este necesar să se considere că necesitatea de a acționa rapid fără a informa acționarii și creditorii unei entități cu privire la iminența unei proceduri de rezoluție care o vizează urmărește să evite agravarea situației acestei entități care ar dăuna eficacității măsurii de rezoluție. Astfel, informarea acționarilor sau a deținătorilor de obligațiuni ai băncii că aceasta ar putea fi supusă unei proceduri de rezoluție și, prin urmare, că s-a considerat că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate ar putea să îi determine să își vândă titlurile pe piețe și să

conducă de asemenea la o retragere masivă a depozitelor, ceea ce ar avea drept consecință agravarea situației financiare a băncii și ar face mai dificilă, chiar imposibilă, adoptarea unei soluții susceptibile să împiedice lichidarea acesteia.

266 În această privință, astfel cum reiese din considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014, toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție, ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură.

267 Prin urmare, este necesar să se considere că instituirea în Regulamentul nr. 806/2014 a unei consultări a acționarilor și a creditorilor entității în cauză înainte de adoptarea unei măsuri de rezoluție ar determina o încetinire substanțială a procedurii și ar compromite atât realizarea obiectivelor măsurii, cât și eficacitatea acesteia.

268 Pe de altă parte, ținând seama de urgența adoptării unei măsuri de rezoluție, nu ar fi posibilă consultarea în prealabil a acționarilor, ca urmare, printre altele, a dificultăților legate de identificarea lor. Astfel, după cum arată Regatul Spaniei și Consiliul, dat fiind că acțiunile și obligațiunile sunt negociate în mod continuu pe piețe, ar fi imposibil, în practică, să se știe ce investitori particulari și instituționali ar trebui contactați.

269 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia Regulamentul nr. 806/2014 ar putea prevedea o audiere a acționarilor ulterior adoptării măsurii de rezoluție, este suficient să se arate, asemenea Parlamentului, că o astfel de audiere nu ar putea modifica conținutul acestei măsuri și că, prin urmare, nu poate determina anularea sa.

270 Din tot ceea ce precedă reiese că o audiere a acționarilor și a creditorilor entității vizate de o măsură de rezoluție, înainte de adoptarea acestei măsuri, ar compromite obiectivele de stabilitate a piețelor financiare și de continuitate a funcțiilor critice ale entității, precum și cerințele de rapiditate și de eficacitate a procedurii de rezoluție.

271 Prin urmare, lipsa unei dispoziții care să prevadă audierea acționarilor și a creditorilor entității în cauză în cadrul procedurii prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 constituie o limitare a dreptului de a fi ascultat care este justificată și necesară pentru a răspunde unui obiectiv de interes general, respectă principiul proporționalității, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, și nu încalcă niciuna dintre garanțiile procedurale ale dreptului de proprietate care ar fi prevăzute la articolul 17 din cartă.

272 Prin urmare, trebuie respinsă excepția de nelegalitate a articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014.

### *4. Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE*

273 Reclamanta arată că, prin adoptarea schemei de rezoluție, SRB a încălcat articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, obligația sa de diligență și articolul 296 TFUE, în măsura în care nu a dovedit îndeplinirea condițiilor rezoluției. În observațiile sale cu privire la memoriul în intervenție al Regatului Spaniei, reclamanta precizează că, prin intermediul acestui motiv, nu invocă o eroare de apreciere, ci o încălcare a obligației de diligență și a obligației de motivare în cadrul aplicării articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014.

274 Reclamanta susține că, la adoptarea schemei de rezoluție, SRB nu a examinat cu atenție și cu imparțialitate toate elementele relevante ale situației pentru a aplica articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 în conformitate cu obligația de diligență și nu și-a motivat decizia în mod suficient. Prin intermediul unei primei critici, aceasta susține în esență că SRB nu a demonstrat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căreia entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate. Ea susține, în primul rând, că SRB nu a ținut seama de faptul că Banco Popular era solvabilă și că intrarea în dificultate a acesteia nu era, așadar, dovedită și, în al doilea rând, că nu a justificat că o problemă punctuală de lichiditate implica o intrare în dificultate a Banco Popular. Prin intermediul unei a doua critici, reclamanta reproșează SRB că nu a demonstrat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căreia, ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat sau măsuri de supraveghere întreprinse în legătură cu acea entitate. SRB nu ar fi examinat existența altor măsuri de supraveghere care ar fi putut rezolva problemele de lichiditate ale Banco Popular.

### *a) Cu privire la prima critică, referitoare la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014*

275 În primul rând, reclamanta arată că SRB și-a încălcat obligația de diligență sau, cel puțin, obligația de motivare prin faptul că nu a ținut seama de un anumit număr de elemente care demonstrau solvabilitatea Banco Popular.

276 *Primo*, trebuie amintit că, la 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare a situației de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014. În această evaluare, BCE, luând în considerare în special retragerile excesive din depozite, rapiditatea cu care fusese pierdută trezoreria de către bancă și incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, a considerat că existau elemente obiective care indicau că Banco Popular probabil nu va fi în măsură, în viitorul apropiat, să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a concluzionat că Banco Popular se afla sau, în orice caz, era susceptibilă de a se afla în dificultate, într-un viitor apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

277 *Secundo*, prin scrisoarea din 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a informat BCE că ajunsese la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

278 În scrisoarea adresată BCE din 6 iunie 2017, Banco Popular se referă la notificarea transmisă BCE în temeiul articolului 414 din Regulamentul nr. 575/2013 privind încălcarea cerințelor minime în materie de acoperire a necesarului de lichiditate și face trimitere la evaluarea efectuată de consiliul său de administrație, care figurează în anexă, potrivit căreia Banco Popular se afla în dificultate și la informațiile și analizele pe care acesta din urmă s-a întemeiat pentru a ajunge la concluzia respectivă.

279 În această scrisoare se arată:

„În conformitate cu articolul 21.4 din Legea 11/2015 și cu articolele 45 și 46 din Regulamentul delegat [(UE) 2016/1075 al Comisiei din 23 martie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare care

precizează conținutul planurilor de redresare, al planurilor de rezoluție și al planurilor de rezoluție a grupului, criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește planurile de redresare și planurile de redresare a grupului, condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup, cerințele privind evaluatorii independenți, recunoașterea contractuală a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, procedurile și conținutul cerințelor de notificare și ale avizului de suspendare și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție (JO 2016, L 184, p. 1)], Banco Popular notifică prin prezenta că consiliul său de administrație a evaluat că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate."

280 În această scrisoare, consiliul de administrație al Banco Popular a recunoscut că banca se confrunta cu probleme grave de lichiditate și că era susceptibilă de a se afla în dificultate. Este necesar să se considere că, contrar celor afirmate de reclamantă, această scrisoare nu poate fi înlăturată ca fiind lipsită de pertinență.

281 *Tertio*, la articolul 2 din schema de rezoluție, SRB a amintit concluzia evaluării BCE și a concluzionat la articolul 2 punctul 2.2 că, potrivit evaluării BCE, era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

282 Astfel, în speță, situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular a fost constatată în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia, în sensul alineatului (1) litera (a) al aceluiași articol, se consideră că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în situația următoare:

„[E]ntitatea se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat".

283 Trebuie să se arate că nici BCE, nici SRB nu s-au întemeiat pe situația prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căreia se consideră că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, atunci când „activele entității sunt inferioare pasivelor sau [atunci când], potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat".

284 Astfel, insolvabilitatea entității nu este o condiție pentru constatarea dificultății în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, nu este o condiție pentru adoptarea unei scheme de rezoluție.

285 În această privință, din considerentul (57) al Regulamentului nr. 806/2014 reiese că:

„Ar trebui să se ia decizia de a supune o entitate procedurii de rezoluție înainte ca insolvabilitatea instituției financiare să se reflecte în bilanț și înainte ca întregul său capital propriu să fi fost anihilat. Procedura de rezoluție ar trebui declanșată după ce se determină faptul că o entitate se află sau este susceptibilă să se afle în dificultate și că nu există nicio măsură alternativă din sectorul privat care să împiedice intrarea în dificultate într-un interval de timp rezonabil. […]"

286 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, insolvabilitatea Banco Popular nu constituia singura ipoteză în care se putea considera că aceasta se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014. Astfel, faptul că o entitate este solvabilă având în vedere bilanțul său nu înseamnă că aceasta dispune de o trezorerie suficientă, și anume fonduri disponibile pentru a-și achita datoriile sau alte creanțe care ajung la scadență.

287 În această privință, reiese în special din extrasul din scrisoarea președintei Consiliului de supraveghere al BCE din 25 iulie 2017, adresată unui membru al Parlamentului menționat de reclamantă, că:

„Decizia BCE potrivit căreia banca se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate a fost luată pe baza insuficienței lichidităților. La acea dată, elementele obiective nu erau suficiente pentru ca BCE să stabilească faptul că banca se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate pe baza situației sale de capital. Desigur, BCE a supravegheat îndeaproape nu numai poziția de lichiditate, ci și poziția de capital a băncii. Problemele sale structurale (nivelul ridicat al activelor neperformante, slaba acoperire a acesteia și rentabilitatea sa scăzută) se reflectă în cerințele de capital corespunzătoare stabilite de BCE.”

288 Întrucât situația prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 nu impune ca entitatea în cauză să fie insolvabilă, elementele invocate de reclamantă pentru a demonstra solvabilitatea Banco Popular sunt inoperante, iar aceasta susține în mod eronat că SRB și-a încălcat obligația de diligență sau obligația de motivare prin faptul că nu a ținut seama de aceste elemente.

289 În al doilea rând, reclamanta arată că SRB a concluzionat că Banco Popular se afla în dificultate ca urmare a unor probleme de lichiditate, în temeiul articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, chiar dacă problemele de lichiditate nu fac parte din niciuna dintre situațiile avute în vedere la articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014. În subsidiar, SRB și-ar fi încălcat obligația de motivare, în măsura în care nu ar fi explicat motivul pentru care o problemă de lichiditate ar intra sub incidența cazurilor prevăzute la articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014.

290 În această privință, trebuie arătat că, în considerentul (23) al schemei de rezoluție, referindu-se la evaluarea efectuată de BCE, SRB a constatat că situația trezoreriei Banco Popular se deteriorase semnificativ din octombrie 2016, ca urmare a retragerilor de depozite pe toate segmentele de clientelă. Tribunalul a dedus de aici că banca nu dispunea de suficiente opțiuni pentru a-și restabili poziția de lichiditate în scopul de a se asigura că va fi în poziție stabilă pentru a-și achita creanțele la scadență.

291 În schema de rezoluție, SRB a enumerat diferitele evenimente care au condus, din februarie 2017, la o deteriorare rapidă a poziției de lichiditate a Banco Popular. SRB face referire în special la publicarea, în februarie 2017, a raportului anual 2016 al Banco Popular prin care se anunța o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro și numirea unui nou președinte, precum și la publicarea, în mai 2017, a raportului financiar pentru primul trimestru al anului 2017, prin care se anunțau rezultate mai slabe decât cele așteptate de piață. SRB a menționat scăderile ratingurilor Banco Popular de diferite agenții de rating în lunile februarie, aprilie și iunie 2017. Acesta a arătat de asemenea că acoperirea mediatică negativă continuă cu privire la rezultatele financiare și la riscul pretins iminent de faliment sau de lipsă de lichidități a Banco Popular determinase o creștere a retragerilor de depozite.

292 În plus, SRB a indicat că, la 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate al Banco Popular trecuse sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 575/2013 și că Banco Popular nu reușise să își restabilească conformitatea cu această limită la data schemei de rezoluție.

293 Articolul 412 alineatul (1) din Regulamentul nr. 575/2013 definește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate după cum urmează:

„Instituțiile trebuie să dețină active lichide a căror valoare însumată acoperă diferența dintre ieșirile de lichidități și intrările de lichidități în situații de criză, astfel încât să fie asigurat faptul că instituțiile mențin niveluri ale rezervelor de lichiditate care sunt adecvate pentru a le permite să facă față eventualelor dezechilibre dintre intrările și ieșirile de lichidități în situații de criză gravă într-un interval de treizeci de zile. În perioade de criză, instituțiile își pot utiliza activele lichide pentru a-și acoperi ieșirile nete de lichidități.”

294 În plus, astfel cum arată SRB, aceste diferite elemente figurează în Ghidul Autorității Bancare Europene (ABE) din 6 august 2015 privind interpretarea diferitor circumstanțe în care o instituție este considerată a fi în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate conform articolului 32 alineatul (6) din Directiva 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (denumit în continuare „Ghidul ABE”).

295 Acest ghid, aplicabil de la 1 ianuarie 2016, are ca obiect furnizarea unui ansamblu de elemente obiective care permit să se stabilească dacă o entitate este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu circumstanțele prevăzute la articolul 32 alineatul (4) literele (a)-(c) din Directiva 2014/59. Formularea articolului 32 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2014/59 este identică cu cea a articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

296 Articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB, Consiliul și Comisia depun toate eforturile pentru a se respecta orientările și recomandările ABE cu privire la sarcinile care sunt de resortul organismelor respective.

297 Potrivit Ghidului ABE, trebuie să se considere că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în sensul articolului 32 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2014/59, dacă încalcă cerințele normative în materie de lichiditate, dacă se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat.

298 Printre elementele care trebuie luate în considerare, Ghidul ABE menționează, între altele: *primo*, evoluțiile negative semnificative care afectează evoluția poziției lichidității instituției și sustenabilitatea profilului său de finanțare, precum și respectarea cerințelor minime de lichiditate prevăzute de Regulamentul nr. 575/2013 și a cerințelor suplimentare impuse în temeiul articolului 105 din acest regulament sau a oricărei cerințe minime naționale de lichiditate; *secundo*, o evoluție negativă semnificativă a obligațiilor actuale și viitoare ale instituției, a cărei evaluare trebuie să ia în considerare, dacă este cazul, ieșirile de lichiditate prevăzute și excepționale, inclusiv semnele emergente ale unei eventuale panici bancare; *tertio*, evoluțiile care ar fi susceptibile de a afecta grav reputația instituției, în special evoluțiile descendente semnificative ale ratingului din partea uneia sau mai multor agenții de rating, dacă determină ieșiri semnificative sau imposibilitatea de reînnoire a finanțării, ori activarea indicatorilor de declanșare contractuali pe baza ratingurilor externe.

299 Diferitele elemente luate în considerare de BCE și de SRB, în conformitate cu Ghidul ABE, care, de altfel, nu au fost contestate de reclamantă, au permis să se concluzioneze că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în sensul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, la data adoptării schemei de rezoluție.

300 Prin urmare, reclamanta susține în mod eronat că SRB s-ar fi întemeiat pe o analiză incompletă a evaluării BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, întemeindu-se pe împrejurări care nu ar demonstra o problemă de lichiditate.

301 Reclamanta susține de asemenea în mod eronat că problemele de lichiditate nu fac parte dintre situațiile de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla avute în vedere la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014. În sfârșit, în măsura în care schema de rezoluție face referire în mod expres la evaluarea BCE care a constatat situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, reclamanta nu poate susține că SRB și-ar fi încălcat obligația de motivare prin faptul că nu a explicat motivul pentru care o problemă de lichiditate ar intra sub incidența cazurilor prevăzute la articolul 18 alineatul (4) din acest regulament.

302 Pe de altă parte, din aceste elemente reiese de asemenea că, contrar afirmațiilor reclamantei, problemele de lichiditate ale Banco Popular nu puteau fi considerate doar punctuale. Acest lucru este de altfel confirmat de faptul că banca însăși a informat BCE că se afla în dificultate ca urmare a unor probleme de lichiditate.

303 În sfârșit, argumentul reclamantei potrivit căruia problemele de lichiditate ale Banco Popular ar fi fost rezultatul evenimentelor care decurg din declarațiile președintei SRB și, prin urmare, nu ar fi fost imputabile Banco Popular nu este pertinent pentru aprecierea legalității deciziilor atacate. Astfel, în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB a constatat, la articolul 2 din schema de rezoluție, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, pe baza evaluării BCE. Împrejurările și motivele care au determinat BCE să constate dificultatea Banco Popular nu erau pertinente.

304 Prin urmare, reclamanta nu a dovedit că SRB nu demonstrase îndeplinirea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, prima critică trebuie respinsă.

### *b) Cu privire la a doua critică, referitoare la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014*

305 Reclamanta susține că SRB nu și-a îndeplinit obligația de diligență și a depășit limitele puterii sale de apreciere prin faptul că nu a examinat celelalte măsuri de supraveghere disponibile care să permită rezolvarea problemelor de lichiditate ale Banco Popular și, în subsidiar, și-ar fi încălcat obligația de motivare.

306 Pe de o parte, reclamanta arată că un ansamblu de elemente demonstrează că era posibil ca Banco Popular să obțină un aport urgent de lichidități și că din schema de rezoluție nu reiese că SRB ar fi examinat aceste elemente. Pe de altă parte, SRB ar fi ignorat că trebuia anunțată o majorare de capital și că Barclays Bank și Deutsche Bank ar fi garantat subscrierea întregii majorări.

307 În primul rând, reclamanta susține că fusese aprobat un aport urgent de lichidități în măsura în care Banco Popular oferise garanții suficiente și că, întrucât aceasta din urmă nu primise decât o parte din cuantumul aportului respectiv, un aport suplimentar era încă disponibil. Cuantumul menționat ar fi fost considerat suficient pentru depășirea crizei lichidităților Banco Popular. Arată că Banco Popular a oferit garanții suficiente și că aceste garanții se ridicau, potrivit presei, la 40 de miliarde de euro, ceea ce ar constitui o sumă suficientă în raport cu criteriile normative.

308 În această privință, trebuie arătat că, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a arătat că, deși Banco Popular a dezvoltat diverse măsuri generatoare de lichidități suplimentare în cursul săptămânilor anterioare evaluării și a început să le pună în aplicare, amploarea fluxurilor de intrare realizate și încă așteptate era insuficientă pentru a remedia epuizarea situației de trezorerie a Banco Popular la data acestei evaluări. Ea a arătat de asemenea că, chiar cu recurgerea la aportul urgent de lichidități pentru care Consiliul guvernatorilor BCE nu emisese obiecții la 5 iunie 2017, situația trezoreriei la această dată nu era suficientă pentru a garanta capacitatea Banco Popular de a face față creanțelor sale cel târziu la 7 iunie 2017.

309 În considerentul (26) litera (c) al schemei de rezoluție, SRB a constatat că Banco Popular a primit un prim aport urgent de lichidități la 5 iunie 2017, ca urmare a lipsei unei obiecții din partea BCE, însă Banca Spaniei nu a fost în măsură să îi acorde un aport urgent de lichidități suplimentar.

310 În această privință, trebuie să se observe că, într-o scrisoare din 5 iunie 2017, Banca Spaniei a solicitat BCE aprobarea sa pentru a acorda Banco Popular un aport urgent de lichidități în scopul de a face față crizei severe de lichiditate de care era afectată aceasta din urmă, cu scadența la 14 iunie 2017. Or, chiar în aceeași zi, Banca Spaniei a adresat BCE o nouă scrisoare, care conținea o cerere de extindere a aportului urgent de lichidități în favoarea Banco Popular, întrucât aceasta din urmă a informat-o cu privire la mișcările de lichidități deosebit de importante, cu scadența la 21 iunie. Aceste două scrisori transmise BCE în aceeași zi arată rapiditatea cu care s-a deteriorat situația lichidității Banco Popular.

311 Astfel, SRB a constatat, la articolul 3 punctul 3.2 litera (d) din schema de rezoluție, că un aport urgent de lichidități ar fi fost insuficient, având în vedere rapiditatea deteriorării poziției de lichiditate a Banco Popular.

312 Trebuie să se arate că, în ziua următoare acestui prim aport urgent de lichidități, și anume la 6 iunie 2017, din cauza amplorii și a rapidității retragerilor de lichidități, BCE și consiliul de administrație al Banco Popular au concluzionat că banca nu ar mai fi în măsură să își achite datoriile sau alte creanțe la scadența din 7 iunie. Astfel, întrucât a fost constatată intrarea în dificultate a Banco Popular, nu mai era posibil un aport urgent de lichidități suplimentar.

313 În plus, trebuie amintit că SRB nu joacă niciun rol în furnizarea unui aport urgent de lichidități, care este de competența băncilor centrale naționale. Prin urmare, astfel cum susține SRB, nu îi revine obligația de a furniza justificări cu privire la indisponibilitatea unui aport urgent de lichidități sau la faptul că un aport urgent de lichidități suplimentar nu era disponibil în termenul stabilit.

314 Prin urmare, în schema de rezoluție, SRB nu a putut decât să constate, pe de o parte, că BCE, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, a apreciat că aportul urgent de lichidități pe care îl aprobase nu ar fi permis rezolvarea crizei de lichiditate a Banco Popular și, pe de altă parte, că Banca Spaniei nu acordase Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

315 Reclamanta nu poate, așadar, reproșa SRB că nu a examinat, în schema de rezoluție, dacă era posibil ca Banco Popular să obțină un aport urgent de lichidități suplimentar.

316 În al doilea rând, reclamanta reproșează SRB că a ignorat faptul că trebuia anunțată o majorare de capital și că Barclays Bank și Deutsche Bank ar fi garantat subscrierea întregii majorări. Potrivit reclamantei, această măsură ar fi permis restabilirea pierderii încrederii și, adăugată la acordarea unui împrumut sau a unui aport urgent de lichidități, ar fi putut rezolva criza punctuală. Adaugă că anumiți acționari ai Banco Popular erau dispuși să recurgă la o eventuală majorare de capital.

317 În ceea ce privește scrisorile Barclays Bank și ale Deutsche Bank, ale căror extrase sunt anexate la replică, acestea nu conțin niciun angajament ferm al băncilor respective de a participa la o majorare de capital a Banco Popular, ci reflectă simple discuții cu privire la o potențială majorare de capital viitoare. Aceste scrisori arată că, la data expedierii lor, proiectul de majorare a capitalului Banco Popular era încă doar într-un stadiu de elaborare foarte incipient.

318 În scrisoarea din 3 iunie 2017 către Banco Popular, Barclays Bank face referire numai la discuții recente privind o majorare de capital, al cărei scop ar fi, pentru Banco Popular, de a-și acoperi nevoile de provizionare suplimentare și de a atinge niveluri de capital semnificativ mai ridicate, pentru a atenua provocările care decurg dintr-o expunere specială în materie imobiliară și alte active neperformante cărora aceasta trebuia să le facă față. Astfel, în scrisoarea menționată, pe de o parte, nimic nu indică faptul că Barclays Bank era dispusă să participe la majorarea de capital respectivă și, pe de altă parte, aceasta din urmă nu menționează criza de lichiditate cu care se confrunta Banco Popular și nu propune nicio soluție pentru remedierea ei.

319 În scrisoarea din 5 iunie 2017 adresată Banco Popular, Deutsche Bank menționează numai interesul său de a asigura 50 % dintr-o posibilă majorare de capital de 4 miliarde de euro. Deutsche Bank arată doar că „există în mod evident anumite condiții, dar [că] scrisoarea este întemeiată pe convingerea noastră că, în împrejurări care credem că pot fi reunite în mod realist, ar putea fi realizată o majorare [de capital] care ar stabiliza banca”. Prin urmare, această scrisoare nu poate fi interpretată în sensul că ar conține un angajament ferm al Deutsche Bank și nu privește o soluție prin care se urmărește rezolvarea crizei de lichiditate a Banco Popular.

320 În plus, din declarațiile anumitor acționari ai Banco Popular, care figurează în anexa la observațiile cu privire la memoriul în intervenție al Regatului Spaniei, reiese că proiectul de majorare a capitalului de către acționarii Banco Popular era numai într-un stadiu pregătitor la data rezoluției. În această privință, trebuie citat un extras din declarația domnului Del Valle Ruíz, în care acesta arată că, la 2 iunie 2017, el și un alt investitor au discutat în vederea organizării unei reuniuni cu o bancă de investiții privind modul cel mai bun de a structura majorarea de capital și că această reuniune a fost stabilită la 5 iunie 2017.

321 Este necesar să se arate că argumentul reclamantei se întemeiază pe ipoteza pur teoretică potrivit căreia aceste majorări de capital s-ar fi putut concretiza într-un termen suficient de scurt pentru a permite evitarea situației de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular. În plus, trebuie arătat că reclamanta nu explică în ce măsură o majorare de capital ar fi fost de natură să rezolve problemele de lichiditate cu care se confrunta Banco Popular și că recunoaște ea însăși că această măsură nu putea fi avută în vedere fără completarea cu un împrumut sau cu un aport urgent de lichidități. În sfârșit, trebuie să se constate că, dacă banca a constatat ea însăși, la 6 iunie 2017, că se afla în dificultate, înseamnă că a apreciat că măsurile respective nu erau posibile.

322 Prin urmare, astfel cum susține SRB, nu era necesar, în schema de rezoluție, să se aibă în vedere, pentru a le respinge, măsuri care nu permiteau furnizarea lichidităților necesare Banco Popular pentru a face față retragerilor de depozite și care nu puteau fi puse în aplicare într-un termen

suficient pentru a împiedica intrarea sa în dificultate. Conform articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB putea, în mod întemeiat, să își limiteze aprecierea la măsurile care puteau fi efectiv puse în aplicare ținând seama de calendar și de circumstanțe.

323 În al treilea rând, reclamanta reproșează SRB că nu a examinat alte măsuri de supraveghere prevăzute la articolul 86 din Directiva 2013/36.

324 Este necesar să se constate că articolul 86 alineatul (1) din Directiva 2013/36 prevede că „[a]utoritățile competente se asigură că instituțiile au strategii, politici, procese și sisteme robuste de identificare, măsurare, gestionare și monitorizare a riscului de lichiditate în cadrul unui număr corespunzător de termene, inclusiv pe parcursul zilei *(intra-day*), astfel încât să se asigure că instituțiile mențin rate adecvate de amortizoare de lichidități”. Potrivit alineatului (3) al acestui articol, menționat de reclamantă, „[a]utoritățile competente se asigură că instituțiile, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților acestora, dispun de profiluri de risc de lichiditate care respectă și nu depășesc nivelul stabilit pentru un sistem robust și care funcționează adecvat”.

325 Este suficient să se constate, asemenea Comisiei, că această dispoziție nu poate fi considerată o soluție plauzibilă pentru problemele de lichiditate ale Banco Popular. Astfel, situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular rezulta tocmai din faptul că nu a fost în măsură să respecte aceste cerințe în materie de lichidități.

326 Prin urmare, reclamanta nu a dovedit că SRB și-a încălcat obligația de diligență sau că și-a încălcat obligația de motivare prin faptul că nu a examinat celelalte măsuri de supraveghere pe care le invocase și nici că acesta nu a demonstrat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

327 Prin urmare, a doua critică și cel de al optulea motiv trebuie respinse ca neîntemeiate.

### *5. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare și a dreptului la apărare, consacrate la articolele 15 și 296 TFUE și la articolele 42 și 47 din cartă*

328 Reclamanta susține că SRB a încălcat obligația de motivare și dreptul la apărare, consacrate la articolele 15 și 296 TFUE și la articolele 42 și 47 din cartă, în măsura în care motivarea schemei de rezoluție este insuficientă și contradictorie și nu a fost făcută accesibilă în întregime, întrucât a fost declarată confidențială.

329 Acest motiv se împarte în esență în două critici, întemeiate, prima, pe încălcarea obligației de motivare și, a doua, pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă.

#### *a) Cu privire la prima critică, întemeiată pe încălcarea obligației de motivare*

330 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296

TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului său de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctele 85 și 87, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 21 octombrie 2020, BCE/Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nepublicată, EU:C:2020:845, punctul 41 și jurisprudența citată).

331 În plus, gradul de precizie al motivării unui act trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice sau de timp în care acesta trebuie adoptat (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Éditions Odile Jacob/Comisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punctul 48 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 23 mai 2019, KPN/Comisia, T-370/17, EU:T:2019:354, punctul 139 și jurisprudența citată; Hotărârea din 27 ianuarie 2021, KPN/Comisia, T-691/18, nepublicată, EU:T:2021:43, punctul 162).

332 Reclamanta susține că motivarea schemei de rezoluție este insuficientă și contradictorie.

333 În primul rând, aceasta invocă existența unei contradicții între considerentul (24) al schemei de rezoluție, referitor la problemele de lichiditate ale Banco Popular, și considerentul (26), privind măsuri referitoare la o problemă de solvabilitate.

334 Aceste două considerente privesc situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție. În considerentul (24) al schemei de rezoluție, SRB enumeră circumstanțele care au condus la criza de lichiditate a Banco Popular. Considerentul (26) privește măsurile care fuseseră avute în vedere de Banco Popular, înainte de adoptarea schemei de rezoluție, pentru a încerca rezolvarea problemelor sale de lichiditate. Prin urmare, nu poate exista o contradicție între aceste două considerente.

335 În plus, contrar a ceea ce pare să susțină reclamanta, considerentul (26) nu vizează soluții pe care SRB le-ar fi propus în schema de rezoluție pentru a rezolva problemele de lichiditate ale Banco Popular. Faptul că reclamanta consideră că măsurile avute în vedere de Banco Popular în săptămânile care au precedat rezoluția, menționate în considerentul (26) al schemei de rezoluție, erau măsuri care păreau să privească o problemă de solvabilitate, iar nu de lichiditate, nu este pertinent.

336 În al doilea rând, reclamanta susține că SRB nu a explicat motivul pentru care instrumentul de vânzare a activității ar fi o măsură adecvată și proporțională pentru rezolvarea unei probleme de lichiditate.

337 În această privință, astfel cum arată SRB, instrumentul de vânzare a activității, definit la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014, se aplică tuturor situațiilor în care se consideră că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate. Niciun element nu permite să se presupună că acest instrument nu ar fi adaptat unei crize de lichiditate.

338 În plus, SRB a explicat, la articolele 4 și 5 din schema de rezoluție, necesitatea și proporționalitatea instrumentului de vânzare a activității în raport cu obiectivele rezoluției și a indicat că celelalte instrumente de rezoluție prevăzute la articolul 22 din Regulamentul nr. 806/2014 nu permiteau atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

339 Mai precis, SRB a considerat, la articolul 5 punctul 5.3 din schema de rezoluție, că celelalte instrumente de rezoluție prevăzute la articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar îndeplini obiectivele rezoluției în aceeași măsură. În ceea ce privește instrumentul de recapitalizare internă, SRB a apreciat că, chiar dacă ar fi coroborat cu instrumentul de separare a activelor, nu se putea garanta că acesta ar permite imediat remedierea eficientă a situației lichidității Banco Popular și, prin urmare, restabilirea solidității sale financiare și viabilitatea sa pe termen lung. În ceea ce privește instrumentul instituției-punte, SRB a apreciat că, chiar dacă ar fi coroborat cu instrumentul de separare a activelor, dat fiind că instituția-punte urmărea să mențină accesul la funcțiile critice și să vândă Banco Popular, în principiu, într-un termen de doi ani și, în măsura în care instrumentul de vânzare a activității permitea atingerea aceluiași rezultat într-un termen scurt, se considera că acesta din urmă permitea atingerea obiectivelor rezoluției într-un mod mai eficient decât cel al instituției-punte.

340 SRB a justificat astfel motivele pentru care instrumentul de vânzare a activității era măsura de rezoluție adaptată situației de dificultate a Banco Popular, și anume o criză de lichiditate.

341 În al treilea rând, reclamanta arată că din evaluarea 2 rezultă o altă contradicție, și anume că SRB ar fi considerat că Banco Popular era solvabilă, dar că avea o valoare negativă de minus 8,2 miliarde de euro.

342 În această privință, trebuie arătat că, în evaluarea 2, Deloitte a indicat că rezultatul evaluării sale se situa într-un interval cuprins între 1,3 miliarde și minus 8,2 miliarde de euro, cu cea mai bună estimare situată în interiorul acestui interval la minus 2 miliarde de euro.

343 Această evaluare privește valoarea de cesiune a Banco Popular, care corespunde sumei pe care un potențial cumpărător ar fi dispus să o plătească pentru Banco Popular în împrejurările existente la data adoptării schemei de rezoluție. Prin urmare, este vorba despre valoarea economică a Banco Popular, iar nu despre valoarea sa contabilă.

344 Prin urmare, constatarea solvabilității Banco Popular din punct de vedere contabil nu este în contradicție cu estimarea negativă a valorii sale de cesiune.

345 În al patrulea rând, reclamanta susține că datele confidențiale erau esențiale pentru înțelegerea raționamentului urmat și că nu știe în ce a constat criza de lichiditate a Banco Popular. Aceasta arată că considerentul (25) al schemei de rezoluție se limitează să menționeze că „circumstanțele sus-menționate au determinat retrageri importante de depozite […]”.

346 Este suficient să se constate că împrejurările care au determinat criza de lichiditate a Banco Popular între februarie 2017 și data rezoluției sunt explicate în considerentul (24) al schemei de rezoluție.

347 În plus, în considerentul (23) al schemei de rezoluție, referindu-se la evaluarea efectuată de BCE, SRB a constatat că situația lichidității Banco Popular se deteriorase semnificativ din octombrie 2016, ca urmare a retragerilor de depozite pe toate segmentele de clientelă. SRB a dedus de aici că banca nu dispunea de suficiente opțiuni pentru a-și restabili poziția de lichiditate în vederea asigurării că se va afla într-o poziție stabilă pentru a-și achita creanțele la scadență.

348 În considerentul (26) litera (c) al schemei de rezoluție, SRB a constatat de asemenea că Banco Popular primise un prim aport urgent de lichidități la 5 iunie 2017, ca urmare a acordului BCE, însă Banca Spaniei nu a fost în măsură să îi acorde un aport urgent de lichidități suplimentar.

349 Este necesar să se considere că aceste elemente sunt suficiente pentru a înțelege gravitatea crizei de lichiditate căreia trebuia să îi facă față Banco Popular.

350 Constatarea de către BCE a situației de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, ca urmare a deteriorării situației lichidității acesteia, este suficientă pentru a înțelege justificarea măsurilor adoptate de SRB, fără a fi necesar să se cunoască exact cuantumul retragerilor de depozite.

351 Astfel cum se arată în prima teză a considerentului (25) al schemei de rezoluție, aceasta din urmă conține date confidențiale referitoare la cuantumul retragerilor de depozite. Reclamanta nu explică modul în care aceste informații ar fi esențiale pentru înțelegerea raționamentului urmat în schema de rezoluție.

352 În această privință, reclamanta face trimitere la anexa C.7 la replică, care ar trebui să explice datele lipsă. Or, această anexă conține un tabel comparativ al celor trei versiuni publicate succesiv ale schemei de rezoluție, care arată doar că, în ceea ce privește considerentul (25), acesta nu a fost completat.

353 Din tot ceea ce precedă reiese că reclamanta nu a dovedit o încălcare a obligației de motivare și că prima critică trebuie respinsă.

***b) Cu privire la a doua critică, întemeiată pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă***

354 Reclamanta arată că nu a avut acces la integralitatea schemei de rezoluție, întrucât părțile esențiale ale acesteia nu au fost publicate, iar cererile sale de acces au fost respinse. Prin urmare, ea nu ar cunoaște motivele care au determinat SRB să o priveze de dreptul său de proprietate, ceea ce ar constitui o încălcare a dreptului său la apărare și a dreptului său la protecție jurisdicțională efectivă, consacrat la articolul 47 din cartă. Aceasta susține că ar fi necesar să aibă acces la textul complet al schemei de rezoluție pentru a-și exercita dreptul la apărare și că confidențialitatea schemei de rezoluție nu este justificată.

355 Trebuie amintit că, în ceea ce privește principiul protecției jurisdicționale efective, articolul 47 primul paragraf din cartă prevede că orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de respectivul articol. Din jurisprudența Curții rezultă că efectivitatea controlului jurisdicțional garantat de această dispoziție impune, printre altele, ca persoana interesată să își poată apăra drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă cu o acțiune îndreptată împotriva unei anumite entități (a se vedea Hotărârea din 29 aprilie 2021, Banco de Portugal și alții, C-504/19, EU:C:2021:335, punctul 57 și jurisprudența citată).

356 În această privință, dintr-o jurisprudență constantă reiese că caracterul efectiv al controlului jurisdicțional garantat de articolul 47 din cartă impune ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele deciziei luate în privința sa fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, fără a se aduce atingere posibilității instanței competente de a dispune ca autoritatea în cauză să comunice motivele menționate pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă, precum și pentru a-i permite pe deplin acesteia din urmă să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză (a se vedea Hotărârea

din 26 aprilie 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punctul 55 și jurisprudența citată; Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 și C-226/19, EU:C:2020:951, punctul 43 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 februarie 2021, Ramazani Shadary/Consiliul, T-122/19, nepublicată, EU:T:2021:61, punctul 50 și jurisprudența citată).

357 În ceea ce privește comunicarea schemei de rezoluție, trebuie amintit că reclamanta nu este destinatara acesteia, care este adresată FROB. Reclamanta trebuie considerată un terț și nu dispune, așadar, de un drept la comunicarea schemei de rezoluție.

358 În această privință, este necesar să se arate că reclamanta se întemeiază în mod greșit pe jurisprudența în materie de măsuri restrictive, potrivit căreia respectarea obligației de comunicare a motivelor unei decizii este necesară pentru a permite destinatarilor unor astfel de măsuri să își apere drepturile în cele mai bune condiții și pentru a respecta dreptul la protecție jurisdicțională efectivă.

359 Astfel, spre deosebire de măsurile restrictive prin care unei persoane i se aplică o măsură individuală de sancționare economică și financiară (înghețarea fondurilor), schema de rezoluție nu constituie o măsură individuală luată împotriva acționarilor Banco Popular și, prin urmare, a reclamantei. Așadar, jurisprudența citată de reclamantă, potrivit căreia persoanei vizate de o măsură restrictivă, în calitate de destinatar al unei astfel de decizii, trebuie să i se comunice motivele acesteia, nu este aplicabilă în speță.

360 În ceea ce privește publicarea schemei de rezoluție, în temeiul articolului 29 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB publică pe site-ul său oficial fie o copie a schemei de rezoluție, fie un aviz în care prezintă pe scurt efectele măsurii de rezoluție, în special efectele asupra clienților cu amănuntul.

361 În speță, la 7 iunie 2017, SRB a publicat pe site-ul său internet o comunicare prin care informa cu privire la adoptarea schemei de rezoluție însoțită de un document care rezuma efectele rezoluției conform articolului 29 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014. La 11 iulie 2017, SRB a publicat o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție. În plus, SRB a publicat pe site-ul său internet, la 2 februarie 2018 și ulterior la 31 octombrie 2018, versiuni neconfidențiale mai puțin cenzurate ale schemei de rezoluție și ale evaluărilor 1 și 2.

362 În plus, articolul 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Înainte ca informațiile să fie divulgate, comitetul se asigură că acestea nu cuprind informații confidențiale, evaluând, în special, efectele pe care le-ar putea avea divulgarea lor asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor. Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planurilor de rezoluție, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 9, ale rezultatului evaluărilor realizate în conformitate cu articolul 10 sau ale schemei de rezoluție menționate la articolul 18.”

363 Această dispoziție prevede în mod expres obligația SRB de a se asigura, înainte de publicarea sau de comunicarea către un terț a schemei de rezoluție, că aceasta nu conține informații confidențiale. Obligația menționată se aplică și evaluării 2, care constituie o anexă la schema de rezoluție și care face parte integrantă din aceasta în temeiul articolului 12 punctul 12.2 din schema respectivă.

364 Reclamanta arată că confidențialitatea schemei de rezoluție nu își găsește temeiul în Regulamentul nr. 806/2014 și este contrară Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială 01/vol. 3, p. 76), precum și principiului transparenței, consacrat la articolul 15 TFUE și la articolul 42 din cartă.

365 În această privință, este necesar să se arate că SRB are obligația de a proteja datele confidențiale ale tuturor entităților, inclusiv secretele comerciale, în temeiul articolului 339 TFUE, al articolului 41 alineatul (2) litera (b) din cartă și al articolului 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014.

366 În primul rând, reclamanta susține că din considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 reiese că obligațiile de confidențialitate nu s-ar aplica decât atât timp cât decizia de rezoluție nu a fost făcută publică.

367 Considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 are următorul cuprins:

„Măsurile de rezoluție ar trebui notificate în mod corespunzător și, sub rezerva unui număr limitat de excepții prevăzute în prezentul regulament, făcute publice. Ținând însă cont de faptul că informațiile obținute de comitet, autoritățile de rezoluție și de consilierii lor profesionali pe parcursul procesului de rezoluție vor fi probabil sensibile, aceste informații ar trebui să facă obiectul cerințelor privind secretul profesional înainte ca decizia de rezoluție să fie făcută publică. Trebuie să se țină seama de faptul că informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză. Toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție, ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură. Cu toate acestea, o informație conform căreia comitetul și autoritatea de rezoluție examinează o anumită entitate ar putea fi suficientă pentru a produce efecte negative asupra entității respective. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, cum ar fi conținutul și detaliile privind planurile de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context.”

368 Pe de o parte, din acest considerent reiese că anumite informații deținute de SRB, cuprinse în schema de rezoluție, în evaluarea 2, precum și în documentele pe care s-a bazat, intră sub incidența secretului profesional și sunt confidențiale.

369 În această privință, din articolul 34 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că, în scopul exercitării atribuțiilor în temeiul acestui regulament, SRB poate solicita, printre altele, entităților vizate de o măsură de rezoluție, fie prin intermediul autorităților naționale de rezoluție, fie direct, după ce le-a informat în prealabil, utilizând pe deplin informațiile aflate la dispoziția BCE sau a autorităților naționale competente, să furnizeze toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor care îi sunt conferite prin regulamentul menționat. Alineatul (2) al acestui articol precizează că cerințele privind secretul profesional nu scutesc respectivele entități de obligația de a furniza aceste informații. Articolul 34 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB este în măsură să obțină, inclusiv în permanență, toate informațiile necesare pentru exercitarea funcțiilor ce îi revin în temeiul acestui regulament, în special informații privind capitalul, lichiditățile, activele și pasivele oricărei instituții care intră în sfera competențelor sale de rezoluție.

370 Curtea a statuat, în ceea ce privește Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO 2004, L 145, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 247), că funcționarea eficientă a sistemului de control al activității întreprinderilor de investiții, întemeiat pe o supraveghere exercitată în interiorul unui stat membru și pe schimbul de informații dintre autoritățile competente din mai multe state membre, impune astfel ca atât întreprinderile supravegheate, cât și autoritățile competente să poată fi sigure că informațiile confidențiale oferite își vor păstra, în principiu, caracterul confidențial (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 31 și jurisprudența citată).

371 Curtea a considerat că lipsa unei astfel de încrederi ar fi de natură să compromită transmiterea fără piedici a informațiilor confidențiale necesare exercitării activității de supraveghere. Așadar, articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39 impune, ca normă generală, obligația de a păstra secretul profesional pentru a proteja nu doar interesele specifice ale întreprinderilor vizate în mod direct, ci și interesul general legat de funcționarea normală a piețelor instrumentelor financiare din Uniune (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctele 32 și 33 și jurisprudența citată).

372 Or, este necesar să se arate că articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la cerințele privind secretul profesional al membrilor SRB, conține o dispoziție echivalentă cu articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39.

373 Pe de altă parte, desigur, considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 menționează obligațiile privind secretul profesional ale SRB înainte de adoptarea unei decizii de rezoluție. Acesta menționează că, în măsura în care anumite informații deținute de SRB sunt sensibile și țin de secretul comercial, ele nu trebuie comunicate publicului înainte de adoptarea unei măsuri de rezoluție. Astfel, comunicarea de informații cu privire la faptul că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate și că este susceptibilă să facă obiectul unei măsuri de rezoluție ar putea, printre altele, să stimuleze acționarii să își vândă titlurile pe piețe și să conducă de asemenea la o retragere masivă a depozitelor, ceea ce ar avea drept consecință să agraveze situația financiară a băncii și, prin urmare, să aducă atingere eficacității unei acțiuni a SRB, precum și funcționării pieței.

374 Totuși, acest considerent precizează de asemenea în mod expres că măsurile de rezoluție „ar trebui notificate în mod corespunzător și, sub rezerva unui număr limitat de excepții prevăzute în prezentul regulament, făcute publice”. Or, trebuie amintit că articolul 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, citat la punctul 362 de mai sus, prevede în mod expres obligația SRB de a se asigura, înainte de divulgarea schemei de rezoluție, că aceasta nu conține informații confidențiale.

375 De aici reiese că considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 nu poate fi interpretat în sensul că normele privind confidențialitatea și secretul profesional se aplică numai atât timp cât decizia de rezoluție nu a fost făcută publică.

376 În al doilea rând, reclamanta face referire la articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia „[i]nformațiile care fac obiectul cerințelor privind secretul profesional nu pot fi comunicate niciunei entități publice sau private, exceptând cazurile în care furnizarea informațiilor este necesară în proceduri judiciare”.

377 Or, această dispoziție nu poate însemna că SRB are obligația de a divulga integralitatea unei decizii de rezoluție din momentul în care este inițiată o procedură judiciară. Dispoziția menționată face trimitere la posibilitatea unei instanțe de a dispune prezentarea de documente, inclusiv documente care conțin informații confidențiale.

378 În această privință, Tribunalul are posibilitatea de a solicita SRB prezentarea oricărui document pe care îl consideră pertinent pentru soluționarea litigiului, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii sau al unei activități de cercetare judecătorească, în temeiul articolului 91 litera (b) și al articolului 92 alineatul (3) din regulamentul de procedură. Totuși, conform articolului 103 alineatul (1) din același regulament, Tribunalul poate considera că anumite informații cuprinse în aceste documente au caracter confidențial și poate decide astfel că nu vor fi comunicate celorlalte părți și în special reclamanților.

379 Rezultă că o decizie a Tribunalului de a dispune prezentarea de documente nu garantează reclamanților accesul la toate aceste documente, în cazul în care Tribunalul apreciază că ele conțin date confidențiale.

380 Este necesar să se arate că, în cadrul prezentei proceduri, la 12 mai 2021, Tribunalul, prin intermediul unei ordonanțe privind măsuri de cercetare judecătorească, a dispus ca SRB să prezinte anumite documente, printre care versiunile confidențiale ale schemei de rezoluție, ale evaluării 2 și ale evaluării BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular. În conformitate cu articolul 103 din regulamentul de procedură, după ce a examinat conținutul documentelor respective, Tribunalul a considerat că elementele care rămân ocultate în versiunile acestor documente publicate pe site-urile internet ale SRB și ale BCE nu erau pertinente pentru soluționarea prezentului litigiu. Prin urmare, prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale acestor documente.

381 În al treilea rând, reclamanta se limitează să afirme că confidențialitatea schemei de rezoluție este contrară principiului transparenței și dispozițiilor Regulamentului nr. 1049/2001, referitoare la accesul public la documente, fără a invoca vreun argument specific.

382 Or, este suficient să se constate că, pe de o parte, Regulamentul nr. 1049/2001 nu este relevant pentru aspectul dacă SRB avea obligația de a divulga în întregime schema de rezoluție și că, pe de altă parte, acesta instituie un regim privind accesul public la documente care cuprinde excepții prin care se urmărește garantarea confidențialității anumitor date.

383 În această privință, Curtea a statuat, cu privire la articolul 54 din Directiva 2004/39, care impune un principiu general de interzicere a divulgării informațiilor confidențiale deținute de autoritățile competente și enunță în mod exhaustiv cazurile specifice în care această interdicție generală nu împiedică, în mod excepțional, transmiterea sau utilizarea lor, că nu avea deci scopul să confere publicului un drept de acces la informațiile deținute de autoritățile competente sau să reglementeze în mod detaliat exercitarea unui astfel de drept de acces recunoscut, eventual, în dreptul național (Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctele 38 și 39).

384 Este necesar să se arate că articolul 88 din Regulamentul nr. 806/2014 prevede cerințele în materie de secret profesional și stabilește, asemenea articolului 54 din Directiva 2004/39, un principiu general de interzicere a divulgării informațiilor confidențiale deținute de SRB și prevede ipotezele în care această interdicție generală nu împiedică, în mod excepțional, transmiterea lor.

385 Or, Curtea a statuat că articolul 54 din Directiva 2004/39 răspunde unui obiectiv diferit de cel urmărit de Regulamentul nr. 1049/2001. Astfel, acesta din urmă urmărește să confere publicului un drept de acces cât mai larg posibil la documentele instituțiilor Uniunii (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctele 40 și 41 și jurisprudența citată).

386 Potrivit Curții, în lumina unui astfel de obiectiv Regulamentul nr. 1049/2001 impune, în principiu, instituției Uniunii care intenționează să respingă o cerere de acces la un document să furnizeze explicații cu privire la modul în care accesul la documentul respectiv ar putea aduce atingere în mod concret interesului protejat prin una dintre excepțiile prevăzute de la dreptul de acces în discuție, fără a aduce atingere posibilității ca instituția amintită să se întemeieze în această privință pe o prezumție generală de confidențialitate care se aplică unei categorii de documente, în cazul în care există considerații de ordin general similare susceptibile să se aplice unor cereri de divulgare care privesc documente de aceeași natură (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 42 și jurisprudența citată).

387 Curtea a constatat că, în schimb, atunci când, fiind sesizate de un particular cu o cerere de acces la informații referitoare la o întreprindere supravegheată, autoritățile competente apreciau că informațiile solicitate erau confidențiale în sensul articolului 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39, ele nu pot da curs unei astfel de cereri decât în cazurile limitativ enumerate la acest articol 54 (Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 43).

388 Este necesar să se considere că această jurisprudență se aplică prin analogie informațiilor confidențiale deținute de SRB în sensul articolului 88 din Regulamentul nr. 806/2014.

389 În al patrulea rând, în replică, reclamanta invocă deciziile comisiei de apel a SRB din 28 noiembrie 2017 și din 19 iunie 2018 ca răspuns la cererile sale de acces la documente în temeiul articolului 90 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și al Regulamentului nr. 1049/2001, în urma cărora SRB a publicat, în februarie și în octombrie 2018, pe site-ul său internet, versiuni neconfidențiale ale schemei de rezoluție, ale evaluărilor 1 și 2, mai puțin cenzurate. Reclamanta susține că aceste decizii ale comisiei de apel a SRB au confirmat că accesul la o parte substanțială a schemei de rezoluție a fost refuzat în mod nejustificat și că versiunea sa publicată în februarie 2018 conținea o confidențialitate excesivă.

390 Este necesar să se arate că Curtea a statuat că autoritățile competente sunt ținute, în principiu, să respecte obligația de a păstra secretul profesional care le incumbă în temeiul acestei dispoziții, pe întreaga perioadă în care informațiile pe care le dețin în temeiul acestei directive trebuie să fie considerate confidențiale, altfel ar compromite obiectivele urmărite de articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39. În aceste condiții, trecerea timpului constituie o circumstanță care în mod normal poate influența analiza problemei dacă sunt întrunite la un moment dat condițiile de care depinde confidențialitatea informațiilor vizate (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctele 48 și 49 și jurisprudența citată).

391 În măsura în care, astfel cum s-a arătat deja, articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 conține o dispoziție echivalentă cu cea a articolului 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39, această jurisprudență este aplicabilă în speță prin analogie.

392 Cele două decizii ale comisiei de apel au intervenit la mai mult de șase luni și, respectiv, la un an după adoptarea schemei de rezoluție. Astfel, trecerea mai multor luni de la adoptarea schemei de rezoluție este susceptibilă să fi influențat analiza caracterului confidențial al anumitor date care figurează în schema de rezoluție și în evaluările 1 și 2. De aici reiese că aprecierea comisiei de

apel, în deciziile sale din 28 noiembrie 2017 și din 19 iunie 2018, cu privire la caracterul excesiv al confidențialității anumitor date nu repune în discuție faptul că, imediat după adoptarea schemei de rezoluție, această confidențialitate era justificată la acea dată. În plus, comisia de apel nu a impus publicarea integralității schemei de rezoluție sau a evaluării 2, anumite date rămânând confidențiale.

393 Prin urmare, reclamanta susține în mod eronat că nu era întemeiată confidențialitatea anumitor date din schema de rezoluție.

394 Pe de altă parte, trebuie amintit că SRB a publicat pe site-ul său internet, la 11 iulie 2017, o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție. Reclamanta, având acces la aceasta, a putut să o conteste în fața Tribunalului prin prezenta acțiune, introdusă în temeiul articolului 263 TFUE, ceea ce dovedește existența dreptului său la o cale de atac efectivă.

395 În plus, ulterior introducerii prezentei acțiuni și în urma deciziilor comisiei de apel a SRB menționate la punctul 389 de mai sus, SRB a publicat pe site-ul său internet, la 2 februarie și la 31 octombrie 2018, cu alte cuvinte, înainte de depunerea replicii, versiuni neconfidențiale mai puțin cenzurate ale schemei de rezoluție și ale evaluărilor 1 și 2. Reclamanta a fost astfel în măsură să prezinte argumente cu privire la aceste versiuni.

396 Reclamanta arată că, deși a avut acces la un număr mai mare de informații, în urma publicării, la 2 februarie și la 31 octombrie 2018, a schemei de rezoluție și a evaluărilor 1 și 2 în versiuni mai puțin cenzurate, lipsa motivării după deschiderea procedurii nu ar putea fi remediată.

397 În această privință, este suficient să se constate că publicările succesive pe site-ul internet al SRB priveau schema de rezoluție și evaluările 1 și 2 în versiunile lor originale. Publicările respective urmăreau să acorde publicului acces la părți din aceste documente care fuseseră inițial considerate confidențiale. Pentru SRB nu era vorba despre publicarea unor informații care nu figurau de la început în schema de rezoluție sau în evaluările 1 și 2 și care ar avea ca obiect completarea motivării acestora.

398 În sfârșit, este necesar să se arate că Curtea a statuat deja că o decizie a Comisiei care concluzionează în sensul inexistenței unui ajutor de stat denunțat de o persoană care formulează o plângere poate, având în vedere obligația de respectare a secretului comercial, să fie suficient motivată, fără să cuprindă toți indicatorii numerici pe care se întemeiază raționamentul acestei instituții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctele 108-111). Prin urmare, o versiune neconfidențială a unei astfel de decizii, atunci când menționează în mod clar și neechivoc raționamentul instituției respective, precum și metodologia utilizată de aceasta, astfel încât să permită persoanelor interesate să cunoască aceste justificări, iar Tribunalului să își exercite controlul în privința lor, este suficientă pentru a îndeplini obligația de motivare care revine aceleiași instituții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2016, Club Hotel Loutraki și alții/Comisia, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punctul 55).

399 În plus, în ceea ce privește elementele economice utilizate de Deloitte în cadrul evaluării 2 și luate în considerare de SRB în schema de rezoluție, nu se poate contesta că acestea reprezintă aprecieri tehnice complexe. Din moment ce schema de rezoluție evidențiază în mod clar raționamentul urmat de SRB pentru a permite contestarea ulterioară a temeiniciei acesteia în fața instanței competente, ar fi excesiv să se impună o motivare specifică pentru fiecare dintre opțiunile tehnice sau pentru

fiecare dintre indicatorii numerici pe care se întemeiază acest raționament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctul 108 și jurisprudența citată).

400 Or, pe de o parte, din analiza primului aspect reiese că reclamanta nu a dovedit că versiunile schemei de rezoluție și ale evaluării 2, publicate pe site-ul internet al SRB și la care a avut acces, erau insuficient motivate. Pe de altă parte, reclamanta nu a precizat în ce măsură datele economice care rămân ocultate în versiunile neconfidențiale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2 erau necesare pentru înțelegerea schemei de rezoluție și pentru exercitarea dreptului său la o cale de atac jurisdicțională efectivă.

401 Prin urmare, este necesar să se considere că reclamanta nu poate invoca faptul că era necesar un drept de acces la integralitatea schemei de rezoluție pentru exercitarea dreptului său la apărare sau a dreptului său la o cale de atac efectivă.

402 Din tot ceea ce precedă reiese că se impune respingerea celei de a doua critici și, prin urmare, a primului motiv în totalitate.

***6. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului*** nemo auditur propriam turpitudinem allegans ***și a articolului 88 din Regulamentul nr. 806/2014***

403 Reclamanta arată că SRB a încălcat principiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* și obligația de a păstra secretul profesional prevăzută la articolul 88 din Regulamentul nr. 806/2014 și la articolul 339 TFUE prin adoptarea unui act cauzator de prejudiciu pentru Banco Popular și pentru acționarii săi ca urmare a unei crize pe care el însuși a provocat-o.

404 Aceasta susține că declarațiile făcute de președinta SRB, într-un interviu acordat Bloomberg TV la 23 mai 2017 și într-un articol publicat la 31 mai 2017 de Reuters constituie o încălcare a articolului 88 din Regulamentul nr. 806/2014, care prevede o obligație de păstrare a secretului profesional pentru personalul și pentru membrii SRB. Reclamanta arată că declarațiile respective au provocat panică în rândul publicului, care a retras masiv fonduri de la Banco Popular, ceea ce a condus la un exod al depozitelor. Reclamanta invocă diverse elemente care stabilesc o legătură de cauzalitate între aceste declarații și criza Banco Popular. Informațiile cuprinse în aceste declarații ale președintei SRB din 23 și din 31 mai 2017 s-ar afla la originea crizei de lichiditate a Banco Popular, care ar fi motivul rezoluției Banco Popular.

405 În plus, reclamanta susține că, în conformitate cu principiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, o instituție nu s-ar putea întemeia pe propriile erori pentru adoptarea unui act care lezează un particular.

406 Comisia consideră că, în cadrul unei acțiuni privind legalitatea schemei de rezoluție, circumstanțele care au putut pune entitatea în dificultate sunt lipsite de importanță și că singura problemă relevantă este dacă erau îndeplinite condițiile juridice pentru adoptarea acestei scheme. SRB susține de asemenea că validitatea schemei de rezoluție impune ca entitatea să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate, iar condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 806/2014 să fie îndeplinite în momentul în care este adoptată, indiferent de motivele care au condus la o astfel de situație.

407 Cu titlu introductiv, în ceea ce privește invocarea de către reclamantă a principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, potrivit căruia nimeni nu poate invoca propriul comportament culpabil față de altul pentru a obține un avantaj, este necesar să se arate, asemenea Comisiei și SRB, că acest principiu nu este aplicabil în speță.

408 Astfel cum arată SRB, acest principiu se aplică atunci când o parte urmărește să obțină un profit necuvenit din propria conduită ilicită. Or, reclamanta nu indică avantajul pe care SRB l-ar fi obținut din adoptarea schemei de rezoluție.

409 În plus, niciunul dintre exemplele din jurisprudență, citate de reclamantă, nu permite să se stabilească pertinența acestui principiu în susținerea unei cereri de anulare a unui act adoptat de o instituție sau de un organ al Uniunii. Astfel, la punctul 55 din Hotărârea din 11 decembrie 1996, Barraux și alții/Comisia (T-177/95, EU:T:1996:187), Tribunalul a considerat că argumentul potrivit căruia acest principiu ar împiedica Consiliul să adopte un regulament cu efect retroactiv nu era pertinent. La punctul 63 din Hotărârea din 10 iulie 2003, Comisia/Fresh Marine (C-472/00 P, EU:C:2003:399), Curtea a amintit doar o constatare a Tribunalului potrivit căreia Fresh Marine ar fi contribuit la prejudiciu ca urmare a propriei neglijențe. La punctul 13 din Hotărârea din 9 februarie 1984, Kohler/Curtea de Conturi (316/82, EU:C:1984:49), Curtea a arătat că argumentația Curții de Conturi Europene întemeiată pe lipsa formei scrise a actului atacat, invocată în susținerea inadmisibilității acțiunii, nu era întemeiată, independent de faptul că acceptarea acestei argumentații ar echivala cu a-i permite să se prevaleze de o încălcare, pe care ea însăși a săvârșit-o, pentru a priva reclamantul de dreptul său la o cale de atac.

410 Prin urmare, trebuie să se examineze prezentul motiv în măsura în care reclamanta invocă o încălcare de către SRB a obligației sale de a păstra secretul profesional prevăzute la articolul 339 TFUE și la articolul 88 din Regulamentul nr. 806/2014.

411 Trebuie să se arate că, presupunând chiar că reclamanta a dovedit că SRB divulgase informații confidențiale presei, potrivit unei jurisprudențe constante, o neregularitate de acest gen poate determina anularea deciziei în cauză numai dacă se dovedește că, în lipsa acestei neregularități, decizia menționată ar fi avut un conținut diferit (a se vedea Hotărârea din 6 iulie 2000, Volkswagen/Comisia, T-62/98, EU:T:2000:180, punctul 283 și jurisprudența citată; Hotărârea din 5 aprilie 2006, Degussa/Comisia, T-279/02, EU:T:2006:103, punctul 416; a se vedea de asemenea Hotărârea din 3 martie 2011, Siemens/Comisia, T-110/07, EU:T:2011:68, punctul 402 și jurisprudența citată).

412 În această privință, astfel cum susțin Comisia și SRB, o schemă de rezoluție este adoptată în mod valabil atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, oricare ar fi motivele care au determinat entitatea în cauză să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate.

413 Or, trebuie amintit că argumentele reclamantei referitoare la încălcarea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014 au fost respinse în cadrul analizei celui de al optulea motiv.

414 Astfel, trebuie arătat că, întrucât a apreciat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB a adoptat schema de rezoluție în privința Banco Popular, iar Comisia, întrucât a considerat că schema de rezoluție era conformă cu dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014, a aprobat-o. Circumstanțele care au condus la îndeplinirea

condițiilor care justifică adoptarea schemei de rezoluție de către Banco Popular, în special condiția potrivit căreia aceasta se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, nu sunt pertinente.

415 În consecință, o pretinsă legătură de cauzalitate între declarațiile din 23 și 31 mai 2017 și criza de lichiditate a Banco Popular, invocată de reclamantă, este lipsită de importanță și nu poate conduce la anularea deciziilor atacate.

416 Prin urmare, argumentul reclamantei potrivit căruia SRB nu putea adopta în mod valabil schema de rezoluție, dat fiind că declarațiile președintei sale, efectuate cu încălcarea obligației sale de confidențialitate și a principiului bunei administrări, s-ar afla la originea crizei de lichiditate a Banco Popular, trebuie respins ca inoperant în ceea ce privește aprecierea legalității schemei de rezoluție.

417 De altfel, reclamanta nu poate susține în mod valabil că divulgările din 23 și din 31 mai 2017 au provocat criza gravă de lichiditate a Banco Popular. Argumentele reclamantei se întemeiază pe o prezentare parțială și eronată a faptelor aflate la originea crizei de lichiditate a Banco Popular și a cauzelor care au condus la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla aceasta.

418 Astfel, trebuie amintit că, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, citată la punctele 53-61 de mai sus, BCE a menționat diferitele evenimente aflate la originea deteriorării situației lichidității Banco Popular.

419 În considerentul (24) al schemei de rezoluție, SRB a citat alte circumstanțe care au condus la deteriorarea rapidă a situației lichidității Banco Popular, și anume:

– în februarie 2017, Banco Popular a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, și a numit un nou președinte;

– la 10 februarie 2017, DBRS a scăzut ratingul Banco Popular;

– la 3 aprilie 2017, Banco Popular a publicat o declarație publică ad-hoc prin care a informat cu privire la rezultatul unor audituri interne care au în mod potențial un impact semnificativ asupra situațiilor sale financiare și a confirmat înlocuirea directorului său general la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție;

– la 7 aprilie 2017, Standard & Poor's și, la 21 aprilie, Moody's au scăzut ratingul Banco Popular;

– la 12 mai 2017, Banco Popular a încălcat cerința de acoperire a necesarului de lichiditate de 80 % și nu a fost în măsură să restabilească conformitatea cu limita normativă ulterior;

– acoperirea mediatică negativă și continuă asupra rezultatelor financiare ale Banco Popular și asupra presupusului risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități a determinat o creștere a retragerilor de depozite;

– la 6 iunie 2017, DBRS și Moody's au scăzut ratingul Banco Popular.

420 SRB a arătat că toate aceste circumstanțe au cauzat retrageri de depozite importante.

421 Din aceste fapte, necontestate de reclamantă, reiese că situația Banco Popular se degradase deja cu mult înainte de 23 mai 2017, iar criza de lichiditate a Banco Popular era cauzată de numeroși factori, care aveau la origine rezultatele slabe ale băncii anunțate în februarie și în aprilie 2017. În special, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate al Banco Popular nu respecta cerințele legale începând din 12 mai 2017.

422 Trebuie arătat că reclamanta nu poate ignora ansamblul împrejurărilor obiective care au cauzat problemele de lichiditate ale Banco Popular, în special începând din luna aprilie 2017. Ea nu poate susține în mod valabil că declarația din 23 mai 2017 și articolul din 31 mai 2017, chiar presupunând că acestea au la origine o încălcare a principiului confidențialității de către SRB, se aflau la originea crizei de lichiditate a Banco Popular.

423 Această concluzie nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantei.

424 Reclamanta arată că BCE, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, a arătat că pierderile de depozite începând cu 31 mai 2017 erau deosebit de importante, după ce mass-media a arătat că banca s-ar putea confrunta cu o lichidare dacă procedura de vânzare privată în curs nu conducea la un rezultat pe termen foarte scurt.

425 Din evaluarea sa reiese că, potrivit BCE, anunțarea eșecului procedurii de vânzare privată și a riscului de lichidare a întreprinderii a intensificat pierderile de depozite ale Banco Popular. Totuși, nu este vorba decât despre un element printre numeroasele citate de BCE care se află la originea acestor exoduri de depozite. Reclamanta nu poate afirma că BCE ar fi recunoscut că articolul Reuters din 31 mai 2017 se afla la originea crizei de lichiditate a Banco Popular.

426 BCE a evidențiat acoperirea mediatică negativă importantă la care a fost supusă Banco Popular în această perioadă și citează chiar exemple de articole publicate la 11 și la 15 mai 2017, menționate la punctele 40 și 41 de mai sus. Reclamanta nu poate izola de ansamblul acestor articole de presă singurul articol care menționează un funcționar al Uniunii pentru a pretinde că numai acest articol ar fi la originea exodului lichidităților Banco Popular.

427 Reclamanta susține de asemenea că declarațiile din 23 și din 31 mai 2017 au avut consecințe asupra scăderii cursului acțiunilor Banco Popular, precum și asupra cotării diferitor instrumente financiare.

428 Este necesar să se arate că evoluția cursului acțiunilor Banco Popular a înregistrat o scădere constantă între iunie 2016 și iunie 2017. Contrar celor afirmate de reclamantă, această evoluție nu indică nicio legătură între declarația din 23 mai și articolul din 31 mai 2017 și cursul acțiunilor Banco Popular. Scăderea cursului acțiunilor Banco Popular se explică prin situația financiară precară a băncii și trebuie corelată cu scăderile succesive ale ratingului Banco Popular de către agențiile de rating, menționate la punctele 32, 38 și 46 de mai sus.

429 În plus, reclamanta a recunoscut în ședință că, la 15 mai 2017, Banco Popular ieșise din indicele MSCI (Morgan Stanley Capital International). Or, această ieșire a determinat fonduri de investiții importante să își vândă acțiunile Banco Popular și a contribuit la scăderea acțiunilor Banco Popular.

430 În plus, în ceea ce privește evoluția obligațiunilor convertibile condiționale (Cocos) ale Banco Popular, este suficient să se arate că jurnalistul care a adresat întrebări președintei SRB la 23 mai 2017 a menționat prăbușirea lor ca urmare a riscului unei neîndepliniri a obligațiilor de plată. Reclamanta nu poate pretinde, așadar, că scăderea Cocos era consecința acestui interviu.

431 În orice caz, este necesar să se arate că reclamanta nu invocă niciun argument prin care să se urmărească stabilirea elementelor cuprinse în declarațiile din 23 și din 31 mai 2017 care ar constitui o încălcare a obligației de a păstra secretul profesional de către președinta SRB și că aceasta nu a demonstrat existența unei încălcări a obligației de confidențialitate sau de păstrare a secretului profesional imputabilă acestuia din urmă.

432 În primul rând, în ceea ce privește interviul președintei SRB pentru canalul de televiziune Bloomberg la 23 mai 2017, jurnalistul a întrebat:

„Îmi permiteți să aduc în discuție Spania? Aș dori să arătăm publicului nostru un aspect care este foarte prezent pe ecranul nostru radar aici la Bloomberg, este vorba despre Banco Popular și despre obligațiunile contingente convertibile care sunt supuse unei presiuni în acest moment. Instituția menționată are un CET 1 puțin mai mare de 7 %. Este aceasta și pe ecranul vostru radar?” [*Can I take you to Spain? I want to show our audience something that is very much on our radar screen here at Bloomberg and that is Banco Popular and the CoCos (Contingent Convertibles) which are under a little bit of pressure right now. This an institution with a CET 1 just north of 7 per cent. Is it on your radar screen as well*?]

433 Președinta SRB a răspuns:

„Nu vorbesc niciodată despre bănci în mod individual. Există mai mult de o bancă pe ecranul nostru radar și, bineînțeles, Banco Popular este de asemenea un caz pe care îl supraveghem, însă nu este singurul” (*Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching*).

434 Este necesar să se constate, pe de o parte, astfel cum arată SRB, că aceste afirmații au caracter general, supravegherea instituțiilor făcând parte din misiunea sa în cooperare cu BCE. Informația potrivit căreia Banco Popular, ca instituție de credit care intră sub incidența mecanismului unic de supraveghere, este „supravegheată” nu este confidențială.

435 În plus, din articolul din 15 mai 2017 publicat de *elconfidencial.com*, menționat la punctul 41 de mai sus, reiese că informația potrivit căreia Banco Popular făcuse obiectul unei inspecții a BCE era deja publică.

436 Pe de altă parte, în timpul acestui interviu, președinta SRB nu menționează ipoteza unei rezoluții a Banco Popular. Nu se poate trage nicio concluzie din aceste afirmații în ceea ce privește punerea în aplicare viitoare a unei rezoluții a Banco Popular și cu atât mai puțin în ceea ce privește instrumentul de rezoluție care ar putea fi pus în aplicare de SRB.

437 În plus, în măsura în care aceste afirmații nu pot fi interpretate în sensul că Banco Popular va face obiectul unei proceduri de rezoluție, ele nu se încadrează în ipotezele avute în vedere în considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 privind comunicarea oricărei informații referitoare la o decizie de rezoluție înainte ca aceasta să fie adoptată.

438 Prin urmare, este necesar să se considere că afirmațiile făcute de președinta SRB cu ocazia interviului din 23 mai 2017 nu conțin informații confidențiale și nu constituie o încălcare a principiului confidențialității și nici a obligației de a păstra secretul profesional prevăzute la articolul 88 din Regulamentul nr. 806/2014 și la articolul 339 TFUE.

439 În al doilea rând, în ceea ce privește articolul publicat de Reuters la 31 mai 2017, intitulat „UE, avertizată cu privire la riscul unei rezoluții a Banco Popular” (*La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular*), acest articol arată că, potrivit unui înalt funcționar al Uniunii care a rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor din Europa a avertizat funcționarii Uniunii că Banco Popular ar putea necesita o rezoluție în cazul în care nu ar reuși să găsească un cumpărător, iar președinta SRB a emis recent o „avertizare timpurie”. Potrivit articolului respectiv, acest înalt funcționar a indicat de asemenea că președinta SRB declarase că SRB urmărea procedura (referitoare la Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții și a adăugat că oferta de fuziune a băncii ar putea fi lipsită de succes.

440 Acest articol al Reuters arată de asemenea că, potrivit unei alte surse, de asemenea anonimă, erau în curs pregătiri generale, deși nu fusese încă adoptată nicio măsură concretă. Potrivit articolului respectiv, un purtător de cuvânt al Banco Popular declarase că banca lucra pe mai multe planuri, incluzând o fuziune, o majorare de capital și vânzări de active.

441 Trebuie arătat și că acest articol menționează comunicatul de presă al SRB din aceeași zi, în care SRB a indicat că nu comenta dificultățile specifice unei bănci, că nu putea confirma interpretările referitoare la pretinsele citate făcute de președinta sa și că nu emitea niciodată o avertizare cu privire la bănci.

442 Trebuie arătat că reclamanta nu precizează ce informații conținute în acest articol ar fi confidențiale și nici în ce măsură divulgarea lor ar constitui o încălcare a cerințelor secretului profesional al SRB. Reclamanta susține că președinta SRB ar fi autoarea declarațiilor prezentate în acest articol și că nici SRB, nici Comisia nu au prezentat elemente de probă de natură să demonstreze contrariul. Or, este necesar să se arate că afirmațiile unui funcționar al Uniunii, menționate în acest articol, nu priveau informații confidențiale care puteau fi cunoscute doar de membri ai SRB și cu atât mai puțin doar de președinta sa.

443 Astfel, *primo*, funcționarul ar fi menționat o „avertizare timpurie” care ar fi fost emisă de președinta SRB. Or, este necesar să se arate că această afirmație nu corespunde unei competențe a SRB, ceea ce acesta din urmă a amintit de altfel în comunicatul său de presă din 31 mai 2017.

444 *Secundo*, în ceea ce privește afirmația acestui funcționar potrivit căreia „președinta SRB declarase că SRB urmărea procedura (referitoare la Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții”, este suficient să se constate că aceste afirmații reiau esența a ceea ce președinta SRB a afirmat public în cadrul interviului său la canalul de televiziune Bloomberg la 23 mai 2017, și anume că Banco Popular era „supravegheată”. În plus, interpretarea extensivă dată acestor afirmații a fost dezmințită de SRB în comunicatul său de presă.

445 *Tertio*, în ceea ce privește afirmația acestui funcționar potrivit căreia oferta de fuziune a băncii ar putea fi lipsită de succes, din același articol reiese că Banco Popular însăși arătase că ar trebui să amâne data limită stabilită inițial pentru 10 iunie 2017 pentru a prezenta oferte în cadrul procedurii de vânzare privată.

446 *Quarto*, în ceea ce privește afirmația conform căreia, potrivit unui înalt funcționar al Uniunii rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor din Europa îi avertizase pe funcționarii Uniunii cu privire la faptul că Banco Popular ar putea necesita o rezoluție în cazul în care aceasta nu reușea să găsească un cumpărător, este necesar să se arate că mai multe articole de presă menționau deja, în cursul lunii mai, faptul că Banco Popular se afla în dificultate și că inițiase o procedură de vânzare privată.

447 Astfel, dintr-un articol din 11 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, citat la punctul 40 de mai sus, reiese că președintele Banco Popular a dispus vânzarea urgentă a băncii din cauza unui risc de faliment. Referirea, în articolul din 31 mai, la faptul că funcționarii Uniunii ar fi fost informați de „unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor din Europa” pare să corespundă informației oferite în acest articol, potrivit căreia, din cauza unui risc serios de faliment datorat, printre altele, exodului continuu al depozitelor, președintele Banco Popular fusese obligat să pună în aplicare procedura de vânzare pentru a răspunde cerințelor BCE. În plus, un articol din 15 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, menționat la punctul 41 de mai sus, arăta că planul de vânzare al Banco Popular fusese pus în aplicare de președintele său după inspecția BCE.

448 Astfel, faptul că Banco Popular trebuia să facă față unui risc de faliment în cazul în care nu găsea un cumpărător în urma procedurii de vânzare pe care o inițiase era o informație publică de la mijlocul lunii mai 2017.

449 De aici reiese că, contrar celor pretinse de reclamantă, afirmațiile funcționarului Uniunii anonim prezentate în acest articol nu conțin informații confidențiale referitoare la punerea în aplicare a unei proceduri de rezoluție cu privire la Banco Popular, precum cele menționate în considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014.

450 Pe de altă parte, reclamanta afirmă în mod eronat că revine SRB sau Comisiei sarcina de a demonstra că președinta SRB nu era autoarea declarațiilor raportate în acest articol.

451 Astfel cum susține SRB, numeroase alte persoane decât membrii SRB sau funcționari ai Comisiei puteau face astfel de afirmații, având în vedere în special posibilitățile de schimburi de informații prevăzute, printre altele, la articolul 88 alineatul (6) din Regulamentul nr. 806/2014.

452 Or, presupunând că afirmațiile prezentate în acest articol au la origine o scurgere de informații din partea unui funcționar al Uniunii, în măsura în care nu s-a stabilit că președinta SRB ar fi responsabilă de scurgerea de informații indicată de articolele de presă la care se referă reclamanta, din jurisprudență reiese că o astfel de origine a scurgerii nu poate fi prezumată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2006, BASF/Comisia, T-15/02, EU:T:2006:74, punctul 605).

453 În plus, este necesar să se arate că, chiar în cazul în care ar fi plauzibil ca SRB să se poată afla la originea acestei scurgeri de informații, numai această eventualitate nu este suficientă, astfel cum pretinde reclamanta, pentru a-i impune sarcina de a dovedi contrariul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 aprilie 2006, Degussa/Comisia, T-279/02, EU:T:2006:103, punctul 412).

454 Prin urmare, faptul că acest articol prezintă pretinse afirmații ale președintei SRB nu poate fi suficient pentru a le dovedi autenticitatea, cu atât mai mult cu cât persoana despre care se presupune că raportează aceste afirmații nu este ea însăși identificată. În plus, contrar susținerilor reclamantei, comunicatul de presă al SRB din 31 mai 2017, al cărui conținut este amintit la punctul 441 de mai sus, constituie o dezmințire a informațiilor cuprinse în acest articol.

455 Mai mult, reclamanta nu se poate întemeia pe faptul că pretinsele declarații ale președintei SRB ar fi fost preluate în articolele de presă la 1 iunie 2017, care figurează în anexa la cererea introductivă. Astfel, aceste articole nu dovedesc faptul că președinta SRB ar fi făcut declarații la 31 mai 2017. Este suficient să se constate că extrasul din articolul de pe site-ul *bolsamania.com* din 1 iunie 2017, citat de reclamantă, se limitează să reia conținutul interviului acordat de președinta SRB canalului de televiziune Bloomberg la 23 mai și că extrasul din articolul din *Financial Times* din 1 iunie 2017 reproduce conținutul articolului Reuters din 31 mai 2017.

456 În lipsa unei prezumții potrivit căreia președinta SRB s-ar fi aflat la originea declarației din 31 mai 2017, nu revine Comisiei sau SRB sarcina de a demonstra că aceasta nu era autoarea ei.

457 Pe de altă parte, prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 2 octombrie 2020, reclamanta a prezentat o nouă propunere de probe în temeiul articolului 85 alineatul (3) din regulamentul de procedură. Această propunere de probe privește două e-mailuri interne ale SRB din 10 și din 18 august 2017 privind acțiunile întreprinse de SRB pentru a investiga scurgerile de informații din presă legate de rezoluția Banco Popular. Reclamanta justifică întârzierea în depunerea acestor documente arătând că a avut acces la documentele respective ca urmare a deciziei SRB din 24 august 2020 de a divulga aceste documente, adoptată în conformitate cu decizia comisiei de apel a SRB din 15 aprilie 2020 privind o cerere de acces la documente formulată de un terț. Aceasta precizează că a avut acces la documentele respective în septembrie 2020. Arată că aceste probe noi urmăresc să susțină argumentația sa invocată în cadrul celui de al doilea motiv și că aceste documente demonstrează lipsa unei investigații privind scurgerile de informații din presă la 23 mai 2017.

458 Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Consiliul susțin că aceste documente nu sunt pertinente pentru aprecierea legalității deciziilor atacate.

459 Este suficient să se constate că nu se poate deduce în niciun caz din lipsa unei investigații interne a SRB cu privire la declarația președintei sale la 23 mai 2017 sau la declarația aflată la originea articolului din 31 mai 2017 dovada încălcării de către acesta din urmă a obligațiilor sale de confidențialitate. Astfel, este necesar să se considere că faptul că SRB nu a efectuat o investigație internă cu privire la aceste declarații, ulterior adoptării deciziei de rezoluție, nu este pertinent în ceea ce privește aprecierea legalității deciziilor atacate.

460 Prin urmare, este necesar să se respingă documentele prezentate în această nouă propunere de probe ca nefiind pertinente pentru soluționarea litigiului.

461 Din tot ceea ce precedă reiese că al doilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

### *7. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, și pe încălcarea articolului 5 alineatul (4) TUE*

462 Reclamanta, în calitate de fostă acționară a Banco Popular, arată că decizia SRB, în schema de rezoluție, de a reduce valoarea contabilă și de a converti acțiunile Banco Popular, precum și de a o vinde pe aceasta din urmă Banco Santander constituie o restrângere a dreptului său de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, care nu respectă condiția proporționalității prevăzută la articolul 52 alineatul (1) din cartă și la articolul 5 alineatul (4) TUE.

463 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 52 alineatul (1) din cartă, citat la punctul 158 de mai sus, și al jurisprudenței amintite la punctul 159 de mai sus, pot fi aduse restricții privind exercitarea dreptului de proprietate, cu condiția ca acestea să fie prevăzute de textele aplicabile, necesare pentru urmărirea unui obiectiv de interes general și proporționale cu acest obiectiv.

464 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamanta nu repune în discuție faptul că limitarea dreptului său de proprietate care decurge din reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital ale Banco Popular și din vânzarea acesteia către Banco Santander, decise în schema de rezoluție, era prevăzută de textele aplicabile și era necesară pentru urmărirea unui obiectiv de interes general. Ea se limitează să repună în discuție proporționalitatea acestor măsuri având în vedere că Banco Popular se confrunta cu o problemă de lichiditate și reproșează SRB că nu a căutat alte soluții mai puțin restrictive pentru dreptul de proprietate al acționarilor.

465 Potrivit jurisprudenței constante, menționate deja la punctul 176 de mai sus, principiul proporționalității, care face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate [a se vedea Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Cota de pescuit pentru peștele-spadă mediteraneean), C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 6 mai 2021, Bayer CropScience și Bayer/Comisia, C-499/18 P, EU:C:2021:367, punctul 166 și jurisprudența citată].

466 Trebuie arătat că competența de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital ale Banco Popular, prevăzută la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014, este consecința aplicării principiului, prevăzut la articolul 15 alineatul (1) litera (a) din același regulament, potrivit căruia acționarii instituției care fac obiectul unei proceduri de rezoluție sunt primii care suportă pierderile. Vânzarea Banco Popular către Banco Santander este rezultatul aplicării instrumentului de vânzare a activității prevăzut la articolul 22 din Regulamentul nr. 806/2014.

467 În această privință, trebuie amintit că din analiza celui de al patrulea motiv reiese că articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 nu constituie o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere însuși conținutului dreptului de proprietate al acționarilor entității vizate de o măsură de rezoluție, ci trebuie considerate ca stabilind o restrângere a dreptului lor de proprietate justificată și proporțională, în conformitate cu dispozițiile articolului 17 alineatul (1) și ale articolului 52 alineatul (1) din cartă.

468 Pe de altă parte, Tribunalul a statuat deja că o măsură care constă în reducerea valorii nominale a acțiunilor unei bănci cipriote era proporțională cu obiectivul urmărit de această măsură. Mai întâi, a arătat că această măsură urmărea să contribuie la recapitalizarea băncii și că era de natură să contribuie la obiectivul care constă în asigurarea stabilității sistemului financiar cipriot și a zonei euro în ansamblu. În continuare, Tribunalul a constatat că această măsură nu depășea limitele a ceea ce era adecvat și necesar pentru atingerea acestui obiectiv, dat fiind că alternative mai puțin restrictive nu erau realizabile sau nu ar fi permis atingerea rezultatelor preconizate. În sfârșit, Tribunalul a considerat că, ținând seama de importanța obiectivului urmărit, măsura nu genera inconveniente disproporționate. Acesta a amintit, în această privință, că acționarii băncilor își asumă pe deplin riscul investițiilor lor (Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 330).

469 În aceste împrejurări, Tribunalul a concluzionat că nu se poate considera că reducerea valorii nominale a acțiunilor acestei bănci constituia o intervenție disproporționată și intolerabilă care aducea atingere însuși conținutului dreptului de proprietate al acționarilor (Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 331).

470 Or, în speță, trebuie amintit că, în schema de rezoluție, SRB a constatat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, și anume, în primul rând, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în al doilea rând, că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat sau măsuri de supraveghere și, în al treilea rând, ca o măsură de rezoluție sub forma unui instrument de vânzare a activității Banco Popular să fie necesară în interes public. În această privință, SRB a indicat că rezoluția era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume asigurarea continuității funcțiilor critice ale băncii și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare. În Decizia 2017/1246, Comisia a indicat că era de acord cu schema de rezoluție și în special cu motivele pe care SRB le prezentase pentru a justifica necesitatea unei măsuri de rezoluție în interes public.

471 În măsura în care reclamanta nu a dovedit că condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 nu erau îndeplinite în speță și că, în calitatea sa de acționar al Banco Popular, trebuia să își asume pe deplin riscul investițiilor sale, este necesar să se concluzioneze că decizia de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital ale Banco Popular în schema de rezoluție nu constituie o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere însuși conținutului dreptului său de proprietate, ci trebuie să fie considerată drept o restricție privind dreptul său de proprietate justificată și proporțională, în conformitate cu dispozițiile articolului 17 alineatul (1) și ale articolului 52 alineatul (1) din cartă.

472 Argumentele reclamantei nu sunt de natură să repună în discuție această concluzie.

473 În primul rând, reclamanta arată că reducerea valorii contabile a acțiunilor și vânzarea Banco Popular erau disproporționate, dat fiind că Banco Popular era solvabilă și că acestea nu constituiau soluții adecvate pentru a soluționa o problemă de lichiditate. Ea contestă că soluția alternativă rezoluției era o procedură de insolvență în măsura în care Banco Popular era solvabilă.

474 *Primo*, trebuie amintit că din analiza primei critici a celui de al optulea motiv reiese că insolvența Banco Popular nu era o condiție pentru adoptarea schemei de rezoluție. În fapt, o situație în care o entitate s-ar afla în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență, ceea ce

corespunde în special unei crize de lichiditate, este una dintre ipotezele în care această entitate va fi considerată că se află sau este susceptibilă de a se afla în situație de dificultate, prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

475 Astfel, argumentele referitoare la faptul că Banco Popular era solvabilă sunt inoperante, în măsura în care BCE a constatat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, conform articolului 18 alineatul (1) litera (a) și alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, ca urmare a deteriorării situației lichidității acesteia.

476 *Secundo*, trebuie amintit că faptul că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate și că nu existau alte măsuri de natură să împiedice această intrare în dificultate în timp util constituiau condiții ale rezoluției sale, în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. Prin urmare, contrar celor afirmate de reclamantă, procedura de insolvență constituia unica alternativă la rezoluție.

477 *Tertio*, la articolul 5 din schema de rezoluție, SRB a justificat alegerea instrumentului de vânzare a activității ca instrument de rezoluție. SRB a arătat că instrumentul respectiv este necesar și proporțional cu obiectivele prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 și viza în principal protecția funcțiilor critice pentru funcționarea economiei reale și menținerea stabilității financiare.

478 Reiese în special din articolul 5 alineatul (3) din schema de rezoluție, menționat la punctul 339 de mai sus, că, contrar celor susținute de reclamantă, SRB a indicat motivele pentru care instrumentul de vânzare a activității era cel mai adecvat pentru rezolvarea problemelor de lichiditate ale Banco Popular.

479 Or, reclamanta nu invocă niciun argument de natură să repună în discuție aceste aprecieri ale SRB și se limitează să afirme că, în opinia sa, o separare a activelor și instrumentul instituției-punte constituiau măsuri adecvate pentru rezolvarea problemelor de lichiditate și pentru restabilirea încrederii pieței.

480 În al doilea rând, reclamanta afirmă că soluția pentru rezolvarea unei probleme de lichiditate era să ofere mai multe lichidități. Aceasta face trimitere la rapoartele de expertiză care figurează în anexa la cererea introductivă și la replică, potrivit cărora, pentru a rezolva problema lichidității Banco Popular, era posibil să se ia măsuri de supraveghere, să se efectueze un aport urgent de lichidități sau să se acorde împrumuturi ori să se efectueze un aport de lichidități de alt tip. Reclamanta susține că, potrivit acestor rapoarte, existau alte măsuri mai puțin restrictive pentru acționari, care le-ar fi permis să își păstreze integral sau parțial investiția, și face trimitere la argumentele invocate în susținerea celui de al optulea motiv.

481 Pe de o parte, trebuie amintit că din analiza celui de al optulea motiv reiese că la momentul adoptării schemei de rezoluție nu era posibil un aport urgent de lichidități și că, întrucât SRB nu juca niciun rol în furnizarea unui aport urgent de lichidități, care este de competența băncilor centrale naționale, nu era obligat să ia în considerare o astfel de ipoteză. În plus, reclamanta nu explică la ce măsuri de supraveghere și alte forme de împrumuturi sau de aporturi de lichidități face referire. De asemenea, din analiza celui de al optulea motiv reiese că reclamanta nu a dovedit că soluțiile alternative pe care le propunea puteau fi avute în vedere.

482 Pe de altă parte, în ceea ce privește paginile raportului de expertiză din 16 septembrie 2017, intitulat „Evaluare normativă și economică”, care figurează în anexa la cererea introductivă la care face trimitere reclamanta, este suficient să se constate că acestea conțin doar o analiză pur teoretică a măsurilor la care, potrivit acestui expert, SRB ar fi putut să recurgă pentru a evita criza Banco Popular, precum cooperarea cu alte autorități competente sau avertizarea autorităților de supraveghere. Acest expert se întemeiază, printre altele, pe considerația eronată potrivit căreia SRB putea obliga Banca Spaniei să furnizeze un aport urgent de lichidități.

483 În sfârșit, în ceea ce privește trimiterea globală efectuată de reclamantă la raportul de expertiză din 2 decembrie 2018, intitulat „Evaluare normativă și economică privind rapoartele de evaluare și apărarea SRB” care figurează în anexa la replică, este suficient să se arate că, potrivit jurisprudenței, nu intră în competența Tribunalului să cerceteze și să identifice în anexe motivele și argumentele care ar putea fi considerate drept temei al acțiunii, anexele având o funcție pur probatorie și de instrument (a se vedea Hotărârea din 11 septembrie 2014, MasterCard și alții/Comisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punctul 41 și jurisprudența citată; Hotărârea din 17 septembrie 2007, Microsoft/Comisia, T-201/04, EU:T:2007:289, punctul 94 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 24 septembrie 2019, Țările de Jos și alții/Comisia, T-760/15 și T-636/16, EU:T:2019:669, punctul 114 și jurisprudența citată).

484 În al treilea rând, reclamanta susține că schema de rezoluție nu ar fi căutat un echilibru între interesul public și dreptul său de proprietate și nu ar fi stabilit dacă exista un interes public de a o priva de proprietatea sa sau dacă existau măsuri mai puțin restrictive pentru dreptul de proprietate.

485 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014:

„În sensul alineatului (1) litera (c) de la prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură.”

486 Rezultă că argumentele reclamantei se întemeiază pe o interpretare eronată a condiției interesului public prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. Astfel, contrar celor susținute de reclamantă, SRB nu trebuia să cerceteze dacă exista un „interes public de a o priva de proprietatea sa”. În plus, nu era vorba ca SRB să efectueze o evaluare comparativă a interesului public și a interesului privat al acționarilor.

487 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței citate la punctul 164 de mai sus, deși există un interes general clar să se asigure o protecție puternică și consecventă a investitorilor pe întreg teritoriul Uniunii, nu se poate considera că acest interes prevalează, în toate împrejurările, asupra interesului general de a asigura stabilitatea sistemului financiar.

488 În replică, reclamanta adaugă că SRB nu se pregătise în conformitate cu principiul bunei administrări și cu obligația de diligență, ceea ce l-a împiedicat să analizeze celelalte soluții existente și să o aleagă pe cea mai adecvată și cea mai puțin oneroasă. Potrivit reclamantei, planul de rezoluție din 2016, elaborat de SRB, nu verifica dacă strategia de rezoluție avută în vedere era viabilă, îi lipseau informațiile și pregătirea necesare pentru examinarea altor soluții și a trebuit să fie respins.

489 Este suficient să se constate că, prin aceste argumente, reclamanta reproșează SRB că nu a pregătit măsura de rezoluție cu încălcarea principiului bunei administrări și a obligației sale de diligență.

490 Astfel cum arată Comisia, aceste argumente invocate pentru prima dată în replică trebuie considerate inadmisibile în temeiul articolului 84 alineatul (1) din regulamentul de procedură.

491 În orice caz, aceste argumente sunt inoperante în ceea ce privește stabilirea aspectului dacă măsura de rezoluție adoptată de SRB, odată îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, determina o atingere disproporționată adusă dreptului de proprietate al reclamantei.

492 Prin urmare, al șaselea motiv trebuie respins.

### *8. Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, consacrat la articolele 17 și 41 din cartă*

493 Reclamanta arată că SRB a încălcat articolele 17 și 41 din cartă, în măsura în care a adoptat schema de rezoluție, care a condus la o încălcare a dreptului său de proprietate asupra acțiunilor Banco Popular, fără a o asculta nici înainte, nici după această adoptare. O audiere ar fi permis să se verifice dacă existau sau nu măsuri alternative private, precum o majorare de capital. Adaugă că această restricție nu ar fi prevăzută de lege și nu ar fi proporțională, urgența nejustificând lipsa audierii.

494 Cu titlu introductiv, din analiza celui de al cincilea motiv reiese că faptul că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede audierea acționarilor entității vizate de o măsură de rezoluție constituie o limitare a dreptului de a fi ascultat, pe de o parte, care este justificată de un obiectiv de interes general, și anume obiectivul care urmărește să garanteze stabilitatea piețelor financiare prevăzut la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014, la care participă de asemenea obiectivul de asigurare a continuității funcțiilor critice ale entității, precum și de necesitatea de a adopta rapid o decizie odată îndeplinite condițiile de rezoluție, și pe de altă parte, care respectă principiul proporționalității, conform articolului 52 alineatul (1) din cartă.

495 Totuși, din jurisprudența citată la punctele 225 și 226 de mai sus reiese că respectarea dreptului de a fi ascultat trebuie să se aplice în orice procedură susceptibilă de a conduce la un act cauzator de prejudiciu, chiar în cazul în care reglementarea aplicabilă nu prevede în mod expres o astfel de formalitate.

496 Mai întâi, trebuie amintit că schema de rezoluție adoptată de SRB la finalul procedurii prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiect rezoluția Banco Popular. Schema de rezoluție are ca unic destinatar FROB, iar Banco Popular trebuie să fie considerată persoana față de care a fost adoptată o măsură individuală și căreia dreptul de a fi ascultat îi este garantat prin articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

497 Astfel, trebuie să se țină seama de faptul că reclamanta, în calitatea sa de acționar al Banco Popular, nu este destinatara schemei de rezoluție, care nu este o decizie individuală luată împotriva sa, nici a Deciziei 2017/1246 de aprobare a acestei scheme de rezoluție.

498 Totuși, este necesar să se arate că, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB a exercitat competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale Banco Popular.

499 Prin urmare, procedura urmată de SRB pentru a adopta schema de rezoluție, chiar dacă nu constituie o procedură individuală deschisă împotriva reclamantei, poate conduce la adoptarea unei măsuri susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele în calitatea sa de acționară a Banco Popular.

500 Or, jurisprudența Curții, citată la punctul 225 de mai sus, a reținut o interpretare largă a dreptului de a fi ascultat ca fiind garantat oricărei persoane în cursul procedurii susceptibile de a conduce la un act cauzator de prejudiciu.

501 Totuși, trebuie de asemenea amintit că, în temeiul articolului 52 alineatul (1) din cartă, citat la punctul 158 de mai sus, și al jurisprudenței menționate la punctul 235 de mai sus, în ipoteza în care reclamanta s-ar putea prevala de dreptul de a fi ascultată, consacrat prin cartă, în cadrul procedurii de rezoluție a Banco Popular, acest drept poate fi supus unor limitări. În special, lipsa audierii reclamantei, în calitatea sa de acționar al Banco Popular, în cadrul procedurii de rezoluție, fie de SRB, fie de Comisie, putea fi justificată.

502 În speță, la articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a indicat că rezoluția Banco Popular era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare și asigurarea continuității funcțiilor critice ale Banco Popular.

503 În această privință, la articolul 4 punctul 4.4 subpunctul 4.4.2 din schema de rezoluție, SRB a explicat că a concluzionat că situația Banco Popular genera un risc tot mai mare de efecte negative semnificative asupra stabilității financiare din Spania, întemeindu-se pe diferite elemente. Printre aceste elemente figurează, în primul rând, dimensiunea și importanța Banco Popular, care constituie societatea-mamă a celui de al șaselea grup bancar din Spania, cu o valoare totală a activelor de 147 de miliarde de euro, și care a fost desemnată în 2017 de Banca Spaniei drept o instituție de importanță sistemică. SRB a arătat în special că Banco Popular era unul dintre principalii actori de pe piață din Spania, cu o cotă de piață semnificativă pe segmentul întreprinderilor mici și mijlocii (IMM), și că deținea o cotă de piață relativ ridicată a depozitelor (aproape 6 %) și un număr mare de clienți cu amănuntul (aproximativ 1,4 milioane) în întreaga Spanie. În al doilea rând, SRB a luat în considerare natura activității Banco Popular care se articula în jurul activităților de bancă comercială și se concentra în principal pe oferta de finanțare, gestionarea economiilor și serviciile către particulari, familii și întreprinderi (în special IMM-uri). Potrivit SRB, similitudinea modelului de întreprindere al Banco Popular cu cel al altor bănci comerciale spaniole putea contribui la potențialul de contagiune indirectă a acestor bănci, care ar putea fi percepute ca trebuind să facă față acelorași dificultăți.

504 La articolul 4 punctul 4.4 din schema de rezoluție, SRB a identificat trei funcții critice ale Banco Popular, în sensul articolului 6 din Regulamentul delegat 2016/778, și anume atragerea de depozite de la gospodării și de la societățile nefinanciare, împrumuturile acordate IMM-urilor și serviciile de plată în numerar.

505 Este necesar să se arate că reclamanta nu contestă că schema de rezoluție era necesară în interes public în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume că rezoluția Banco Popular era necesară pentru a atinge, prin mijloace proporționale, unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 din acest regulament, în timp ce o lichidare a entității potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis aceasta în aceeași măsură. Rezultă că reclamanta nu contestă că schema de rezoluție era necesară și

proporțională pentru a evita efectele negative semnificative ale stării de dificultate a Banco Popular asupra stabilității financiare a Uniunii și pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice ale acesteia.

506 Prin urmare, schema de rezoluție, în măsura în care urmărea menținerea situației financiare a Banco Popular și constituia o alternativă la lichidarea sa, răspundea efectiv unui obiectiv de interes general, și anume cel de a garanta stabilitatea piețelor financiare, care, în conformitate cu analiza efectuată în ceea ce privește al cincilea motiv, poate justifica o limitare a dreptului reclamantei de a fi ascultată.

507 În plus, din analiza celui de al cincilea motiv reiese de asemenea că, atunci când o entitate îndeplinește condițiile care necesită adoptarea unei măsuri de rezoluție, articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că o decizie trebuie să fie adoptată într-un termen foarte scurt.

508 Astfel, în speță, din momentul în care BCE a constatat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate și în care SRB a considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, schema de rezoluție trebuia adoptată cât mai rapid posibil.

509 Această luare de decizie rapidă era justificată de necesitatea de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale Banco Popular și de a evita efectele negative semnificative ale situației acesteia din urmă pe piețele financiare, prevenind în special riscurile de contagiune. În speță, întrucât intrarea în dificultate a Banco Popular a intervenit în timpul săptămânii, era necesar să se încheie procedura și să se adopte decizia înainte de deschiderea piețelor la 7 iunie 2017 dimineața.

510 Astfel cum a subliniat domnul avocat general Campos Sánchez-Bordona la punctul 80 din Concluziile prezentate în cauzele conexate ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:16), celeritatea cu care aceste instituții și agenții ale Uniunii trebuie să ia decizii este necesară pentru a evita impactul negativ al rezoluției instituției bancare asupra piețelor financiare, iar această celeritate le obligă *de facto* să „pregătească” decizia înainte de inițierea procedurii, care, în general, începe și se încheie într-un weekend, profitând de închiderea piețelor bursiere.

511 Or, este necesar să se arate că reclamanta nu contestă că schema de rezoluție trebuia adoptată de urgență.

512 În plus, trebuie arătat că o audiere prealabilă a reclamantei și a celorlalți acționari ai Banco Popular, prin care sunt informați despre existența unei măsuri de rezoluție iminentă, ar fi condus la un risc ca aceștia să adopte comportamente pe piață care agravează situația financiară a Banco Popular. O asemenea audiere ar fi putut astfel să dăuneze eficacității măsurii de rezoluție avute în vedere.

513 Prin urmare, este necesar să se considere că audierea reclamantei înainte de adoptarea schemei de rezoluție sau înainte de adoptarea Deciziei 2017/1246 ar fi determinat o încetinire substanțială a procedurii și, prin urmare, nu ar fi permis realizarea obiectivelor urmărite de schema de rezoluție și ar fi compromis eficiența acesteia.

514 Or, în speță, din analiza celui de al optulea motiv reiese că reclamanta nu a demonstrat că SRB a încălcat articolul 18 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014. Reiese în special că reclamanta nu a demonstrat că era în măsură să propună măsuri alternative susceptibile să remedieze problemele de lichiditate ale Banco Popular și, prin urmare, să împiedice rezoluția Banco Popular. În această privință, trebuie amintit că s-a constatat că majorarea de capital, menționată de reclamantă, nu constituia o măsură alternativă posibilă, susceptibilă să împiedice în timp util situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular.

515 Prin urmare, reclamanta nu poate susține că, dacă ar fi avut posibilitatea de a prezenta observații cu privire la existența unor măsuri alternative de natură privată în cursul procedurii, schema de rezoluție nu ar fi fost adoptată.

516 În plus, trebuie respins argumentul reclamantei potrivit căruia ar putea avea loc o audiere chiar după adoptarea schemei de rezoluție. Astfel, o asemenea audiere nu ar putea modifica conținutul schemei de rezoluție, care, prin ipoteză, a intrat deja în vigoare.

517 Din ceea ce precedă reiese că lipsa audierii reclamantei, în cadrul procedurii care a condus la adoptarea deciziilor atacate, constituia o limitare a dreptului de a fi ascultat care era justificată și necesară pentru a răspunde unui obiectiv de interes general și respecta principiul proporționalității, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

518 Prin urmare, al șaptelea motiv trebuie respins.

### *9. Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 14 și 20 din Regulamentul nr. 806/2014, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE*

519 Reclamanta arată că, în schema de rezoluție, SRB a încălcat articolele 14 și 20 din Regulamentul nr. 806/2014, obligația de diligență și articolul 296 TFUE, în măsura în care, în primul rând, procesul de vânzare a avut loc fără să obțină prețul de vânzare cel mai ridicat posibil și, în al doilea rând, evaluarea 2 nu a fost stabilită în conformitate cu criterii de piață. Acest motiv se împarte în două aspecte.

#### *a) Cu privire la primul aspect, referitor la procesul de vânzare*

520 Reclamanta arată că procedura de vânzare a Banco Popular nu a permis obținerea prețului de vânzare cel mai ridicat posibil, cu încălcarea articolului 14 din Regulamentul nr. 806/2014. Aceasta susține, în primul rând, că procedura nu a fost concurențială și, în al doilea rând, că procedura a fost viciată de neregularități.

521 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că reclamanta susține că faptul că procedura de vânzare nu a condus la maximizarea prețului de vânzare constituie o încălcare a articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia:

„Atunci când urmăresc obiectivele menționate la primul paragraf, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție depun eforturi pentru a reduce la minimum costul rezoluției și a evita distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției.”

522 Este necesar să se constate, asemenea Comisiei și Banco Santander, că obiectivul de „maximizare a prețului de vânzare” nu figurează printre obiectivele prevăzute la articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014. Prin urmare, nu este vorba despre dispoziția pertinentă pentru a susține argumentele reclamantei referitoare la maximizarea prețului de vânzare.

523 Cu toate acestea, este necesar să se arate că, potrivit articolului 24 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 806/2014, în ceea ce privește instrumentul de vânzare a activității, schema de rezoluție prevede:

„[M]ăsurile luate de către autoritatea națională de rezoluție privind vânzarea entității respective sau a instrumentelor, a activelor, a drepturilor și a pasivelor vizate în conformitate cu articolul 39 alineatele (1) și (2) din Directiva [2014/59]”.

524 Articolul 39 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59 prevede că scopul scoaterii pe piață efectuate de autoritatea de rezoluție, atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză.

525 Prin urmare, trebuie examinate argumentele reclamantei potrivit cărora procedura nu s-a desfășurat cu toate garanțiile necesare care permit maximizarea prețului de vânzare al Banco Popular.

526 Trebuie arătat mai întâi că, în decizia privind comercializarea, adoptată la 3 iunie 2017, ținând seama de deteriorarea rapidă a situației lichidității Banco Popular, de scăderea semnificativă a valorii acțiunilor sale, precum și de efectele negative pe care le-ar putea avea intrarea în dificultate a băncii asupra stabilității financiare, SRB a considerat că trebuia să ia toate măsurile necesare pentru a putea adopta o măsură de rezoluție dacă era necesar și că eficacitatea instrumentului de vânzare a activității trebuia asigurată în scopul de a garanta obiectivele rezoluției. Astfel, SRB a aprobat inițierea imediată a procedurii de vânzare a Banco Popular de către FROB și a indicat acestuia din urmă cerințele privind scoaterea pe piață conform articolului 39 din Directiva 2014/59.

527 La articolul 2 litera (b) din decizia privind comercializarea, SRB a arătat că procedura de vânzare trebuia să vizeze maximizarea prețului de vânzare, ținând seama în același timp de nevoia de a efectua rapid o rezoluție. De asemenea, acesta a precizat că principalul criteriu de evaluare a ofertelor era prețul oferit.

528 În continuare, procedura de vânzare a Banco Popular a fost efectuată de FROB în temeiul dispozițiilor Directivei 2014/59 și ale Legii 11/2015. În această privință, în scrisoarea de procedură adoptată la 6 iunie 2017, în contextul unei posibile rezoluții a Banco Popular, FROB a invitat potențialii cumpărători să participe la procedura de vânzare și să îi prezinte o ofertă pentru achiziționarea a 100 % din capitalul Banco Popular potrivit termenilor și condițiilor descrise în această scrisoare. În scrisoarea de procedură, FROB a indicat că prețul propus în oferte trebuia să fie mai mare sau egal cu un euro.

529 În sfârșit, la articolul 6 punctul 6.6 din schema de rezoluție, SRB a considerat că efortul de comercializare întreprins de FROB în privința Banco Popular înainte de adoptarea acestei scheme îndeplinise cerințele prevăzute la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 39 din Directiva 2014/59.

530 SRB a arătat că, în perioada imediat anterioară rezoluției, Banco Popular desfășurase o procedură de vânzare privată și că, în săptămâna care a început la 29 mai 2017, a reieșit că această procedură urma să rămână fără rezultat. A precizat că decizia de a limita efortul său comercial la băncile care au exprimat deja un interes general în achiziționarea Banco Popular în cadrul procedurii de vânzare privată era conformă cu cerințele articolului 39 din Directiva 2014/59.

531 SRB a arătat de asemenea că, în urma punerii în aplicare a procedurii de vânzare de către FROB, în cele din urmă, două bănci fuseseră invitate să participe la vânzare. Acesta a menționat că toți cumpărătorii potențiali fuseseră contactați la aceeași dată, avuseseră acces la aceeași cameră de date virtuală și că ofertele lor fuseseră supuse acelorași condiții și aceleiași date limită.

532 SRB a constatat în final că fusese primită o ofertă valabilă de la unul dintre cei doi potențiali cumpărători și a considerat că, dat fiind că cumpărătorul era singurul care a depus o ofertă, era prudent să se accepte condițiile sale și, astfel, să se prevină o insolvabilitate necontrolată a Banco Popular, care ar fi putut, printre altele, să aducă atingere funcțiilor sale critice.

533 În primul rând, reclamanta susține că procedura nu s-a desfășurat într-un interval de timp suficient și că nu era vorba despre o procedură concurențială, în măsura în care aceasta a fost desfășurată fără publicitate, fără transparență și fără un număr suficient de cumpărători potențiali. Procedura de vânzare privată ar fi fost „reciclată” fără ca acest lucru să fie explicat în schema de rezoluție. Băncile din alte state membre ar fi fost înlăturate și ar fi făcut obiectul unei discriminări.

534 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că cerințele privind vânzarea și în special decizia de a limita numărul de participanți la procedura de vânzare nu figurează în schema de rezoluție, ci în decizia privind comercializarea adoptată anterior de SRB, la 3 iunie 2017.

535 În această privință, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, măsurile intermediare al căror obiectiv este pregătirea deciziei finale nu constituie, în principiu, acte care pot face obiectul unei acțiuni în anulare (a se vedea Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 39 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 iunie 2021, Ungaria/Parlamentul, C-650/18, EU:C:2021:426, punctul 43 și jurisprudența citată).

536 De asemenea, din jurisprudență reiese că un act intermediar nu este supus căilor de atac nici în cazul în care se stabilește că nelegalitatea acestuia va putea fi invocată în susținerea unei acțiuni îndreptate împotriva deciziei finale în elaborarea căreia constituie o etapă pregătitoare. În astfel de condiții, acțiunea introdusă împotriva deciziei prin care se finalizează procedura va asigura o protecție jurisdicțională suficientă (a se vedea Hotărârea din 15 martie 2017, Stichting Woonpunt și alții/Comisia, C-415/15 P, EU:C:2017:216, punctul 46 și jurisprudența citată).

537 În speță, în schema de rezoluție, SRB a considerat că procedura de vânzare instituită de FROB era conformă cu cerințele articolului 39 din Directiva 2014/59. Or, este necesar să se arate că FROB a ținut seama de cerințele care fuseseră stabilite de SRB în decizia privind comercializarea. Rezultă că, în schema de rezoluție, SRB a confirmat implicit cerințele privind vânzarea pe care el însuși le stabilise în decizia privind comercializarea.

538 În plus, este necesar să se arate că articolul 13 din Regulamentul nr. 806/2014 referitor la intervenția timpurie, prevede la alineatul (3):

„Comitetul are competența de a solicita instituției sau întreprinderii-mamă să contacteze cumpărători potențiali pentru a pregăti rezoluția instituției, sub rezerva criteriilor precizate la articolul 39

alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE și a cerințelor privind secretul profesional stabilite la articolul 88 din prezentul regulament.

[…]”

539 Prin urmare, este necesar să se considere că decizia privind comercializarea constituie un act intermediar adoptat de SRB în vederea posibilei rezoluții a Banco Popular și că reclamanta nu poate fi împiedicată să invoce nelegalitatea care afectează aprecierea cuprinsă în această decizie în susținerea acțiunii sale împotriva schemei de rezoluție.

540 În ceea ce privește transparența procedurii de vânzare a Banco Popular, trebuie arătat că, în considerentul (4) al deciziei privind comercializarea, SRB a indicat că orice divulgare publică a vânzării băncii trebuia amânată în scopul evitării efectelor negative asupra stabilității financiare.

541 O astfel de posibilitate este prevăzută în mod expres la articolul 39 alineatul (2) ultimul paragraf din Directiva 2014/59, care prevede că orice publicare a scoaterii pe piață a instituției, în mod normal necesară în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (JO 2014, L 173, p. 1), poate fi amânată în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) sau (5) din respectivul regulament.

542 Considerentul (64) al Directivei 2014/59 indică în această privință:

„Informațiile referitoare la scoaterea pe piață a unei instituții în curs de a intra în dificultate și la negocierile cu potențialii cumpărători anterioare aplicării instrumentului de vânzare a activității sunt susceptibile de avea o importanță sistemică. În scopul asigurării stabilității financiare este important ca publicarea acestor informații impusă de Regulamentul nr. 596/2014 […] să poată fi amânată pentru perioada de timp necesară planificării și structurării procesului de rezoluție a instituției, în conformitate cu întârzierile permise în cadrul regimului abuzului de piață.”

543 Rezultă că cerința privind transparența de la articolul 39 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59 trebuie interpretată în sensul că privește desfășurarea procedurii de vânzare, iar nu eventualele măsuri de publicitate prin care se anunță această procedură.

544 În ceea ce privește limitarea procedurii de vânzare numai la instituțiile care au participat la procedura de vânzare privată inițiată de Banco Popular, menționată la punctul 33 de mai sus, SRB furnizează la articolul 2 litera (a) punctul (i) din decizia privind comercializarea un anumit număr de motive care justifică decizia sa de a invita FROB să contacteze numai acești cinci participanți.

545 În acest scop, SRB a indicat:

„În ceea ce privește selectarea cumpărătorilor particulari care urmează a fi solicitați, FROB va contacta în toate cazurile un număr suficient de cumpărători, în urma unei cercetări a interesului pieței pentru a investi în activitățile băncii. Ținând seama de necesitatea de a finaliza procedura de vânzare într-un termen extrem de scurt, interesul manifestat în cadrul procedurii de vânzare privată oferă informații cu privire la analiza interesului pieței. În cursul procedurii de vânzare

privată, au fost contactați mai mulți ofertanți potențiali care își desfășoară activitatea pe piețele spaniolă și internațională. Numai cinci părți și-au exprimat interesul inițial și, prin urmare, au fost invitate să prezinte oferte fără caracter obligatoriu în cadrul procedurii de vânzare privată.

FROB va contacta cei cinci cumpărători potențiali care au fost invitați să depună o ofertă în cadrul procedurii de vânzare privată.

Contactarea acestor cinci părți este justificată de rațiuni de stabilitate financiară și de riscul substanțial ca comercializarea în cadrul unui cerc mai larg de cumpărători potențiali, divulgarea riscurilor și a evaluărilor sau identificarea funcțiilor critice și necritice ale băncii să nu determine o incertitudine suplimentară și o pierdere a încrederii pieței. În plus, faptul de a contacta un număr mai mare de cumpărători ar putea crește probabilitatea unui exod și, prin urmare, riscul ca banca să poată face obiectul unei rezoluții într-un termen extrem de scurt.

În plus, din cauza urgenței și a timpului foarte limitat care ar trebui să fie disponibil pentru procedura de comercializare, a invita un număr mai mare de participanți ar crește complexitatea procedurii. Mai mult, pe baza informațiilor primite de la Bancă, este îndoielnic ca ofertanții care nu au manifestat încă un interes pentru procedura de vânzare privată să prezinte oferte.

Conform articolului 24 alineatul (3) din regulament, SRB va încerca să găsească un echilibru între cerințele de comercializare și necesitatea de a atinge obiectivele rezoluției. În special, SRB se va îndepărta parțial de cerințele de comercializare, ca urmare a urgenței circumstanțelor și în special a amenințării materiale pentru stabilitatea financiară care ar rezulta din dificultatea băncii și din faptul că respectarea necesității de a contacta o gamă mai largă de cumpărători ar compromite de asemenea eficacitatea instrumentului de vânzare a activității.”

546 Este necesar să se arate că articolul 39 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 2014/59 prevede că, sub rezerva de a nu favoriza sau discrimina în mod necuvenit cumpărătorii potențiali, principiile prevăzute la același alineat nu împiedică solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție.

547 În consecință, decizia SRB de a solicita FROB să nu contacteze decât cele cinci unități care au participat la procedura de vânzare privată este conformă acestei dispoziții.

548 Reclamanta nu invocă niciun argument prin care să demonstreze că limitarea numărului de cumpărători potențiali la cei cinci participanți la procedura de vânzare privată nu ar fi permis o concurență reală prin prețuri între ei.

549 În această privință, nu i se pot reproșa SRB circumstanțele apărute în cursul procedurii, și anume că patru dintre cei cinci participanți au renunțat să prezinte o ofertă obligatorie și că singura ofertă obligatorie prezentată propunea un preț de cumpărare de un euro.

550 În plus, această decizie se întemeia pe un criteriu obiectiv, și anume interesul manifestat deja de întreprinderile respective pentru achiziționarea Banco Popular, și se justifica prin termenul foarte scurt în care trebuia finalizată procedura de vânzare. Astfel cum sublinia SRB, faptul de a extinde procedura la un număr mai mare de participanți risca să încetinească procedura, dar creștea și riscurile de scurgeri de informații cu privire la situația Banco Popular și, prin urmare, riscurile pentru stabilitatea financiară.

551 Prin urmare, reclamanta susține în mod greșit că această procedură era discriminatorie. Decizia de a se adresa numai instituțiilor care și-au manifestat interesul pentru achiziționarea Banco Popular în cadrul procedurii de vânzare privată nu excludea, în principiu, instituțiile din celelalte state membre.

552 În această privință, este necesar să se arate că procedura de vânzare privată fusese deschisă oricărui operator spaniol sau internațional. Reclamanta nu explică motivul pentru care alte sedii spaniole sau străine care nu își manifestaseră interesul în achiziționarea Banco Popular la momentul procedurii de vânzare privată ar fi fost interesate câteva săptămâni mai târziu, în etapa inițierii procedurii de către FROB. În plus, întrucât orice informație publică privind punerea în aplicare a procedurii de vânzare este exclusă, reclamanta nu explică pe baza căror criterii nediscriminatorii ar fi putut fi contactați alți operatori.

553 Rezultă că reclamanta nu a dovedit că procedura de vânzare nu era concurențială.

554 În al doilea rând, reclamanta susține că procedura a fost viciată de neregularități care au denaturat prețul de vânzare. FROB ar fi semnat acorduri de confidențialitate cu potențialii cumpărători înainte ca Banco Popular să fie declarată că se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, iar procedura de rezoluție ar fi început, așadar, înainte de îndeplinirea condițiilor. Aceasta arată că Banco Santander și-a prezentat oferta la 7 iunie 2017 la ora 3.12, în condițiile în care se încheiase procedura concurențială.

555 În ceea ce privește desfășurarea procedurii, trebuie amintit că, dintre cei cinci cumpărători potențiali contactați de FROB, doi au decis să nu participe la procedura de vânzare, iar unul a fost exclus de BCE din motive prudențiale. La 4 iunie 2017, cei doi cumpărători potențiali care au decis să participe la procedura de vânzare, Banco Santander și BBVA, au semnat un acord de nedivulgare, iar la 5 iunie 2017 au avut acces la camera de date virtuală. La 6 iunie 2017, FROB le-a transmis scrisoarea de procedură, precum și convenția vânzare-cumpărare (*Sale and Purchase Agreement*). Prin scrisoarea din 6 iunie 2017, BBVA a informat FROB că a decis să nu prezinte o ofertă.

556 Prin scrisoarea din 7 iunie 2017, FROB a informat SRB în legătură cu rezultatele procedurii de vânzare și a indicat că Banco Santander depusese o ofertă la 7 iunie la ora 3.12 și că prețul oferit de Banco Santander pentru vânzarea acțiunilor Banco Popular era de un euro. FROB a propus ca Banco Santander, în calitatea sa de ofertant câștigător în procedura de vânzare competitivă a Banco Popular, să fie desemnată în schema de rezoluție drept cumpărătorul Banco Popular.

557 În schema de rezoluție, SRB a considerat că procedura de vânzare desfășurată de FROB cu privire la Banco Popular îndeplinise cerințele prevăzute la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 39 din Directiva 2014/59 și a acceptat propunerea FROB de a desemna Banco Santander drept cumpărătorul Banco Popular.

558 În plus, în scrisoarea de procedură, FROB stabilise un calendar al desfășurării procedurii de vânzare a Banco Popular. Acest calendar prevedea că ofertele obligatorii trebuiau depuse cel târziu la 6 iunie 2017 la miezul nopții. Indica de asemenea, pentru 7 iunie 2017, ora 1.00, că vor avea loc contacte cu ofertanții pentru finalizarea procedurii și selectarea ofertei; în continuare, trebuia să intervină, la ora 5.30, schema de rezoluție a SRB (după caz) și executarea convenției de vânzare-cumpărare, la ora 6.30, actul de executare al FROB și, la ora 7.00, încheierea și anunțarea tranzacției.

559 Trebuie arătat că reclamanta nu explică ce dispoziție ar fi fost încălcată prin faptul că FROB a început procedura de vânzare înainte ca Banco Popular să fi fost declarată că se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, nici care au fost consecințele asupra prețului de vânzare.

560 Pe de altă parte, dacă FROB ar fi trebuit să aștepte ca Banco Popular să fie declarată că se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate pentru a începe procedura de vânzare, aceasta nu ar fi putut fi desfășurată într-un termen suficient pentru a împiedica lichidarea Banco Popular și nu ar fi permis atingerea obiectivelor rezoluției.

561 Astfel cum arată Banco Santander, calendarul procedurii de vânzare stabilit în scrisoarea de procedură avea drept scop să permită încheierea tuturor formalităților la 7 iunie 2017, la ora 7.00, pentru ca Banco Popular să poată funcționa normal după deschiderea piețelor, în special pentru a evita o întrerupere a funcțiilor sale critice.

562 Dat fiind că Banco Santander a fost singura participantă la procedură care a prezentat o ofertă fermă și că era cert, în urma anunțului BBVA, că niciuna dintre celelalte instituții invitate să participe la procedura de vânzare nu ar prezenta o ofertă, FROB a acceptat această ofertă, chiar dacă a fost prezentată după expirarea termenului stabilit în scrisoarea de procedură.

563 Pe de altă parte, din articolul 24 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că:

„Comitetul aplică instrumentul de vânzare a activității fără a se conforma cerințelor privind scoaterea pe piață prevăzute la alineatul (2) litera (e) atunci când stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar compromite, probabil, atingerea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției și în special atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) acesta consideră că apariția sau posibila apariție a unei situații de dificultate majoră pentru instituția aflată în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și

(b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar submina, probabil, eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 14 alineatul (2) litera (b).”

564 În această privință, trebuie amintit, astfel cum s-a indicat la punctul 533 de mai sus, că, la articolul 6 punctul 6.6 din schema de rezoluție, SRB a arătat că, dat fiind că cumpărătorul era singurul care a depus o ofertă, era prudent să se accepte condițiile acestuia și, astfel, să se prevină o insolvabilitate necontrolată a Banco Popular, care ar fi putut, printre altele, să aducă atingere funcțiilor sale critice.

565 În fapt, în ipoteza în care SRB nu ar fi acceptat propunerea FROB de a desemna Banco Santander drept cumpărătorul Banco Popular, aceasta din urmă ar fi făcut obiectul unei lichidări. Or, așa cum s-a constatat în cadrul analizei celui de al cincilea motiv, în conformitate cu articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, o lichidare a Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea obiectivelor prevăzute la articolul 14 din același regulament în aceeași măsură ca rezoluția. În special, s-a constatat că rezoluția era necesară pentru atingerea obiectivelor de asigurare a continuității funcțiilor critice ale Banco Popular și de a evita efectele negative semnificative asupra stabilității financiare.

566 FROB a transmis SRB rezultatele procedurii de vânzare a Banco Popular într-un termen suficient pentru a-i permite acestuia din urmă să adopte schema de rezoluție și să îl transmită Comisiei la 7 iunie 2017, la ora 5.13. Comisia a adoptat astfel decizia sa care permitea intrarea în vigoare a schemei de rezoluție la ora 6.30 în aceeași zi. Desfășurarea procedurii a permis, așadar, FROB să încheie toate formalitățile și să închidă vânzarea înainte de expirarea termenului stabilit în scrisoarea de procedură, și anume înainte de 7 iunie 2017 la ora 7.00.

567 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia Banco Santander, știind că era singura care a prezentat o ofertă, ar fi propus prețul minim, este suficient să se constate că acest argument se întemeiază pe o afirmație nesusținută potrivit căreia Banco Santander ar fi fost informată că era singurul ofertant înainte de încheierea procedurii de vânzare organizate de FROB.

568 Din ceea ce precedă reiese că reclamanta nu a dovedit că procedura de vânzare ar fi fost viciată de neregularități și nu poate susține că desfășurarea procedurii nu a condus la maximizarea prețului de vânzare.

569 În consecință, primul aspect trebuie respins.

### *b) Cu privire la al doilea aspect, referitor la evaluarea 2*

570 Reclamanta susține în esență că evaluarea 2 este eronată și că SRB a încălcat articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014 și obligația de motivare.

571 Al doilea aspect se împarte în esență în cinci critici. În primul rând, reclamanta susține că SRB și-a încălcat obligația de motivare în măsura în care evaluarea 2 nu a fost anexată la schema de rezoluție. În al doilea rând, susține de asemenea că SRB a încălcat articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 în măsura în care evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă”. În această privință, susține că evaluarea 2 nu era fiabilă, întrucât Deloitte a recunoscut că se întemeia pe informații insuficiente. Reclamanta susține că evaluarea 2 poate fi fiabilă numai dacă este completată printr-o evaluare definitivă. În al treilea rând, contestă metodologia utilizată în cadrul evaluării 2. În al patrulea rând, aceasta arată că evaluarea 2 era în contradicție cu evaluarea 1 și cu faptul că Banco Popular fusese considerată solvabilă, că nu a ținut seama de valoarea de piață a Banco Popular și că a inclus rezerve pentru pierderi fără justificare. În al cincilea rând, reclamanta arată că, potrivit raportului de expertiză din 2 decembrie 2018 referitor la evaluarea 2, cuprins în anexa la replică (denumit în continuare „raportul de expertiză”), evaluarea 2 cuprinde erori vădite de apreciere.

572 În speță, trebuie amintit că evaluarea Banco Popular, realizată înainte de adoptarea schemei de rezoluție, cuprinde două rapoarte care sunt anexate la schema de rezoluție.

573 Evaluarea 1, din data de 5 iunie 2017, a fost redactată de SRB în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 și avea ca obiectiv furnizarea elementelor care permit să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

574 Evaluarea 2, din data de 6 iunie 2017, a fost redactată de Deloitte, în calitate de expert independent, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

575 Schema de rezoluție arată că, ținând seama de urgență, evaluarea 2, realizată în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, avea drept scop estimarea valorii activelor și a pasivelor Banco Popular, furnizarea unei estimări a tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și fundamentarea deciziei privind acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și a interpretării pe care SRB o dă condițiilor comerciale în vederea instrumentului de vânzare a activității.

576 În cadrul evaluării 2, Deloitte a indicat că s-a întemeiat pe cerințele articolului 36 din Directiva 2014/59 (corespunzătoare articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014) și pe capitolul 3 din Proiectul definitiv de standarde tehnice de reglementare ale ABE nr. 2017/05 și 2017/06 din 23 mai 2017 privind evaluarea în scopul rezoluției și evaluarea în vederea stabilirii diferenței de tratament ca urmare a rezoluției prevăzute de Directiva 2014/59 (denumite în continuare „standardele tehnice ale ABE”).

577 Articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59 autorizează ABE să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare care urmăresc să precizeze criteriile pe baza cărora trebuie să fie efectuate evaluările realizate în cadrul unei proceduri de rezoluție.

578 Capitolul 3 din standardele tehnice ale ABE se referă la Proiectul de standarde tehnice de reglementare nr. 2017/05 privind evaluarea în scopul rezoluției (denumite în continuare „standardele tehnice de reglementare”) și conține, printre altele, în conformitate cu articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59, un proiect de regulament delegat al Comisiei de completare a Directivei 2014/59 prin standarde tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților.

579 În plus, este necesar să se arate că, la data adoptării schemei de rezoluție, aceste standarde tehnice de reglementare nu erau obligatorii, în măsura în care articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB, Consiliul și Comisia sunt supuse standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare obligatorii elaborate de ABE atunci când au fost adoptate de Comisie. Aceste standarde tehnice de reglementare au fost integrate în Regulamentul delegat (UE) 2018/345 al Comisiei din 14 noiembrie 2017 de completare a Directivei 2014/59 în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților (JO 2018, L 67, p. 8).

580 La articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție, SRB a arătat că, pentru a decide cu privire la reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital ale Banco Popular, s-a bazat pe evaluarea 2, astfel cum a fost completată și confirmată de rezultatele procedurii de vânzare desfășurate de FROB.

581 În măsura în care evaluarea 2 conține aprecieri tehnice și economice complexe, trebuie să se recunoască SRB o largă putere de apreciere atunci când a considerat că evaluarea 2 constituia un temei valabil pentru a decide cu privire la măsurile de rezoluție.

582 Prin urmare, în temeiul jurisprudenței citate la punctele 114-119 de mai sus, controlul efectuat de Tribunal este un control restrâns, care se limitează la a verifica lipsa unei erori vădite de apreciere a SRB atunci când a considerat că evaluarea 2 era conformă cu cerințele articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014. Revine reclamantei sarcina de a prezenta elemente de probă suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate evaluarea 2.

*1) Cu privire la prima critică, referitoare la încălcarea obligației de motivare*

583 Reclamanta susține că SRB și-a încălcat obligația de motivare în măsura în care evaluarea 2 nu a fost anexată la schema de rezoluție și că accesul dat ulterior la o versiune cenzurată a acestei evaluări nu a pus capăt acestei încălcări. Ea consideră că lipsa motivării nu poate fi îndreptată după introducerea acțiunii.

584 Trebuie amintit că evaluarea 2 a fost publicată pe site-ul internet al SRB, la 2 februarie și la 31 octombrie 2018, în versiuni din ce în ce mai puțin cenzurate.

585 În această privință, este necesar să se arate că, în replică, în urma acestor publicări, reclamanta nu invocă niciun argument privind o motivare insuficientă a evaluării 2. Ea se limitează să afirme că accesul la o versiune neconfidențială a evaluării 2 nu a făcut să dispară încălcarea obligației de motivare.

586 În plus, trebuie constatat că publicările succesive pe site-ul internet al SRB privesc schema de rezoluție și evaluările 1 și 2 în versiunile lor originale. Publicările menționate urmăreau să acorde publicului acces la părți din aceste documente care fuseseră inițial considerate confidențiale.

587 Nu era vorba despre publicarea de către SRB a unor informații care nu figurau de la început în schema de rezoluție sau în evaluările 1 și 2 și care ar avea ca obiect completarea motivării lor. Prin acest argument, reclamanta face o confuzie între publicarea unei decizii, și anume faptul de a face publică motivarea acesteia, și faptul de a completa motivarea sa cu elemente suplimentare care nu figurau în cuprinsul acesteia la momentul adoptării sale.

588 În consecință, prima critică trebuie respinsă.

*2) Cu privire la a doua critică, referitoare la fiabilitatea evaluării 2*

589 Reclamanta susține că evaluarea 2 nu era fiabilă, întrucât Deloitte a recunoscut că se întemeia pe informații insuficiente.

590 În această privință, este necesar să se arate că, în scrisoarea care însoțea comunicarea acestei evaluări către SRB, Deloitte a precizat că, având în vedere poziția de lichiditate dificilă a Banco Popular, fusese invitat să își realizeze evaluarea într-un termen extrem de scurt. Activitatea principală a fost limitată la 12 zile începând din ziua în care a avut acces la documente, în condițiile în care un astfel de proiect ar trebui în mod normal să dureze șase săptămâni. Deloitte a arătat că exista un anumit număr de lacune și de incoerențe printre informațiile disponibile. Acesta a menționat că evaluarea trebuia considerată ca fiind extrem de incertă și provizorie potrivit articolului 36 din Directiva 2014/59 și că o rezervă pentru pierderi suplimentare fusese inclusă în evaluare conform articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59, care corespunde articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

591 Articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres ipoteza în care, luând în considerare caracterul urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9) ale acestui articol, și anume, printre altele, cazul în care nu este posibil să se completeze evaluarea cu anumite informații care figurează în registrele și evidențele contabile. În plus, dispoziția menționată recunoaște existența unor incertitudini inerente oricărei evaluări provizorii prevăzând la al doilea paragraf că aceasta cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare.

592 Astfel, în conformitate cu această dispoziție, Deloitte s-a limitat să indice că, dat fiind intervalul de timp disponibil redus pentru efectuarea evaluării, trebuia să se bazeze pe informații incomplete. Acesta a precizat că evaluarea pe care o efectuase trebuia considerată o evaluare provizorie în sensul articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59.

593 În plus, din articolul 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că, luând în considerare caracterul urgent al situației, SRB se putea întemeia pe evaluarea 2 efectuată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, pentru adoptarea schemei de rezoluție, ceea ce reclamanta nu contestă.

594 Prin urmare, este necesar să se considere că, date fiind constrângerile de timp și informațiile disponibile, anumite incertitudini și aproximări sunt inerente oricărei evaluări provizorii efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 și că rezervele formulate de Deloitte nu pot însemna că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă”, în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

595 Pe de altă parte, reclamanta susține că evaluarea 2 nu poate fi fiabilă decât dacă este completată printr-o evaluare definitivă. Or, SRB ar fi confirmat că nu ar exista o evaluare definitivă *ex post*.

596 În această privință, la 30 iulie 2018, ca răspuns la întrebările adresate de Tribunal în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, SRB a arătat că evaluarea 2 nu ar fi urmată de o evaluare definitivă *ex post*. Acesta a apreciat că, date fiind particularitățile cazului de față, ajunsese la concluzia că o evaluare definitivă *ex post* nu ar servi niciunei finalități practice în cadrul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 și nici nu ar conduce la o decizie de compensare prevăzută la articolul 20 alineatul (12) din același regulament.

597 Este necesar să se arate că evaluarea definitivă *ex post* prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 este, prin definiție, ulterioară adoptării schemei de rezoluție și deciziei Comisiei.

598 În plus, astfel cum s-a arătat la punctul 593 de mai sus, în temeiul articolului 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014, o evaluare provizorie precum evaluarea 2 constituie un temei valabil pentru adoptarea schemei de rezoluție.

599 Este suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea unui act al Uniunii se apreciază în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (a se vedea Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată). În consecință, la momentul aprecierii legalității unui act al Uniunii, este exclusă luarea în considerare a elementelor ulterioare datei la care acesta a fost adoptat (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2014, Si.mobil/Comisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, punctul 64 și jurisprudența citată).

600 Rezultă că faptul de a efectua sau nu o evaluare definitivă *ex post*, care este în mod vădit ulterioară adoptării schemei de rezoluție, nu poate afecta validitatea deciziilor atacate.

601 Prin urmare, a doua critică trebuie respinsă.

*3) Cu privire la a treia critică, referitoare la metodologia utilizată în cadrul evaluării 2*

602 În primul rând, reclamanta susține că Deloitte, în evaluarea 2, ar fi plecat de la principiul că evaluarea Banco Popular trebuia efectuată în cadrul unui scenariu de lichidare, ceea ce presupune aplicarea criteriilor prevăzute la articolul 20 alineatele (16) și (17) din Regulamentul nr. 806/2014, și constituie o eroare vădită și ar fi contrar articolului 20 alineatul (8) din acest regulament. Aceasta consideră că evaluarea 2 nu putea aplica criteriul valorii de lichidare a băncii, care ar fi criteriul pertinent pentru evaluarea 3, care este o evaluare distinctă de evaluarea 2.

603 Trebuie să se arate că acest argument se întemeiază pe o înțelegere eronată a metodologiei utilizate în evaluarea 2. Astfel, evaluarea 2 cuprinde două părți, prima conținând evaluarea provizorie a Banco Popular, iar a doua constând într-o simulare a scenariului lichidării. Prima parte urmărește să stabilească valoarea economică a Banco Popular în cadrul aplicării instrumentului de vânzare a activității. A doua parte are ca obiect să stabilească dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei lichidări în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență în temeiul legislației spaniole.

604 SRB a adoptat schema de rezoluție luând în considerare prima parte a evaluării 2, care conține evaluarea propriu-zisă a activelor și a pasivelor Banco Popular. În schimb, întrucât Deloitte a precizat că nu dispunea de toate informațiile necesare și nici de timpul suficient pentru a efectua o estimare mai mult decât doar indicativă în acest stadiu, cea de a doua parte a evaluării 2 corespunde unei prime simulări, conform articolului 20 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014. Evaluarea 3, care este evaluarea definitivă prin care se urmărește să se stabilească dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, a fost realizată ulterior rezoluției.

605 Or, valoarea de lichidare, a cărei utilizare de către Deloitte este contestată de reclamantă, corespunde celei de a doua părți a evaluării 2. În cadrul primei părți, Deloitte a luat în considerare valoarea de cesiune a Banco Popular.

606 În ceea ce privește metodologia utilizată, Deloitte a indicat, în evaluarea 2, că scenariul utilizat pentru determinarea valorii economice era vânzarea băncii potrivit instrumentului de vânzare a activității. Conform articolului 20 alineatul (5) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea viza să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care SRB o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b) din același regulament.

607 Deloitte a explicat că „evaluarea [sa] economică trebui[a] să furnizeze o estimare a valorii care poate fi propusă de un potențial cumpărător pentru bancă în ansamblul său, în urma unei proceduri de licitație deschise, juste și competitive (o «valoare de cesiune» în conformitate cu articolul 11 din standardele tehnice de reglementare […])”.

608 Din considerentul (6) al standardelor tehnice de reglementare reiese că alegerea celei mai adecvate baze de evaluare (valoarea de păstrare sau valoarea de cesiune) ar trebui efectuată în funcție de măsurile de rezoluție specifice avute în vedere de autoritatea de rezoluție.

609 În ceea ce privește alegerea bazei de evaluare, articolul 11 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 11 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/345, prevede:

„Atunci când măsurile de rezoluție menționate la articolul 10 alineatul (1) impun ca activele și pasivele să fie păstrate de o entitate care continuă să fie o instituție ce suscită motive de îngrijorare, evaluatorul utilizează valoarea de păstrare ca bază de evaluare adecvată. În cazul în care este considerată corectă, prudentă și realistă, valoarea de păstrare poate anticipa o normalizare a condițiilor de piață.

Valoarea de păstrare nu poate fi utilizată ca bază de evaluare atunci când activele sunt transferate unui vehicul de gestionare a activelor, în temeiul articolului 42 din Directiva 2014/59/UE, sau unei instituții-punte, în temeiul articolului 40 din directiva menționată anterior, sau atunci când se utilizează un instrument de vânzare a activității, în temeiul articolului 38 din Directiva 2014/59/UE."

610 Potrivit articolului 12 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, reluate la articolul 12 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/345, „atunci când o entitate se află într-o situație care nu îi permite să păstreze un activ sau să continue o activitate ori în cazul în care autoritatea de rezoluție consideră, din alte motive, că vânzarea este necesară în vederea atingerii obiectivelor de rezoluție, valoarea atribuită fluxurilor de numerar preconizate este valoarea de cesiune preconizată a fi obținută într-o anumită perioadă de cesiune".

611 Factorii care trebuie luați în considerare pentru a stabili valoarea de cesiune, în scopul instrumentului de vânzare a activității, sunt definiți la articolul 12 alineatele (5)-(7) din standardele tehnice de reglementare, preluate la articolul 12 alineatele (5)-(7) din Regulamentul delegat 2018/345.

612 Rezultă că reclamanta nu poate susține că valoarea de cesiune nu era metodologia corectă pentru a aprecia valoarea Banco Popular în cadrul evaluării 2.

613 În al doilea rând, reclamanta arată că evaluarea 2 nu a ținut seama de valoarea de piață a Banco Popular înainte de rezoluție.

614 Trebuie arătat că valoarea acțiunii Banco Popular pe piață înainte de adoptarea deciziei de rezoluție nu poate constitui un criteriu de evaluare a valorii de cesiune a Banco Popular în cadrul aplicării instrumentului de vânzare a activității.

615 Articolul 2 alineatul (1) din standardele tehnice de reglementare prevede:

„Atunci când efectuează evaluarea, evaluatorul ia în considerare circumstanțele care afectează fluxurile de numerar preconizate ale activelor și pasivelor entității în cauză și ratele de actualizare aplicabile activelor și pasivelor respective și urmărește să prezinte în mod echitabil poziția financiară a entității în contextul oportunităților pe care le are și al riscurilor cu care se confruntă."

616 În special, în ceea ce privește valoarea de cesiune, articolul 12 alineatul (5) din standardele tehnice de reglementare prevede:

„Valoarea de cesiune este stabilită de către evaluator pe baza fluxurilor de numerar, după deducerea costurilor cesiunii și a valorii preconizate a eventualelor garanții acordate, pe care entitatea se poate aștepta în mod rezonabil să le înregistreze în condițiile predominante pe piață în acel moment din vânzarea sau transferul ordonat de active sau de pasive. Atunci când este cazul, având în vedere acțiunile care trebuie întreprinse în temeiul schemei de rezoluție, evaluatorul poate stabili valoarea de cesiune prin aplicarea unei reduceri, ca urmare a unui discont pentru o posibilă vânzare accelerată, la

prețul de piață observabil al vânzării sau transferului respectiv. Pentru a stabili valoarea de cesiune a activelor care nu au o piață lichidă, evaluatorul ia în considerare prețurile observabile pe piețele pe care se tranzacționează active similare sau modelele de calcul ce utilizează parametri de piață observabili, disconturile aplicate pentru lipsa de lichiditate fiind reflectate în mod adecvat.”

617 Evaluarea 2 urmărea să stabilească suma pe care un potențial cumpărător ar fi dispus să o plătească pentru Banco Popular în împrejurările existente la data adoptării schemei de rezoluție. În această privință, în ceea ce privește metodologia utilizată în evaluarea 2, Deloitte a indicat că adoptase o abordare categorie cu categorie, ajustând valorile contabile ale fiecărei clase de active și de pasive pentru estimarea pierderilor și a profiturilor și a altor ajustări pe care orice cumpărător le-ar aplica valorii. Acesta a prezentat un interval de evaluare pentru fiecare clasă de active și de pasive.

618 Pe de o parte, este necesar să se considere că valoarea de piață a Banco Popular înainte de a fi declarată că se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate nu poate constitui un criteriu de stabilire a valorii de cesiune a băncii. În această privință, astfel cum arată Comisia, piețele nu cunoșteau rezoluția iminentă a Banco Popular, domeniul de aplicare al măsurilor avute în vedere și faptul că, în cazul în care rezoluția nu ar fi avut loc, Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri de insolvență, astfel încât cursul acțiunii acestei instituții înainte de rezoluție nu corespundea în mod necesar valorii sale economice reale.

619 Pe de altă parte, valoarea acțiunii Banco Popular pe piață nu poate constitui o informație suficientă care să permită stabilirea unei estimări pe categorii sau grupuri de active.

620 Pentru aceste motive, contrar celor indicate în raportul de expertiză, valoarea de piață a Banco Popular nu poate fi considerată un indicator al valorii sale în scopul evaluării 2.

621 Pe de altă parte, în cadrul evaluării 2, Deloitte a explicat motivul pentru care valoarea de piață a Banco Popular nu constituia o metodologie adecvată pentru a aprecia valoarea de cesiune a acesteia. În special, Deloitte a arătat că, dată fiind situația în care se afla banca, prețul acțiunii cunoscuse o volatilitate semnificativă.

622 În această privință, în raportul de expertiză se arată că „prețul acțiunii în vigoare este dovada directă a unui preț pe care un cumpărător era dispus să îl plătească pentru un pachet de acțiuni mic, indiferent de volatilitatea acestuia”. Or, este suficient să se amintească faptul că valoarea de cesiune pe care trebuia să o estimeze Deloitte privea achiziționarea ansamblului Banco Popular, iar nu numai câteva acțiuni.

623 În al treilea rând, reclamanta susține că evaluarea 2 cuprinde rezerve pentru pierderi fără justificare, ceea ce ar fi contrar articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

624 În această privință, trebuie amintit că articolul 20 alineatul (10) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 arată că evaluarea provizorie menționată în primul paragraf cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, alături de o justificare.

625 Articolul 13 din standardele tehnice de reglementare definește metodologia utilizată pentru calcularea și includerea unei rezerve pentru pierderi suplimentare în cadrul evaluării provizorii și prevede:

„(1) Pentru a aborda incertitudinea aferentă evaluărilor provizorii efectuate în conformitate cu articolul 36 alineatul (4) literele (b)-(g) din Directiva 2014/59/UE, evaluatorul include în evaluare o rezervă care să reflecte faptele și circumstanțele ce susțin existența unor pierderi suplimentare al căror cuantum și al căror moment de apariție este incert. Pentru a nu se lua în considerare de două ori aceeași incertitudine, evaluatorul explică și justifică în mod adecvat ipotezele pe care se bazează modul de calcul al rezervei.

(2) Pentru a stabili dimensiunea rezervei, evaluatorul trebuie să identifice factorii care pot afecta fluxurile de numerar preconizate a fi înregistrate în urma măsurilor de rezoluție care vor fi, probabil, adoptate.”

626 În această privință, trebuie amintit că Deloitte, în scrisoarea de însoțire a evaluării 2, a indicat în mod explicit că această evaluare cuprindea o rezervă pentru pierderi suplimentare în conformitate cu articolul 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59 și că aplica standardele tehnice de reglementare, care prevăd că evaluarea trebuie să includă o rezervă pentru pierderi suplimentare. Deloitte a menționat că respectiva rezervă pentru pierderi suplimentare făcea parte integrantă din evaluarea 2 și că detaliile figurau în raportul privind evaluarea 2 și în anexa la acesta.

627 Astfel, în ceea ce privește justificarea acestei rezerve, este necesar să se arate că, în evaluarea 2, pentru fiecare categorie de active, Deloitte a furnizat explicații privind diferitele împrejurări susceptibile să conducă la pierderi suplimentare și a menționat incertitudinile privind evaluarea lor. Deloitte a justificat astfel includerea rezervei pentru pierderi suplimentare în conformitate cu cerințele standardelor tehnice de reglementare.

628 Este necesar să se arate că reclamanta nu invocă niciun argument prin care să conteste aceste explicații care figurează în evaluarea 2. În raportul de expertiză, expertul se limitează să afirme că Deloitte nu a cuantificat, explicat sau justificat rezerva pentru pierderi suplimentare.

629 Prin urmare, a treia critică trebuie respinsă.

*4) Cu privire la a patra critică, referitoare la contradicția cu evaluarea 1*

630 Reclamanta arată că evaluarea 2 este în contradicție cu faptul că Banco Popular a fost considerată solvabilă în cadrul evaluării 1, în evaluarea BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular și cu faptul că Banca Spaniei a declarat solvabilitatea Banco Popular la 5 iunie 2017.

631 Trebuie amintit că, la 5 iunie 2017, SRB a adoptat, în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea 1, care avea drept obiectiv furnizarea de elemente care să permită să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile pentru declanșarea unei proceduri de rezoluție sau pentru reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital. În special, SRB a arătat că evaluarea 1 avea drept obiect să contribuie la stabilirea aspectului dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

632 Standardele tehnice ale ABE, adoptate la 23 mai 2017, nu erau, desigur, obligatorii, ci erau disponibile la data evaluării 2. În cadrul evaluării 2, Deloitte arată în mod explicit că s-a conformat cerințelor standardelor tehnice ale ABE.

633 În rezumatul lor introductiv, standardele tehnice ale ABE specifică necesitatea de a face distincție între două tipuri de evaluări anterioare rezoluției, și anume, pe de o parte, evaluarea 1, efectuată în temeiul articolului 36 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2014/59, care este echivalentul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, și, pe de altă parte, evaluarea 2, efectuată în temeiul articolului 36 alineatul (4) literele (b)-(g) din Directiva 2014/59, care corespunde articolului 20 alineatul (5) literele (b)-(g) din Regulamentul nr. 806/2014.

634 Considerentul (1) al standardelor tehnice de reglementare, reluat în considerentul (1) al Regulamentului delegat 2018/345, amintește această distincție între, pe de o parte, o evaluare inițială, care analizează dacă au fost îndeplinite condițiile pentru reducerea valorii contabile și pentru conversia instrumentelor de capital sau condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, și, pe de altă parte, o evaluare ulterioară, care constituie baza pentru decizia de a aplica unul sau mai multe instrumente de rezoluție. Standardele tehnice de reglementare stabilesc criterii diferite pentru realizarea evaluării 1 și a evaluării 2.

635 În plus, trebuie amintit că, potrivit articolului 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea acestei condiții este realizată de BCE sau de SRB.

636 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia concluziile evaluărilor 1 și 2 erau contradictorii, este suficient să se constate că acesta este inoperant.

637 Astfel, evaluarea 1, adoptată la 5 iunie 2017, urmărind să se determine dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate pentru a stabili dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție sau de reducere a valorii contabile ori de conversie a instrumentelor de capital, a devenit caducă în urma evaluării efectuate de BCE la 6 iunie 2017, referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular.

638 Desigur, în evaluarea 1, SRB a arătat că, la data de referință a evaluării sale, și anume la 31 martie 2017, Banco Popular era solvabilă. Cu toate acestea, trebuie amintit, pe de o parte, că BCE s-a întemeiat pe retragerile importante de depozite ale Banco Popular începând cu lunile aprilie și mai 2017 și pe incapacitatea acesteia din urmă de a genera noi lichidități, pentru a concluziona că, la 6 iunie 2017, Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate. Pe de altă parte, concluzia BCE se întemeia pe faptul că Banco Popular s-ar afla în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență în sensul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, iar nu pe faptul că Banco Popular ar fi fost insolvabilă la data bilanțului. Astfel, concluziile evaluării 1 nu mai erau pertinente la data rezoluției.

639 Pe de altă parte, trebuie arătat că diferențele de concluzii dintre evaluarea 1 și evaluarea 2 se explică prin faptul că, având obiective diferite, acestea se bazează pe criterii de evaluare diferite definite în standardele tehnice ale ABE. Astfel, potrivit standardelor tehnice ale ABE, evaluarea 1 urmărește în principal să se stabilească dacă valoarea totală a activelor entității o depășește pe cea a pasivelor sale, cu alte cuvinte, dacă entitatea este solvabilă la data bilanțului, în timp ce evaluarea 2 trebuie să se întemeieze pe valoarea economică, iar nu pe valoarea contabilă a entității.

640 În sfârșit, în măsura în care evaluarea 2 trebuie să țină seama de valoarea economică, iar nu de valoarea contabilă a Banco Popular, reclamanta nu poate invoca existența unei contradicții între constatarea potrivit căreia Banco Popular era solvabilă, efectuată în evaluarea 1, în evaluarea BCE sau a Băncii Spaniei, și concluzia evaluării 2.

641 Prin urmare, a patra critică trebuie respinsă.

*5) Cu privire la a cincea critică, referitoare la existența unor erori vădite de apreciere*

642 Reclamanta arată că, potrivit raportului de expertiză, evaluarea 2 cuprinde erori vădite de apreciere.

643 Mai întâi, trebuie arătat că reclamanta susține că, potrivit raportului de expertiză, evaluarea 2 conține o evaluare în scădere, în măsura în care nu ține seama de datele de piață și de datele auditorilor care au dispus de timp pentru a evalua Banco Popular.

644 În această privință, referitor la valoarea de piață, se face trimitere la analiza care figurează la punctele 614-621 de mai sus. În ceea ce privește datele auditorilor, este necesar să se arate că valoarea dată activelor Banco Popular de către auditori corespunde valorii lor contabile. Prin urmare, aceste date nu pot fi comparate cu cele referitoare la valoarea economică a activelor, care trebuiau luate în considerare de Deloitte pentru a determina valoarea de cesiune a Banco Popular.

645 În primul rând, în ceea ce privește creditele și creanțele, reclamanta, întemeindu-se pe raportul de expertiză, arată că evaluarea lor nu ar fi realistă, întrucât ar contrazice raporturile dintre provizioanele aprobate de supraveghetor, precum și evaluarea 1, în care valoarea contabilă a portofoliului de împrumut nu a fost redusă.

646 Este suficient să se amintească faptul că din cuprinsul punctului 644 de mai sus și din analiza celei de a patra critici reiese că datele supraveghetorului și ale evaluării 1, în măsura în care nu iau în considerare decât valoarea contabilă a activelor Banco Popular, nu sunt pertinente în vederea comparației cu evaluarea 2.

647 În plus, este necesar să se arate că împrumuturile și creanțele fac parte dintre elementele pentru care există o incertitudine importantă și cărora evaluatorul le acordă o atenție deosebită potrivit articolului 8 litera (a) din standardele tehnice de reglementare, care prevede:

„[Î]mprumuturile sau portofoliile de împrumuturi ale căror fluxuri de numerar preconizate depind de capacitatea, de dorința sau de motivația unei contrapărți de a-și îndeplini obligația, atunci când prognozele respective se bazează pe ipoteze referitoare la ratele de nerambursare, la probabilitățile de neîndeplinire a obligațiilor de plată, la pierderile în caz de nerambursare sau la caracteristicile instrumentului, în special în cazul în care se bazează pe tiparele de pierderi pentru un portofoliu de împrumuturi”.

648 În plus, la paginile 4-11 din anexa la evaluarea 2, Deloitte a explicat ajustările pe care le efectuase cu privire la evaluarea împrumuturilor și a creanțelor, în special având în vedere riscurile de neîndeplinire a obligațiilor de plată. Reclamanta nu invocă niciun argument prin care să conteste aceste ajustări.

649 În al doilea rând, în ceea ce privește activele imobiliare, reclamanta, întemeindu-se pe raportul de expertiză, arată că evaluarea 2 a redus în mod nejustificat valoarea lor prin faptul că nu a ținut seama de evaluările acestor active efectuate de experții abilitați de Banca Spaniei. Evaluarea 2 nu ar ține seama de valoarea dată activelor respective de auditorii Banco Popular și de recomandările Băncii Spaniei de a le valorifica.

650 Acest argument trebuie respins în măsura în care se întemeiază pe o comparație cu evaluările efectuate de auditori, care nu sunt pertinente.

651 În plus, este necesar să se arate că acest argument nu este suficient de clar pentru a-i înțelege conținutul. Printre altele, reclamanta nu precizează care ar fi experții abilitați de Banca Spaniei, nici recomandările Băncii Spaniei care ar fi fost ignorate de Deloitte.

652 În orice caz, din lectura raportului de expertiză reiese că „recomandările Băncii Spaniei" fac trimitere la Circulara 4/2016 a acesteia din urmă. Expertul arată că, în ceea ce privește evaluarea activelor imobiliare confiscate, Deloitte a utilizat Orden ECO/805/2003, sobre normas de valoración de bienes inmuebles y de determinados derechos para ciertas finalidades financieras (Norma ECO/805/2003 privind regulile de evaluare a bunurilor imobile și a anumitor drepturi în anumite scopuri financiare) din 27 martie 2003 (BOE nr. 85 din 9 aprilie 2003, p. 13678) pentru a efectua ajustări, ceea ce a condus la o valoare mai redusă decât dacă ar fi urmat Circulara 4/2016. În această privință, este suficient să se constate că expertul nu contestă aplicabilitatea Normei ECO 805/2003.

653 În plus, în raportul privind evaluarea 2, Deloitte a considerat că o evaluare justă a activelor imobiliare ridicate necesita o ajustare cuprinsă între 42 și 47 % în raport cu evaluările furnizate de Banco Popular. În anexa la evaluarea 2, Deloitte a arătat că majoritatea incoerențelor identificate se datora unei insuficiente luări în considerare a Normei ECO/805/2003, care stabilește normele obligatorii pentru evaluarea bunurilor imobile în sectorul bancar spaniol. Mai precis, Deloitte arată că aceste incoerențe privesc în special evaluarea așteptărilor în materie de urbanism și stadiul de avansare a lucrărilor.

654 În raportul de expertiză, expertul nu prezintă niciun argument care să repună în discuție această apreciere a Deloitte în evaluarea 2. Se limitează să menționeze că experții abilitați de Banca Spaniei erau de asemenea calificați pentru a efectua evaluarea activelor imobiliare ale Banco Popular.

655 Rezultă că Deloitte a explicat metodologia utilizată, în cadrul evaluării 2, pentru evaluarea activelor imobiliare ale Banco Popular și a justificat motivele pentru care evaluarea activelor imobiliare confiscate era diferită de cea furnizată de Banco Popular.

656 În al treilea rând, în ceea ce privește creanțele privind impozitul amânat, reclamanta susține că Deloitte a efectuat evaluarea lor fără a dispune de documentele necesare și că această evaluare este în contradicție cu evaluarea 1.

657 Este suficient să se amintească faptul că din analiza celei de a patra critici reiese că argumentul reclamantei referitor la contradicția cu evaluarea 1 este inoperant.

658 În ceea ce privește evaluarea creanțelor privind impozitul amânat, Deloitte a indicat, în anexa la evaluarea 2, incertitudinile evaluării sale legate de timp și de informațiile disponibile și care sunt inerente naturii înseși a acestor active. În această privință, Deloitte a furnizat explicații cu privire la metodologia utilizată pentru evaluarea creanțelor privind impozitul amânat și la ipotezele pe care le luase în considerare.

659 De exemplu, în raportul privind evaluarea 2, Deloitte a indicat că evaluarea creanțelor privind impozitul amânat neprotejate ar depinde de beneficiile impozabile anticipate ale cumpărătorului (planul de afaceri) și de nivelurile creditelor fiscale existente. A explicat, printre altele, în anexa la evaluarea 2, că evaluarea creanțelor privind impozitul amânat neprotejate depindea de cumpărător, în special de faptul dacă este vorba despre o entitate spaniolă sau străină și că, în ipoteza în care cumpărătorul ar fi o bancă spaniolă, caracterul lor recuperabil și contabilizarea lor în bilanț ar depinde de planul de afaceri al Banco Popular și de cel al cumpărătorului. Raportul privind evaluarea menționează că evaluarea efectuată de Deloitte ține seama de aceste ipoteze diferite.

660 În sfârșit, trebuie amintit că existența unor incertitudini este inerentă oricărei evaluări provizorii efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

661 Or, reclamanta nu invocă niciun argument care să repună în discuție metodologia de evaluare a creanțelor privind impozitul amânat utilizată de Deloitte și explicată la paginile 27-33 din anexa la evaluarea 2.

662 În al patrulea rând, în ceea ce privește rezervele pentru riscuri juridice, reclamanta face trimitere la raportul de expertiză, potrivit căruia evaluarea 2 a crescut în mod nejustificat aceste rezerve.

663 Este suficient să se constate că raportul de expertiză se limitează să compare rezultatul evaluării riscurilor juridice efectuate de Deloitte cu cea reținută în raportul de audit al Banco Popular.

664 Aceste aprecieri nu sunt de natură să repună în discuție ajustările operate de Deloitte pe baza propriei experiențe și pe baza tendințelor sectorului care au condus la diferite ipoteze explicate la paginile 34-38 din anexa la evaluarea 2.

665 Pe de altă parte, reclamanta consideră că evaluarea 2 nu a ținut seama de sinergiile semnificative pe care Banco Popular le prezenta pentru Banco Santander, demonstrate de creșterea importantă a cotării la bursă a Banco Santander la 7 iunie 2017 și în următoarele două zile.

666 În această privință, este suficient să se arate că evaluarea 2 avea drept scop determinarea valorii de cesiune a Banco Popular pentru orice potențial cumpărător. Prin urmare, Deloitte nu putea ține seama, în cadrul evaluării 2, de sinergiile referitoare la un cumpărător a cărui identitate nu o cunoștea. Valoarea specială atribuită activelor și pasivelor Banco Popular în contabilitatea Banco Santander în urma integrării acesteia nu este, așadar, pertinentă.

667 Prin urmare, reclamanta nu a demonstrat existența unor erori vădite de apreciere în cadrul evaluării 2, iar a cincea critică trebuie respinsă.

668 Din ansamblul considerațiilor de mai sus reiese că se impune respingerea celui de al doilea aspect, precum și al celui de al nouălea motiv în totalitate.

### *10. Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 14 din Regulamentul nr. 806/2014, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE*

669 Reclamanta arată că, în schema de rezoluție, SRB a încălcat articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014, obligația sa de diligență și articolul 296 TFUE, întrucât a procedat la reducerea valorii contabile a acțiunilor și la vânzarea activității fără a examina dacă existau alte măsuri care să determine o distrugere mai mică a valorii pentru acționari.

670 În primul rând, reclamanta susține că niciun element din motivarea schemei de rezoluție nu arată că SRB ar fi examinat alte soluții mai puțin constrângătoare pentru acționari înainte de a proceda la reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital ale Banco Popular și la vânzarea activității. Acesta nu ar fi justificat dacă alte soluții ar fi permis evitarea distrugerii valorii pentru acționari în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014.

671 Este necesar să se arate că argumentele reclamantei se întemeiază pe o interpretare eronată a articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, citat la punctul 521 de mai sus.

672 Din această dispoziție reiese că obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 trebuie realizate, în măsura posibilului, cu un instrument de rezoluție care determină cea mai mică distrugere a valorii. Totuși, astfel cum precizează dispoziția respectivă, atunci când distrugerea valorii determinată de instrumentul de rezoluție ales este necesară pentru realizarea acestor obiective și, prin urmare, pentru interesul public, rezoluția nu poate fi considerată disproporționată.

673 În plus, astfel cum subliniază Comisia, distrugerea valorii în sensul articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 nu vizează numai interesele patrimoniale ale acționarilor și ale deținătorilor de instrumente de capital ai entității, ci și pe cele ale deponenților săi, ale salariaților și ale celorlalți creditori ai acesteia.

674 Contrar celor susținute de reclamantă, această dispoziție nu implică aprecierea proporționalității măsurii de rezoluție în raport cu atingerea adusă dreptului de proprietate al acționarilor.

675 Trebuie amintit că, la articolul 5 punctul 5.2 din schema de rezoluție, SRB a indicat că instrumentul de vânzare a activității constituia un mijloc adecvat, necesar și proporțional pentru atingerea obiectivelor rezoluției care figurează la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume în principal asigurarea continuității funcțiilor critice și menținerea stabilității financiare. La articolul 5 punctul 5.3 din schema de rezoluție, menționat la punctul 339 de mai sus, SRB a explicat motivele pentru care celelalte instrumente de rezoluție prevăzute de Regulamentul nr. 806/2014 nu erau adecvate și nu permiteau atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură.

676 Astfel, SRB a indicat motivele pentru care celelalte instrumente de rezoluție, precum separarea activelor, care, în opinia reclamantei, ar fi condus la evitarea distrugerii valorii pentru acționari, nu ar fi permis atingerea obiectivelor prevăzute la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014.

677 Contrar celor susținute de reclamantă, în măsura în care SRB a justificat că instrumentul de vânzare a activității era necesar pentru realizarea acestor obiective, nu trebuia să indice dacă alte soluții ar fi permis evitarea distrugerii valorii în sensul articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014.

678 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, la articolul 4 punctul 4.5 din schema de rezoluție, SRB a concluzionat că rezoluția contribuia de asemenea la minimizarea distrugerii valorii, luând în considerare faptul că o lichidare a Banco Popular ar fi determinat pierderi mai mari pentru creditori decât rezoluția. De asemenea, SRB a considerat, la articolul 4 punctul 4.6 din schema de rezoluție, că inconvenientele și costurile legate de adoptarea măsurii de rezoluție, în principal pierderile suferite de acționari și de creditorii subordonați, ar fi contrabalansate de avantajele care rezultă din aceasta, și anume menținerea funcțiilor critice, limitarea efectelor negative asupra economiei și stabilității financiare, precum și evitarea pierderilor pe care le-ar putea suferi alți creditori.

679 Reiese de aici că, spre deosebire de cele susținute de reclamantă, SRB a luat în considerare, în schema de rezoluție, distrugerea valorii pe care instrumentul de vânzare a activității putea să o genereze pentru acționarii Banco Popular.

680 În al doilea rând, reclamanta susține că SRB nu a examinat dacă instrumentul de separare a activelor, combinat cu un împrumut din FUR, ar fi fost adecvat pentru rezolvarea problemelor de lichiditate și pentru restabilirea încrederii pieței și ar fi depășit astfel limitele puterii sale de apreciere. Reclamanta susține că, potrivit raportului de expertiză care figurează în anexa la cererea introductivă, menționat la punctul 482 de mai sus, o separare a activelor combinată cu alte măsuri destinate să aducă lichidități era, în principiu, realizabilă și ar fi permis evitarea unei distrugeri a valorii pentru acționari contrară articolului 14 din Regulamentul nr. 806/2014.

681 Mai întâi, trebuie amintit că, la articolul 5 punctul 5.3 din schema de rezoluție, menționat la punctul 339 de mai sus, SRB a considerat că instrumentul de separare a activelor, indiferent dacă este combinat cu instrumentul de recapitalizare internă sau cu instrumentul instituției-punte, nu permitea atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură ca instrumentul de vânzare a activității.

682 În plus, reclamanta nu invocă niciun argument de natură să demonstreze că soluția pe care o invocă, și anume o separare a activelor combinată cu un aport de lichidități, putea fi efectiv avută în vedere ținând seama de situația lichidității Banco Popular și de urgența cu care trebuia adoptată schema de rezoluție, nici că această soluție ar fi putut permite restabilirea viabilității Banco Popular pe termen lung.

683 Astfel, în cererea introductivă, reclamanta se limitează să facă trimitere la partea din raportul de expertiză care este anexată la acesta, intitulată „Decizia nu ține seama în mod suficient de instrumentele de rezoluție alternative”. Or, este suficient să se constate că, în acest raport, realizat la 16 septembrie 2017 pe baza versiunii schemei de rezoluție publicate în iulie 2017, experții recunosc numeroase lacune în analiza lor, în legătură cu faptul că versiunea schemei de rezoluție de care dispuneau era cenzurată și că nu cunoșteau întinderea problemelor de lichiditate ale Banco Popular. Arată că Banco Popular era solvabilă și se întemeiază pe un anumit număr de ipoteze pur teoretice referitoare la vânzarea anumitor active. În schimb, acest raport nu conține nicio analiză care să demonstreze că o soluție alternativă instrumentului de vânzare a

activității era realizabilă în practică în raport cu deteriorarea situației lichidității Banco Popular și cu urgența. Raportul respectiv nu stabilește fezabilitatea concretă a vânzărilor de active menționate în împrejurările aplicabile la data rezoluției.

684 Astfel cum arată SRB, reclamanta nu explică suficient modul în care soluția alternativă ar fi fost la fel de eficientă, realizabilă din punct de vedere juridic și mai puțin costisitoare decât vânzarea de active prin intermediul instrumentului de vânzare a activității. În această privință, trebuie arătat că experții care au realizat raportul de expertiză din 16 septembrie 2017 au realizat de asemenea raportul de expertiză care figurează în anexa la replică, menționat la punctul 483 de mai sus, în care au admis că, în lipsa unor informații disponibile, nu fuseseră în măsură, în primul lor raport, să explice mai detaliat modul în care putea funcționa soluția alternativă respectivă.

685 În plus, raportul de expertiză anexat la cererea introductivă nu ține seama de obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 și nu demonstrează, așadar, că aplicarea unui alt instrument de rezoluție, precum separarea de active, ar fi permis atingerea acestor obiective într-un mod la fel de eficient precum instrumentul de vânzare a activității.

686 În sfârșit, astfel cum subliniază Comisia și SRB, punerea în aplicare a instrumentului de separare a activelor necesită un termen care nu era disponibil la data rezoluției.

687 În această privință, în replică, reclamanta susține că SRB ar fi putut realiza o separare de active de urgență. În legătură cu acest aspect, reclamanta face trimitere la secțiunea 8 din raportul de expertiză care figurează în anexa la replică. Or, este suficient să se arate că acest raport de expertiză anexat la replică se limitează să indice că părțile esențiale ale unui astfel de exercițiu ar putea fi realizate într-o perioadă substanțial mai scurtă decât cele șase-nouă luni menționate de Comisie. Aceste elemente nu sunt de natură să demonstreze că instrumentul de separare a activelor era realizabil în mod concret în situația de urgență în care se afla Banco Popular.

688 Reclamanta susține și că separarea activelor ar fi putut fi aplicată de urgență dacă planul de rezoluție din 2016 ar fi fost pregătit în mod corect.

689 Trebuie să se considere, asemenea Comisiei, că acest argument nu este pertinent, în măsura în care planul de rezoluție din 2016 nu putea avea în vedere criza de lichiditate căreia Banco Popular a trebuit să îi facă față începând din luna aprilie 2017.

690 În această privință, în conformitate cu articolul 23 al treilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, „atunci când adoptă o schemă de rezoluție, comitetul, Consiliul și Comisia iau în considerare și urmează planul de rezoluție menționat la articolul 8, cu excepția cazului în care comitetul consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite mai eficient prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planul de rezoluție”.

691 În speță, SRB a explicat, în considerentele (44)-(46) ale schemei de rezoluție, motivele pentru care instrumentul de rezoluție avut în vedere în planul de rezoluție din 2016 nu era adecvat circumstanțelor existente la data rezoluției. Astfel, acesta a arătat că planul de rezoluție din 2016 se întemeia pe ipoteza că intrarea în dificultate a Banco Popular ar fi legată de o deteriorare a situației sale de capital. Or, în măsura în care intrarea în dificultate a Banco Popular rezulta din deteriorarea situației lichidității acesteia, SRB a arătat că nu se garanta că instrumentul de recapitalizare internă, avut în vedere în acest plan, ar fi permis remedierea imediată și eficientă a crizei de lichiditate a Banco Popular.

692 Rezultă că eventualele deficiențe ale planului de rezoluție din 2016 nu pot determina anularea deciziilor atacate și că argumentele reclamantei în această privință sunt inoperante. În special, Raportul special al Curții de Conturi nr. 23/2017, intitulat „[SRB] – Ambițiosul șantier al uniunii bancare a început, însă este departe de a fi terminat”, menționat de reclamantă, nu este pertinent.

693 În al treilea rând, reclamanta susține că SRB și-a încălcat obligația de diligență și de bună administrare prin faptul că nu a examinat eventualele soluții oferite de articolul 76 din Regulamentul nr. 806/2014, și anume un împrumut din FUR, pentru a rezolva problemele de lichiditate ale Banco Popular.

694 În această privință, este suficient să se constate că, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, în cadrul schemei de rezoluție, atunci când utilizează instrumentele de rezoluție, SRB poate folosi fondul în următoarele scopuri, doar în măsura necesară pentru a asigura aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție în special pentru a acorda împrumuturi instituției aflate în rezoluție. De aici reiese cu claritate că această posibilitate nu poate fi avută în vedere decât în cadrul unei măsuri de rezoluție și nu constituie în niciun caz o măsură alternativă la aceasta. Astfel cum arată SRB, recurgerea la FUR nu poate fi utilizată în mod izolat pentru a rezolva problemele de lichiditate ale unei entități.

695 În al patrulea rând, cu titlu subsidiar, reclamanta susține că SRB ar fi putut recurge la alte măsuri prevăzute de Directiva 2014/59. SRB și-ar fi încălcat obligația de diligență și ar fi depășit limitele puterii sale de apreciere prin faptul că nu a examinat posibilitatea de a concepe un instrument de rezoluție ad-hoc, având în vedere că Regulamentul nr. 806/2014 nu ar fi conceput pentru rezolvarea problemelor de lichiditate.

696 Este suficient să se arate, asemenea SRB, că acesta poate utiliza numai instrumentele de rezoluție prevăzute la articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014.

697 În consecință, al zecelea motiv trebuie respins.

### *11. Cu privire la al unsprezecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (14) din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 20 alineatele (11) și (15) din același regulament, precum și pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură*

698 Prin acest motiv nou invocat în replică, reclamanta arată că, în răspunsul său din 30 iulie 2018 la o măsură de organizare a procedurii, SRB a indicat că nu va efectua o evaluare definitivă *ex post* și susține că schema de rezoluție încalcă articolul 20 alineatele (11), (14) și (15) din Regulamentul nr. 806/2014. Schema de rezoluție ar fi fost adoptată fără să existe dispozițiile și mecanismele necesare pentru ca evaluarea prevăzută la articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014 să se întemeieze pe informații referitoare la activele și la pasivele Banco Popular cât mai complete și actualizate posibil.

699 Reclamanta susține că acest motiv nou este admisibil, în temeiul articolului 84 din regulamentul de procedură, întrucât se întemeiază pe un element nou intervenit pe parcursul procesului, și anume informația comunicată de SRB, în răspunsul său din 30 iulie 2018 la o măsură de organizare a procedurii, potrivit căreia nu se va efectua o evaluare definitivă *ex post*.

700 Comisia arată că acest motiv nou este inadmisibil și, în orice caz, nefondat, în măsura în care reclamanta se întemeiază pe un element ulterior adoptării schemei de rezoluție, care nu îi poate afecta legalitatea. SRB și Banco Santander susțin de asemenea că acest motiv se referă la o decizie a SRB ulterioară adoptării schemei de rezoluție și că aceasta nu poate afecta legalitatea schemei de rezoluție.

701 Este suficient să se arate că, pentru aceleași motive precum cele care figurează la punctele 596-599 de mai sus, faptul de a efectua sau nu o evaluare definitivă *ex post*, care este în mod vădit ulterioară adoptării schemei de rezoluție, nu poate afecta validitatea deciziilor atacate.

702 Pe de altă parte, în observațiile sale cu privire la memoriul în intervenție al Banco Santander, reclamanta explică faptul că acest motiv nou nu se întemeiază pe lipsa evaluării definitive *ex post*, ci urmărește să susțină că schema de rezoluție era viciată din momentul adoptării sale, în măsura în care nu existau garanțiile prevăzute la articolul 20 alineatul (14) din Regulamentul nr. 806/2014.

703 Este suficient să se constate că, prin această explicație, reclamanta repune în discuție motivele pe care le prezentase pentru a justifica invocarea acestui motiv nou în stadiul replicii.

704 Prin urmare, al unsprezecelea motiv trebuie respins.

### *12. Cu privire la al doisprezecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 20 alineatele (3) și (5) din același regulament*

705 Prin acest motiv nou invocat în replică, în urma accesului la versiunile evaluării 2 publicate în februarie și în octombrie 2018, reclamanta arată că schema de rezoluție, din care face parte integrantă evaluarea 2, încalcă articolul 20 alineatele (1) și (5) din Regulamentul nr. 806/2014.

706 În primul rând, reclamanta susține că evaluarea 2 nu a avut în vedere decât un singur instrument de rezoluție, și anume vânzarea activității, ceea ce este contrar articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, în temeiul căruia evaluarea provizorie trebuie efectuată înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție. Ar fi contrar acestei dispoziții să se elaboreze o evaluare provizorie după alegerea măsurii de rezoluție care urmează a fi utilizată. În al doilea rând, schema de rezoluție ar încălca articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, în măsura în care evaluarea 2 nu ar fi fost realizată de o persoană independentă. Reclamanta susține că Deloitte a lucrat potrivit instrucțiunilor SRB, că nu și-a putut forma propria opinie, întrucât SRB i-a impus să se concentreze pe instrumentul de vânzare a activității, și că o parte din evaluarea provizorie, și anume evaluarea 1, a fost realizată de SRB însuși. În al treilea rând, întrucât instrumentul de rezoluție a fost ales în prealabil, evaluarea 2 nu ar fi putut îndeplini obiectivul, prevăzut la articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, de a furniza SRB informații privind tipul de instrument de rezoluție care urma să fie utilizat.

707 Comisia arată că acest motiv nou este inadmisibil.

708 Potrivit articolului 84 alineatul (1) din regulamentul de procedură, invocarea de motive noi pe parcursul procesului este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se întemeiază pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii.

709 Trebuie să se constate că toate argumentele invocate de reclamantă în acest motiv nou se întemeiază în esență pe faptul că evaluarea 2 a fost efectuată prin luarea în considerare a unui singur instrument de rezoluție, și anume instrumentul de vânzare a activității.

710 În această privință, considerentul (42) al schemei de rezoluție, în versiunea care figurează în anexa la cererea introductivă, arăta că:

„Dată fiind urgența circumstanțelor cauzei, Deloitte a efectuat o evaluare provizorie, în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014. Această evaluare provizorie a fost realizată în scopul:

[…]

c) reunirii elementelor care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile sau la instrumentele de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să stabilească ceea ce constituie condițiile comerciale în scopul instrumentului de vânzare a activității.”

711 Din aceasta reiese că faptul că Deloitte a realizat o evaluare provizorie în scopul de a aprecia condițiile realizării instrumentului de vânzare a activității este o informație care figura deja în schema de rezoluție de care dispunea reclamanta la data introducerii acțiunii.

712 Reclamanta nu menționează niciun element nou de care ar avea cunoștință ca urmare a accesului său la o versiune mai puțin confidențială a evaluării 2, astfel cum a fost publicată pe site-ul internet al SRB în luna februarie și în luna octombrie 2018, și care ar putea justifica faptul că acest motiv a fost invocat numai în replică. Reclamanta nu se poate întemeia, așadar, pe faptul că nu a avut acces la evaluarea 2 decât în cursul procedurii pentru a justifica admisibilitatea acestui motiv nou în raport cu articolul 84 din regulamentul de procedură.

713 În consecință, al doisprezecelea motiv trebuie respins ca inadmisibil.

714 În orice caz, este necesar să se constate că argumentele reclamantei nu sunt întemeiate.

715 În primul rând, contrar celor susținute de reclamantă, din articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, citat la punctul 15 de mai sus, nu reiese că o evaluare nu poate fi efectuată ținând seama de un instrument de rezoluție specific. Prin urmare, reclamanta susține în mod eronat că faptul că evaluarea 2 a avut în vedere numai instrumentul de vânzare a activității ar fi contrar articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

716 În al doilea rând, este necesar să se arate că articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele evaluării în funcție de instrumentul de rezoluție aplicat. În special, articolul 20 alineatul (5) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele evaluării în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, care sunt diferite de obiectivele menționate la articolul 20 alineatul (5) literele (d) și (e) din același regulament, referitoare la cazurile în care se aplică fie instrumentul de recapitalizare internă, fie instrumentul instituției-punte sau de separare a activelor.

717 În plus, întrucât articolul 20 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, evaluarea vizează să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în

legătură cu o entitate, trebuie interpretat în sensul că evaluarea trebuie să furnizeze SRB elementele tehnice și economice care permit punerea în aplicare a instrumentului de rezoluție ales de acesta din urmă.

718 Articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 nu poate fi interpretat în sensul că impune evaluatorului să realizeze o evaluare ținând seama de toate instrumentele de rezoluție care pot fi eventual avute în vedere. Prin urmare, reclamanta susține în mod eronat că această dispoziție se opunea ca evaluarea 2 să fie efectuată ținând seama de instrumentul de vânzare a activității, pe care SRB îl considerase drept instrumentul cel mai în măsură să îndeplinească obiectivele rezoluției.

719 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentele reclamantei prin care se urmărește să se repună în discuție independența evaluatorului, este necesar să se arate că nu este de competența evaluatorului să definească el însuși care ar fi instrumentul de rezoluție cel mai adecvat. Astfel cum arată SRB, revine autorității de rezoluție sarcina de a alege instrumentul cel mai adecvat situației entității vizate.

720 Prin urmare, nu se poate considera că faptul că SRB a apreciat că instrumentul de vânzare a activității era cel mai în măsură să îndeplinească obiectivele rezoluției și că a conferit misiunea Deloitte de a efectua o evaluare care să răspundă obiectivelor acestui instrument aduce atingere independenței societății Deloitte. În sfârșit, este necesar să se arate că reclamanta nu explică modul în care faptul că SRB a realizat el însuși evaluarea 1 ar fi de natură să repună în discuție independența societății Deloitte atunci când aceasta din urmă a efectuat evaluarea 2, cele două evaluări având obiective diferite.

### *13. Cu privire la cererile de măsuri de organizare a procedurii și de măsuri de cercetare judecătorească*

721 Reclamanta a solicitat Tribunalului să dispună diverse măsuri de organizare a procedurii și de cercetare judecătorească.

722 Pe de o parte, în cererea introductivă și în replică, precum și prin scrisoarea din 19 aprilie 2021, reclamanta a solicitat Tribunalului să dispună depunerea a diverse documente. În plus, prin scrisoarea din 17 mai 2021, reclamanta a solicitat Tribunalului să adreseze întrebări scrise Regatului Spaniei.

723 Trebuie amintit că, prin Ordonanța de măsuri de cercetare judecătorească din 12 mai 2021, în temeiul articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3) și al articolului 103 din regulamentul de procedură, Tribunalul a dispus depunerea de către SRB a anumitor documente citate la punctul 95 de mai sus. Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a considerat că documentele depuse de SRB în versiunea lor confidențială nu erau pertinente pentru soluționarea litigiului. În schimb, scrisoarea Banco Popular către BCE din 6 iunie 2017, fără anexa la aceasta, a fost comunicată celorlalte părți.

724 Pe de altă parte, reclamanta, în cererea introductivă, a propus audierea mai multor martori.

725 În ceea ce privește cererile de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească formulate de o parte într-un litigiu, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu

cauzele cu care este sesizat (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Mamoli Robinetteria/Comisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punctul 117 și jurisprudența citată; Hotărârea din 12 noiembrie 2020, Fleig/SEAE, C-446/19 P, nepublicată, EU:C:2020:918, punctul 53).

726 Din jurisprudența Curții reiese că, chiar dacă o cerere de audiere a unor martori, formulată în cererea introductivă, menționează cu precizie faptele în legătură cu care ar fi trebuit să fie audiat martorul sau martorii și motivele de natură să justifice audierea acestora, este de competența Tribunalului să aprecieze pertinența cererii în raport cu obiectul litigiului și cu necesitatea de a proceda la audierea martorilor citați (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Mamoli Robinetteria/Comisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punctul 118 și jurisprudența citată; Hotărârea din 22 octombrie 2020, Silver Plastics și Johannes Reifenhäuser/Comisia, C-702/19 P, EU:C:2020:857, punctul 29).

727 În speță, este necesar să se arate că elementele conținute în dosar, precum și explicațiile date în ședință sunt suficiente pentru a permite Tribunalului să se pronunțe, acesta putând statua în mod util pe baza concluziilor, a motivelor și a argumentelor dezvoltate în cursul judecății și având în vedere documentele depuse de părți.

728 Rezultă că cererile de măsuri de organizare a procedurii și de măsuri de cercetare judecătorească ale reclamantei trebuie respinse, precum și acțiunea în totalitate.

## V. Cu privire la cheltuielile de judecată

729 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie, de SRB și de Banco Santander, conform concluziilor acestora din urmă.

730 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Regatul Spaniei, Parlamentul și Consiliul vor suporta, așadar, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Obligă Aeris Invest Sàrl să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană, de Comitetul unic de rezoluție (SRB) și de Banco Santander, SA.**

3) **Regatul Spaniei, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 1 iunie 2022.

Semnături

# Cuprins

I. Cadrul juridic . . . 2

II. Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii . . . 6

A. Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție . . . 6

B. Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție . . . 8

C. Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017 . . . 11

D. Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție . . . 13

III. Procedura și concluziile părților . . . 13

IV. În drept . . . 16

A. Cu privire la noua propunere de probe din 19 aprilie 2021 . . . 16

B. Cu privire la fond . . . 17

1. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 21 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiile referitoare la delegarea de competențe . . . 18

2. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 15 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, și principiul proporționalității prevăzut la articolul 5 alineatul (4) TUE . . . 23

3. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 18 și 20 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de a fi ascultat, consacrat la articolele 17 și 41 din cartă . . . 32

4. Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE . . . 40

a) Cu privire la prima critică, referitoare la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 41

b) Cu privire la a doua critică, referitoare la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 45

5. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare și a dreptului la apărare, consacrate la articolele 15 și 296 TFUE și la articolele 42 și 47 din cartă . . . 48

a) Cu privire la prima critică, întemeiată pe încălcarea obligației de motivare . . . 48

b) Cu privire la a doua critică, întemeiată pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă . . . 51

6. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului nemo auditur propriam turpitudinem allegans și a articolului 88 din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 58

7. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, și pe încălcarea articolului 5 alineatul (4) TUE . . . . 66

8. Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, consacrat la articolele 17 și 41 din cartă . . . . . 70

9. Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 14 și 20 din Regulamentul nr. 806/2014, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE . . . . . 73

a) Cu privire la primul aspect, referitor la procesul de vânzare . . . . . 73

b) Cu privire la al doilea aspect, referitor la evaluarea 2 . . . . . 80

1) Cu privire la prima critică, referitoare la încălcarea obligației de motivare . . . . 82

2) Cu privire la a doua critică, referitoare la fiabilitatea evaluării 2 . . . . . 82

3) Cu privire la a treia critică, referitoare la metodologia utilizată în cadrul evaluării 2 . . . . . 84

4) Cu privire la a patra critică, referitoare la contradicția cu evaluarea 1 . . . . . 87

5) Cu privire la a cincea critică, referitoare la existența unor erori vădite de apreciere . . . . . 89

10. Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 14 din Regulamentul nr. 806/2014, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE . . . . . 92

11. Cu privire la al unsprezecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (14) din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 20 alineatele (11) și (15) din același regulament, precum și pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură . . . . . 95

12. Cu privire la al doisprezecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 20 alineatele (3) și (5) din același regulament . . . . . 96

13. Cu privire la cererile de măsuri de organizare a procedurii și de măsuri de cercetare judecătorească . . . . . 98

V. Cu privire la cheltuielile de judecată . . . . . 99